

Bevezetés

A JÓ PÁSZTOR BARÁTI KÖR első konferenciájának anyagát tartja kezében a Kedves Olvasó, ami magán hordozza mindazokat a jegyeket, amelyek egy konferenciára jellemzőek. Az előadásokat hangfelvétel alapján írtuk le, amiből következik, hogy az anyag az élő beszéd negatívumaival és pozitívumaival egyszerre rendelkezik az írásos tanulmányokkal szemben. A szöveget nem rendeztük sajtó alá, nem stilizáltuk. Az a véleményünk, hogy ennek ellenére (vagy éppen ezért is) az olvasó jobban részesének érezheti magát az eseményeknek, mintha „steril” szöveget kapna.

Igen értékes az, amit közreadunk, sok tanulsággal, haszonnal, de nyersanyag. Az olvasó feladata egyfelől: kiválasztani belőle a neki szükséges és hasznos nyersanyagot – mintha egy piacon vásárolna – másfelől: elkészíteni az „ételt”, ami tápláló, vitamindús, de nem tartalmaz fölösleges kalóriákat, káros anyagokat, ízletes és tálalható.

Úgy reméljük, hogy mindenki, aki végigolvassa ezt a füzetet, épül, s ha másoknak is juttat a javakból, még inkább gazdagodik.

Illesse köszönet mindazokat, akik lehetővé tették a füzet megjelenésével, akár a hangfelvételt, akár a leírást készítették, akár a nyomtatást, a postázást végezték.

Nyugodjék meg a JÓ PÁSZTOR Áldása mindazokon, akik az Ő nyomdokain járnak és másokat is igyekeznek Hozzá vezetni!

Bp. 2004. júl. 24.

Dr. Almási Mihály

A JÓ PÁSZTOR BARÁTI KÖR
Konferenciájának programja
(Pesterzsébet, 2004. jún. 19.)

- 9,00–10,00 Regisztráció
- 10,00 Kezdő ima, üdvözlés:
dr. Almási Mihály pesterzsébeti lp., tanszékvezető teológiai tanár, a JPA alapító elnöke
- 10,10 Igei köszöntés:
Laczkovszki János, gyülekezetvezető presbiter, Budapest, Pesterzsébet
- 10,15 Közös éneklés, énektanulás I.
Tóka Szabolcs pesterzsébeti orgonaművész testvér erre az alkalomra komponált énekének megtanulása
vezeti: **Oláh Gábor** gyülekezetvezető presbiter (Bp. József utca) a Baptista Központi Énekkar karnagya
- 10,40 **Bevezető előadás I. – Jó Pásztor igék az Ószövetségben**
Lórik Levente, a BTA adjunktusa, megbízott tanszékvezető rákosszentmihályi lelkipásztor
- 10,50 **Bevezető előadás II. – Jó Pásztor igék az Újszövetségben**
Dr. Almási Tibor, a BTA tanszékvezető tanára és főigazgatója, a Budai Baptista Gyülekezet lelkipásztora
- 11,00 Énektanulás II. – „Jó Pásztor, Jézus, Rád vár a nyájl...”
- 11,15 **Bevezető előadás III. – A Jó Pásztor és az Eklézsia**
Meláth Attila, a Budapesti Baptista Missziókerület elnöke, váci lelkipásztor
- 11,25 **Előadás: A Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány célja és tervei**
Dr. Almási Mihály
- 11,45 **Missziós Együttműködési Megállapodás** aláírása a Budapesti Missziókerület és a Jó Pásztor Alapítvány között.
(**Meláth Attila** és **dr. Almási Mihály**)
- 11,50 Közös éneklés

- 12,00 **A Jó Pásztor és az igehirdetés**
 Hajnal Zoltán nagykőrösi lelkipásztor
- 12,05 **A Jó Pásztor és a gyerekek**
 Tenkely Béla albertirsai lelkipásztor,
- 12,10 **A Jó Pásztor és az ifjúság**
 Urbán Gedeon, a BTA tanársegédje, szekszárdi lelkipásztor
- 12,15 **A Jó Pásztor a diákok és a tanárok között**
 Marton Zsolt szokolyai lelkipásztor
- 12,20 **A Jó Pásztor és a versek**
 Gerzsenyi Sándor költő-lelkipásztor – Pécs
- 12,30 **A Jó Pásztor és az énekek**
 Oláh Gábor gyülekezetvezető-presbiter, karnagy,
 Bp. József utcai gyülekezet
- 12,35 **A Jó Pásztor az orvoslásban**
 Dr. Varga László főorvos, gyülekezetvezető-presbiter, Pécel
- 12,45 Szólóénekek: DVORŽÁK: 23. Zsoltár,
 előadja: *Oláh Gábor*, orgona: *Tóka Szabolcs*
- 12,50 Hozzászólások, közérdekű kijelentések

13,00–14,00 E b é d s z ü n e t

- 14,00 Közös éneklés
- 14,20 **A Jó Pásztor és a kisebbség j**
 Papp Dániel tuzséri lelkipásztor
- 14,25 **A Jó Pásztor és az új bárányok**
 Újvári Ferenc újpesti lelkipásztor
- 14,30 **A Jó Pásztor és a presbiterek**
 Sípos Sándor presbiter, Bp. Wesselényi utcai Gyülekezet
 (korábban a Szövetségi Tanács tagja és szóvivője, pécsi
 gyülekezetvezető),
 Oláh Gábor presbiter, gyülekezetvezető Bp. József utca
- 14,50 Közös éneklés
- 15,00 **A Jó Pásztor és a gyülekezetvezető**
 Ádány Mihály gyülekezetvezető presbiter, Budai Gyülekezet

15,05	A Jó Pásztor és az idősödő bárányok <i>Dr. Kiss Ferenc</i> tanár, pszichológus, nyugdíjas lelkipásztor, Szentendre
15,10	A Jó Pásztor és az odaszánás <i>Nagy Sándor</i> a BTA Tanulmányi Osztály titkára, lelkipásztor, Tahitótfalu
15,15	A Jó Pásztor és a szent élet <i>Kotán Béla</i> lelkipásztor, Órbottyán
15,25	Az ITM a Jó Pásztor szolgálatában* <i>Dr. Gerzsenyi László</i> tanszékvezető teol. tanár, lelkipásztor, Bp. Wesselényi utcai Gyülekezet
15,30	A Jó Pásztor és a zene <i>Tóka Szabolcs</i> orgonaművész-zeneszerző, Pesterzsébeti Gyülekezet
15,35	A Jó Pásztor és az igazság, igazmondás és becsületesség <i>Husztá Csaba</i> lelkipásztor, Bp-Csepel
15,40	A Jó Pásztor és a család <i>id. László Gábor</i> lelkipásztor, Pestimre
15,45	Közös éneklés
16,00	Testvérgyülekezetek a Jó Pásztor Alapítvány szervezésében <i>Urbán Gedeon</i> tanársegéd, lelkipásztor, Szekszárd
16,05	Határozati javaslatok (Baráti Kör, pedagógus, orvos és egyéb szekciók, gyermek- és ifjúsági konferenciák, stb.)
16,35	Imaközösség
16,55	Zárszó, elbocsátás

*A Teológiai Akadémián a vizsgák nem fejeződtek be időben, ezért nem tudott visszaérni az előadás megtartására dr. Gerzsenyi László testvér

Laczkovszki János presbiter, gyülekezetvezető: igei köszöntése:

Szeretettel köszöntöm a testvéreket ma, amikor ennek az alkalomnak a megnyitásán vagyunk. Pár helyről szeretnék felolvasni az igéből, szeretném, ha azok a gondolatok, amik az igében vannak, meghatároznák a mai munkát, az alapítványnak az egész tevékenységét, és igaz lenne az a cél, az a választott mondat, hogy a Jó Pásztornak a védnöksége alatt dolgozik ez az alapítvány és jó ügy érdekében teszi, amit tenni fog.

Először a Galatákhöz írt levél 1. rész 10. versétől kezdve olvasom az igét.

„Most tehát embereknek akarok kedvében járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája. Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam.”

Másodszor Bibliánk elejéről, a Mózes I. könyve 4. rész 7. versét olvasom fel: *„Hiszen ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta.”*

A harmadik igehely pedig a Filippi levél 4. részében a 4.versétől a következő: *„Örüljete az Úrban, mindenkor, ismét mondom, örüljete. A ti szelídlelkűségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vigyétek végbe.”*

Azt hiszem, ezek az igék önmagukban, önmagukért szólnak, különösebb kiegészítés nem szükségeltetik, kívánom, hogy ezek az igék élők legyenek és igazak legyenek az egész munkára és az elkövetkezendő időre. Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldást a mai napra és az elkövetkezendő időre.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. A mai konferenciára Tóka Szabolcs testvér – aki május 1-e óta a mi gyülekezetünk tagja családjával együtt, így is köszöntünk téged szeretettel – írt egy szép éneket. A programfüzetben a 6. oldalon található ez az ének. S nagyon örülünk annak is, hogy Oláh Gábor testvér, a József utcai Gyülekezet

gyülekezetvezető presbitere, és a központi énekkar karnagya vállalta, hogy a mai napon vezeti az éneklést, míg Tóka testvér az orgonánál szolgál.

– Énektanulás – („Jézus, te Jó Pásztor...”)

Szeretettel köszöntöm az első előadónkat, Lőrik Levente testvért. Előadásának címe: Jó Pásztor igék az Ószövetségben. Lőrik Levente testvér a Teológia Akadémia adjunktusa, megbízott tanszékvezető és rákosszentmihályi lelkipásztor.

Lőrik Levente:

Sok szeretettel köszöntöm a testvéreket. Tíz percben valóban nehéz erről beszélni, de megkísérlem.

Azt gondolom, hogy onnan kezdhethetjük az együttgondolkodást, hogy nyilvánvaló egy olyan népnek az életében, mint Izráel, amely a bibliai korban a mezőgazdasági tevékenységekkel egyetemben az állattartásból élt és ez volt a gazdaságnak az alapja és azért a pásztorkép és motívum mindenki előtt jól ismert volt, ebből a gyakorlati tényből kiindulva jól és könnyen megérthető az, hogy Isten népének a vallási életében, a hitéletében is mért kap szerepet a pásztormotívum, a pásztorkép.

Az Ószövetségben az Úrnak, Izráel pásztoraként való jellemzése az egyik legrégebbi gondolat, mégis meglepő az, hogy milyen kevés esetben használják ezt a címet az Úrra az Ószövetségnek az írói, a szentírók. Ebből arra a következtetésre is juthatunk, hogy azért teszik ezt más népekkel ellentétben – ahol nagyon gyakran használták a maguk istenének a jelölésére azt a szót, hogy pásztor – mert ők nem akarják lejáratni ezt a kifejezést, nemcsak egy formális jelzőként tekintenek rá, hanem valóban így gondolnak Istenükre, mint pásztorukra.

Ez a két régi előfordulás mind a kettő Jákóbnak a nevéhez fűződik, Mózes első könyvének 49. fejezetében olvassuk Jákóbnak a két áldását. Egyiket József és fiai fölött mondja el, és ott úgy gondol vissza korábbi életére, Istenről úgy emlékezik meg 48. fejezet 15. versében: *„mint aki pásztorkodott engem, mióta vagyok, mind e mai napig.”* Ez szinte az első előfordulás, amikor valaki Istent az ő pásztorkodó Urának tekinti az Ószövetségben. S rögtön a következő fejezetben ugyanez a bibliai hős,

Jákób tizenkét fia fölött áldást mond, és amikor Józsefhez ér, szintén ez a gondolat jön elő és azt mondja: *„Izráel pásztora volt az, aki Józsefre, amikor ijászok lőttek és üldözték őket – itt valószínűleg a testvéreire gondol, akik eladták őt Egyiptomba – akkor is megmaradt az ereje, és azért maradhatott meg az ereje, mert Jákób erősségének a kezétől, Izráel kősziklájától, Izráel pásztorától kapott erőt.”*

Nagyon fontos ez a gondolat, hogy a nyomorúságban levő ember tapasztalja meg Isten pásztorló szeretetét és jóságát.

Az Ószövetségben, ha végiggondoljuk a pásztor-igéket, akkor két nagy szövegtípusban találhatunk pásztorigéket az Ószövetségben: Egyfelől a Zsoltárokból – ha végiggondoljuk, a Zsoltárokból van rengeteg olyan gondolat, amely az Úr pásztorló szeretetére összpontosít, illetve a fogság után, illetve a fogság idején működő prófétáknak a prófeciáiban. És azt gondolom, ez önmagában elgondolkoztató. S nincsen arra időnk, hogy végignézzük az Ószövetségnek az összes Zsoltárokból előforduló Istenre alkalmazott pásztorképét, pásztorhasonlatát, motívumát, de ha végignéznénk ezt, akkor azt vennénk észre, hogy majdnem minden esetben olyan összefüggésben kerül elő az a gondolat, az a hitvallás, hogy Isten az ő népének pásztora, amikor visszaemlékezik vagy az egyéni imádkozó, vagy a közösség arra, hogy Isten a szabadító szeretetét hogyan mutatta meg az egyiptomi kivonulás idején. Nagyon érdekes gondolat, ha összevetjük az összes – Zsoltárokból előforduló – pásztorképet, akkor mindegyik mondat valahogy kilyukad a kivonulás-történethez. Amikor Isten atyai szeretettel, pásztor-szeretettel vezette őket. Itt majd szeretnék visszatérni a 23. Zsoltárra, arról szeretnék még több gondolatot mondani, hogy ebben a zsoltárban is megjelenik a kivonulás történetének a megvallása.

A másik terület pedig amikor Isten prófétái gondolkodnak úgy Istenről és vallják meg úgy Isten szeretetét és gondoskodását, hogy a prófeciákban jelenik meg Istennek a pásztorló szeretete. És azt is nagyon fontos itt meglátni, hogy ez mind olyan próféták, akik vagy a fogság – a babiloni fogság – környékén működnek vagy az alatt, vagy az után. Tehát, amikor nagy nyomorúság éri már Isten népét, akkor pl. Jeremiás az első, aki közvetlenül a babiloni fogság közelében él, azt az ígéretet mondja el a próféta könyve 23. fejezetében, hogy *„majd össze fogja gyűjteni mint pásztor, az ő szétszóródott népét”*. Több helyütt mondja el ezt, és mindig ellentétbe

állítja a korának a pásztoraival, a politikai vezetőkkel. A katonai vezetőket titulálja még Jeremiás pásztoroknak, akik viszont pont a szétszóratásban vállalnak aktív szerepet, vagyis Isten ítéletének a végrehajtásában és éppen ezért negatív szerep hárul rájuk. Isten majd a megfelelő időben, amikor ő eltervezte, pont az ő pásztorki szeretetével összegyűjteni fogja az ő népét.

Feltűnő tehát az, hogy mind a zsoltárokból, mind az üdv-próféciaiban megjelenik a kivonulásnak a hagyománya, a pusztai vándorlásra történő utalás, mint az Úr korábbi szabadító tetteinek a legnagyobbikára való gondolás. És a fogság prófétáinál pedig ez már úgy jelenik meg, hogy azt vallják meg, hogy ahogy Isten pásztorként megmutatta szeretetét a pusztai vándorlás idején, úgy majd egy új kivonulásban, amikor a népe elmehet a fogságból az otthonába, Izráel földjére, akkor egy új exodusban, egy új kivonulásban is meg fogják újra tapasztalni, hogy mit jelent az, hogy Isten az ő pásztoruk és Uruk.

A 23. Zsoltárnak a pásztor-motívuma különösen is elgondolkoztató és egyedülálló. Az egyedülállósága abban van, hogy az Ószövetségben, amikor Istent pásztoroknak vallják az emberek, akkor mindig a nyájjal összefüggésben teszik ezt. A 23. Zsoltár az egyetlen hely az Ószövetségben, amikor az egyén mondja azt, hogy az Úr az én pásztorom. Nincsen más ilyen előfordulás az Ószövetségben, amikor az egyéni imádkozó, a saját Isten-élményét vallja meg úgy, hogy nemcsak a közösség életében tapasztalhatjuk az Isten pásztorki szeretetét, hanem a saját életünkben is tapasztalom ezt. Ez mindenféleképpen különleges és egyedülálló az Ószövetségben.

Aztán érdemes még a 23. Zsoltár kapcsán figyelni egy ószövetséges teológusnak Ludwig Köhlernek a mondatára, aki úgy fordította a 23. Zsoltár első versét, hogy *„Amíg az Úr a pásztorom, nincs hiányom semmiben.”* Mert arra a nagyon fontos és valós megállapításra jutott, hogy a címadó mondat, „Az Úr az én pásztorom”, az a definíció – hadd mondjam most ezzel a furcsa szóval – ez után sorakozhatnak ennek a ténynek a következményei, és ezt nem lehet megfordítani. Amik utána jönnek, azok csak akkor valóságosak, akkor igazak Isten népének és az egyénnek is az életében, hogyha a bevezető mondat teljesül: Amíg az Úr az én pásztorom, addig nincs hiányom semmiben, addig tapasztalom meg azt, hogy mit jelent, hogy az ő nyugalmában élhetek.

Azt is nagyon fontosnak tartom a 23. Zsoltárból, amire utaltam is, hogy amikor a zsoltáros a saját, személyes istenélményét ki akarja fejezni, és Istent pásztorának nevezi, akkor rejtett módon megint csak a pusztai vándorlásra gondol – és hadd olvassak itt néhány igét, amire talán eddig nem figyeltünk föl – Mózes ötödik könyve, második fejezetében olvassuk: Mózes mondja, hogy *„negyven esztendeje már, hogy veled van Istened az Úr, és nem szűkölködtél semmiben* – ugyanezt a szót használja a 23. Zsoltár írója, Dávid is. Vagy Mózes II. könyve, 15. fejezetében a vörös-tengeri átkelés utáni énekben: *„Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre”*, – ugyanezt a kifejezést használja Dávid, mint amit a pusztai vándorlás során tapasztal meg Isten népe – vagy azt olvassuk Mózes 4. könyve 10. fejezetében, hogy: *„három napi úton előttük vonult az Úr szövetségének ládája, hogy pihenőhelyet találjunk* – ez a nyugalmas hely a 23. Zsoltárban ugyanezt a szót használja Dávid. És végül a 106. Zsoltár, ami szintén visszaemlékezik a kivonulás-történetre, azt mondja, *„Az Úr megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát”*, – az Ő nevéért vezet engem – mondja a 23. Zsoltár hitvallója. Vagyis rejtetten nemcsak a saját istenélményét mondja el, hanem a régieknek az istenélményét is. És ezt én azért tartom nagyon fontosnak, mert ebből azt a következtetést mindenképpen levonhatjuk, hogy az egyéni istenélmény és a hitvalló közösségnek az egykori istenélménye az nem kell, hogy kibékíthetetlen ellentétben legyen, sőt, csodálatos összhangban van ebben a Zsoltárban. Évszázadokkal később valaki ugyanarról az Istenről, ugyanolyan a szavakkal tud hitvallást tenni, mint ahogy az elődei tettek az ő pásztorló szeretetéről.

Még egy gondolat a 23. Zsoltárból. A sokszor emlegetett vessző és bot kapcsán érdekes egy etnográfusnak E. Power megjegyzésére figyelni, aki az 1920-as évek Palesztinájában járva észrevette azt, hogy a pásztorok összesen két eszköze van. Mind a kettő egy bot formájú valami. Az egyik bot az gyakorlatilag husángnak is tekinthető, mert a vadállatok elűzésére szokta elővenni, a másik pedig kampóban végződik – szoktuk ugye így mondani mi is, hogy kampós pásztorbot – ez viszont a juhoknak az irányítására van. És ugyanez megfigyelhető ebben a zsoltárban is, hiszen azt mondja, hogy *„vessződ és botod”*, és amit mi botnak fordítunk, ami botként jelenik meg a Zsoltárban, az igazából úgy hangozna egészen

pontosan és szépen, hogy „a te támaszod”. Az, amivel Isten a népét, vagy engem – mondja a Zsoltáríró – a helyes úton tart. Amivel az éltető szeretetét rám árasztja.

S azt hiszem, még egy gondolatra érdemes odafigyelni – és ez lesz az utolsó –, hogy Isten népe a saját történetében aktuális uralkodó királyra soha nem használta a pásztorcímet, tehát a trónon ülő izráeli király magának nem vindikálta azt a jogot, hogy önmagát pásztornak nevezze. Katonai és politikai vezetőkre Jeremiás használja, de csak az ítéletes próféciáiban, azonban nagyon érdekes, hogy amikor a jövőről beszélnek, akkor az eljövendő valaki, **az eljövendő Felkent**-ről szóló ígéretek kapcsán mégis előkerül a pásztorkép, és ehhez két igehelyre nagyon érdemes odafigyelni. Egyfelől Ezékiel próféciájára, aki azt mondja a 34. fejezetben: *„Egyetlen pásztorot rendelek föléjük, hogy legeltesse őket, szolgámat, Dávidot, ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. Én az Úr, Istenük leszek, szolgám, Dávid pedig fejedelmük lesz, én az Úr, megmondtam.”* S ugyanez a próféta, amikor a csontokkal telített völgyben látomása után Isten népének a helyreállításáról beszél, akkor megint visszatér az eljövendő személynek a pásztorváltára, mert azt mondja a 37. fejezet 22. versében: *„Egy néppé teszem őket abban az országban Izráel hegyén, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött, nem lesz többé két nép”* és később a 24. versben így szól: *„Egy pásztoruk lesz mindnyájuknak, akkor az én törvényeim szerint élnek, rendelkezéseimet megtartják, és teljesítik.”*

És tudjuk azt, hogy van még egy kispróféta, aki hasonlóképpen nyilatkozik: Zakariás, aki hosszan beszél könyvének a 10–11. fejezetében azokról a pásztorokról, akiket ő bolond pásztoroknak minősít, mert azt mondja, hogy *„az elveszettekkel nem törődnek, az elkóboroltakat nem keresik, a sérülteket nem gyógyítják, a fáradtaknak nem viselik gondját, a kövéreknek a húsát megeszik és még a körmeiket is letördelik, hogy jární se tudjanak”* – vagyis mindent megcsinálnak, ami ellentétes azzal, ami a jó pásztornak a jellemvonása lenne. De utána Zakariás mond egy reményteli dolgot, hogy valakinek a halála be fog következni – ugye egy átszúrtról beszél –, akinek a halála pillanatában *„forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet”* (13:1). És utána a 13. fejezetben csodálatos módon beszél arról, hogy ennek az egynek, aki pont nem az életét veszi el a nyájnak, hanem a saját életét adja a nyájért – óriási a kontraszt! –

hogy fog az ő szolgálata és az ő küldetése során valóban kiteljesedni örömben és nyugalomban Isten népének az élete.

S azt gondolom, hogy ez az a pont, ahonnan viszont már az Újszövetségnek az üzenetére és tanítására kell figyelniük.

A PÁSZTORMOTÍVUM AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

LŐRIK LEVENTE ELŐADÁSÁNAK VÁZLATA

1. A pásztorélet Izráelben

- Az egész bibliai korban a mezőgazdasági tevékenységekkel egyetemben az állattartás volt a gazdaság alapja (G. Dalman adata 1920-ból: 325.512 kecske, 205967 juh, 32.689 szamar, 8846 teve, stb.)
- A száraz nyarakon folyamatosan vándorolni kellett a nyájjal, s így hosszú hónapokig nem lakott területeken éltek a pásztorok (Beca 40a szerint peszáchi időszaktól az első őszi esőig, azaz november kezdetéig kint voltak)

2. Az ókori Keleten a pásztorkép

- Már a sumer királyi feliratokon a király úgy jelenik meg, mint az istenség által felkent pásztor
- Az akkádban a *re'û* (pásztor) gyakori jelző az uralkodókra, ill. a „pásztorolni” gyakran „uralkodni” értelmű. A király önmagát is nevezhette így feliratokon, mint az egyetlen isteni kiválasztott, aki üdvöt hoz. A szétszóródott összegyűjtése, igazságos kormányzás és a gyengéről való gondoskodás: ezek voltak az uralkodó pásztor voltából adódó feladatai.
- Egyiptomban a Középbirodalom (i. e. 2040–1640) korai időszakától jellemző az irodalmi szövegekben a királyra mint alattvaló pásztorára történő utalás: „az egész nép pásztorá” vagy „alattvalói felett őrökdő pásztor.” Továbbá a metafórát a maguk isteneire is használták, pl. Amonra.
- Kánaánból eddig nem került elő semmilyen bizonyíték a pásztor szó ilyen értelmű használatára.
- A görög világban nagyon erős volt a pásztor-terminológia, s nyilván ez is erősen befolyásolta a keresztyén gondolkodásmódot és művészetet, s nemcsak az ószövetségi gyökerek

3. Az Ószövetségben

– JHVH-nak Izráel pásztoraként való jellemzése ősi eredetű az Ósz-ben, mégis meglepő, hogy milyen kevés esetben használják ezt a címet az Úrra. Ebből arra következtetésre is juthatunk, hogy nemcsak egy formális ókori keleti isteni jelzőnek tekintették.

- Gn 49:23–24, Jákób Józsefre mondott áldása közt szerepel a szófordulat: . Fontos a gondolati előzmény is: József nyomorúságban van, „ijászok lóttak rá és üldözték”, de megmaradt az ereje „Jákób erősségének kezétől” azaz „Izráel kősziklájától és pásztorától.”

- Gn 48:15, Jákób egyik áldásában Isten gondoskodására így emlékezik vissza: , „Isten, aki pásztorolt engem, mióta vagyok mind e mai napig.”

Mindkét példa Izráel élő, eleven kegyességi életébe ágyazódik, akárcsak a többi példa, előfordulás. A következő, a pásztorélet gazdag szóanyagát felvonultató szakaszokban figyelhető meg ez:

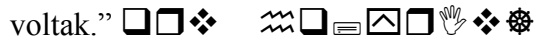
- a pásztor, aki nyája előtt jár – Ps 68:8, az exoudsra visszaemlékezve: , „Ó, Isten, amikor elindultál néped előtt, amikor vonultál a sivatagban.”

- a pásztor, aki vezeti a nyáját – Ps 23:3, „igaz ösvényen vezet az ő nevéért.”

- a pásztor, aki legelőre viszi a nyáját – Jer 50:19, „Izráelt visszaviszem legelőjére, hogy legeljen a Kármelen, Básánban, Efraim hegyén és Gileádban jól lakják a lelke.” Az üdvprófécia előtt a pusztulás is a pásztorélet képeivel van leírva, 50:17, „elszéledt juh Izráel, oroslánok kergették el; az első megette: Asszíria királya, az utolsó pedig csontjait törte: Nebukadneccár, Babel királya.”

- a pásztor, aki nyugalmas helyre, víz mellé viszi őket, Ézs 49:10, „Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az legelteti őket, aki könnyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.”

- a pásztor, aki botjával védi őket, Ps 23:4, „Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem.”

- a pásztor, aki jelt ad a szétszóródottaknak, Zak 10:8, „Idehívom, összegyűjtöm őket, mert megváltottam őket, és annyian lesznek, mint régen.”; Bír 5:16, „Mért maradtál mégis ülve a karámok között, hallgatva a pásztorfurulyát? Rúben tartományaiban nagy fontolgatások voltak.” „fütyülés, sípolás”

- a pásztor, aki összegyűjti őket, Ézs 56:8, „Így szól az én Uram, az ÚR, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem!”

- a pásztor, aki ölébe veszi a bárányokat, az anyajuhokat meg szelíden terelgeti, Ézs 40:11 „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti”.

– Azt, hogy Isten pásztor volta mennyire eleven gondolat volt Izráelben, legjobban természetesen a zsoltárokból lehet tetten érni, az ott megszokott költői képsorokban (Ps 23:1–4; 28:9; 68:8; 74:1; 77:21; 78:52–54; 79:13; 80:1; 95:7; 100:3; 121:4 – Ezekben az imádkozó egyén vagy közösség önmagát aposztrofálja Isten nyájaként, vagy Istent gondviselő pásztorként, azaz nem valaki más, pl. egy próféta hívja fel erre a figyelmüket! Továbbá az Úr és népe közt fennálló egyedülálló, bensőséges kapcsolat felismerése húzódik meg a pásztormotívum mögött.), valamint a fogsággal összefüggésben elhangzó vigasztaló próféciaiban (Jer 23:3, „Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szétszórtam őket, és visszaterelem legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak.”; 31:10, „Halljátok az ÚR igéjét, ti népek, hirdessétek a távoli szigeteken, és mondjátok: Aki szétszórta Izráelt, össze is gyűjti, és őrzi, mint pásztor a nyáját.”; 50:19, „Izráelt pedig visszaviszem legelőjére, és a Karmelen meg Básánban legel, Efraim hegyvidékén és Gileádban kedvére jóllakhat.”; Ez 34:11–22; Ézs 40:10k.; 49:9k.; Mik 4:6–8, „Azon a napon – így szól az ÚR – összeszedem a sántákat, összegyűjtöm a szétszórtakat, akikre veszedelmet hoztam. A sánták meg fognak maradni, a gyengék erős nemzetté lesznek, és az ÚR uralkodik fölöttük a Sion hegyén, mostantól fogva örökké. És te, őrtornya a nyájnak, Sionnak várhegye! Visszater hozzád, és helyreáll a régi hatalom, Jeruzsálem királysága.”; 7:14, „Pásztorold botoddal népedet, tulajdon nyájadat, amely elhagyatva élt az erdőben, termékeny földön! Hadd legeljenek Básánban és Gileádban, mint a régi időkben!”).

– Feltűnő, hogy mind a zsoltárokból, mind az üdvpróféciaiban megjelenik az exodus-tradíció, a pusztai vándorlásra történő utalás, mint az Úr korábbi szabadító tetteinek legnagyobbika. A fogság prófétáinál pedig ez már a remélt és várt új exodus megvalósulásához adja a képanyagon túl a bizonyosságot is, hogy amint egykor ez a csoda megtörtént, most is valóság lehet.

– Ps 23 pásztormotívuma azért egyedülálló, mert az Ósz-ben az Úr pásztor volta mindig a nyájjal van összefüggésben, azaz a közösséggel. Érdekes még L. Köhler fordítására figyelni: „Solange weil Jahwa mein Hirte ist, leide ich keinen Mangel” = „Amíg az Úr pásztorom, nincs hiányom semmiben.” Azaz az ún. definíció után – „Az Úr az én pásztorom” –

sorakoznak ennek a ténynek a következményei. Fontos még, hogy a zsoltáros által használt kifejezések a személyes istenélményén túl a pusztai vándorlásra is emlékeztetnek (Dt 2:7, „Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az ÚR, és nem szűkölködtél semmiben.”; Ex 15:13, „Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre.”; Nm 10:33, „Elindultak az ÚR hegyétől háromnapos útra. A háromnapos úton előttük vonult az ÚR szövetségének ládája, hogy pihenőhelyet jelöljön ki nekik.”; Ps 106:8, „De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát.”). Magyarán egyéni istenélmény és a hitvalló közösség egykori istenélménye összhangban van! Továbbá a vessző és a bot kapcsán érdekes E. Power megfigyelése az 1920-as évek Palesztinájából. A pásztornak két eszköze van: a bot a vadállatok elűzésére, és a kampós pásztorbot a juhok irányítására. (Cf. a zsoltárban)

– Uralkodó királyra Izráel nem használta ezt a címet (katonai és politikai vezetőkkel kapcsolatban Jeremiás ítéletes beszédeiben megtalálható (2:8; 3:15; 10:21; stb.), azonban az Eljövendőről szóló ígéretekben gyakran előkerül. Két szöveg említésre méltó:

- Ez 34:23k.; 37:22.24
- Az Eljövendő címeként, tevékenységének leírásaként is megjelenik a pásztormotívum. Zakariás próféciára érdemes figyelni. A fogságból való hazatérés után az Úr megbünteti a rossz pásztorokat, akik kihívták maguk ellen az Úr haragját, Zak 10:3; 11:15–16. De ezek után egy rejtélyes valakiről szól a próféta, akinek a halálával egy időben „forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet.” (13:1)

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Dr. Almási Tibor testvért hallgassuk, a BTA főigazgatóját, a „Jó Pásztor ígék az Újszövetségben” címmel.

Dr. Almási Tibor:

Szeretettel köszöntöm én is a testvéreket.

Az Ószövetségi fejtegetésben egy kicsit előre mutatott már előadónk az Újszövetség felé, én pedig egy picit szeretnék visszanyúlni megint csak az Ószövetséghez, méghozzá abból a szempontból, hogy mint ahogy hallottuk, az ószövetségi korban a pogányok, a pogány uralkodók gyakran szerették magukat pásztornak nevezni.

Azért, mert ebben a korban a pásztor fogalom egy pozitív fogalom volt. S mint ahogy hallottuk, Istenre nézve is olvasunk ilyen szép, ószövetségi igéket, amely a pásztorsággal köti össze Istennek az ő népe felé irányuló tevékenységét.

Azonban azt is tudjuk, hogy ahogy az ószövetségi kor elmúlt, az Ó- és az Újszövetség közötti időszakban az ún. intertestamentális korban a pásztorokról kialakult eme szép, vonzó és dicséretes kép kezdett egy kicsit eltorzulni. És a két szövetség közötti időszakban már ez nagy méreteket öltött úgyannyira, hogy éppen a 23. Zsoltárral kapcsolatban egy zsidó kommentátor azt írta már le ebben a két testamentum közötti időszakban, hogy nincs a földön megvetettebb foglalkozás, mint a pásztorság. Gondoljuk el, hogy ezen a háttéren szólal meg az Újszövetség, amelyben – és ez a mostani alkalmunknak a címe –, hogy a jó pásztor igékről szóljunk.

Vajon miért van az, hogy az Újszövetségben az a néhány ige – mert itt is igaz az, ami az Ószövetségben, hogy Istenre vonatkozóan nem túl sokszor olvassuk **ott** a pásztor elnevezést –, az Újszövetségben az Úr Jézusra nézve nem olvassuk túl sokszor a pásztorelnevezést. Amikor azonban olvassuk, akkor szinte kivétel nélkül mindig valamilyen pozitív jelző társul a pásztornévhez. S ennek az az oka, hogy a korabeli időben már a pásztornak a fogalma nem olyan ideális szép kép volt, mint amikor a 23. Zsoltár megíródott, és ezt az eltorzult negatív pásztorképet – mert szerettek volna visszatérni az Újszövetség írói, és maga a Úr Jézus is az ideális ószövetségi pásztorképhez – ezt már csak úgy lehetett megoldani, hogy valamiféle jelzőt tettek oda, pozitív jelzőt, az eltorzult, negatív irányba tolódott pásztornévhez.

Három igét szeretnék ezzel kapcsolatban idézni, Testvéreim emlékezetébe – jól ismert mind a három.

1.) Egyik, amikor 1Péter 5:1–4-ben olvassuk azt a kifejezést, hogy „Főpásztor”, amikor arról van szó, hogy *„legeltessétek ti, a nyáját, hogy amikor megérkezik a főpásztor, akkor majd jutalmat nyerjétek.”* Ez a **fő** jelző mutatja azt, hogy az Úr Jézus kiemelésére nagyon fontos volt alkalmazni valamit, ami kiemeli őt nemcsak a negatív töltetű pásztorok közül, hanem még az őt követői, pásztori szolgálatából is.

2.) Azután „...aki kihozta a halálból a juhoknak **nagy** pásztorát, a mi Urunkat, Jézust.” Ez a másik olyan hely, ahol a pásztor mellett a nagy jelző található, hogy nehogy valamiféle negatív, vagy akárcsak jó szándékú pozitív, de alacsonyabb rendű emberi pásztor-képzettel társítsa bárki ezt a fogalmat.

3.) A harmadik hely pedig János evangéliumának a klasszikus pásztorigéje a 10. fejezetnek a 14. verse: „Az én vagyok a **jó** pásztor”. Itt pedig ezt a bizonyos „jó” jelzőt használja az Úr Jézus azért, hogy nehogy valamiféle más, eltorzult, elgyengült pásztor képpel társítsa bárki is az ő személyét a nevének keresztül.

És ezek után most erről az egyetlen mondatról szeretnék nagyon egyszerű fölosztásban gondolatot elmondani, hogy „**Én** vagyok a jó Pásztor”.

A Pásztorról már szóltunk, most menjünk vissza a mondásnak az elejére az „Én vagyok” kezdetű igékre általában.

Az Ószövetségben Isten így mutatkozik be gyakran, hogy „**Én** vagyok – mondjuk – az Úr, a te Istened”. De tudjuk azt, hogy az Újszövetségben is előfordul, hogy a Mennyei Atya fogalmaz így – Jelenések könyvének 1. fejezetében, az elején (ez az egyetlen hely, ahol Isten megszólal a Jelenések könyvében) –, hogy „**én** vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég”. Ezen kívül aztán – persze általánosságban is mutatkoznak be emberek is úgy, hogy „én vagyok”, pl. János a Jelenések könyvének a bevezetésében azt mondja, hogy „**én** vagyok János, a ti testvéreitek, szolgatársatok...” és így tovább.

Azonban nem lehet nem észrevenni, hogy az Úr Jézus az ő önmegjelöléseinél és bemutatkozásainál gyakran használja és nagyon széles körben használja azokat az igéket, amelyek így kezdődnek, hogy „én vagyok”. Ez egyrészt Istennel, a hasonló módon gyakran bemutatkozó Istennel azonosítja az Úr Jézust, másrészt pedig azt is jelzi, hogy ilyen kezdetű igék azok időnként **teljes azonosságokat**, máskor **fő jellemvonásokat**, ismét máskor pedig **a hasonlóság elve** alapján álló kapcsolatokat jelölnek.

Gondoljunk arra, hogy „**Én** vagyok az út, az igazság és az élet.” Ha a legutolsó pontot vesszük ebből, hogy én vagyok az élet, akkor nyilvánvalóan akkor az Úr Jézus életet adó hatalmáról, az élet forrásáról vall ebben az igében. Azonban, amikor azt mondja – szintén hasonló megfogalmazással élve –, hogy „én vagyok az ajtó”, akkor senki nem gondolja azt, hogy Jézus és az ajtó azonos volna egymással. Ez a

látszólagos azonosság, mint ahogy az „én vagyok” kezdetű igéknél leggyakrabban ez a változat fordul elő, úgynevezett metaforikus párhuzam, vagyis rejtett hasonlóságot takar. „*Én vagyok az ajtó*”, úgy kellene lefordítanunk a metaforát – mondjuk hasonlatra –, hogy én olyan vagyok a ti számotokra, kedves tanítványaim, mint amilyen a karámnak az ajtaja a juhok számára.

És azt is tudjuk, hogy amikor az Úr Jézus így fogalmaz, hogy „én vagyok”, a görög nyelvben amikor az „ego”-t az „én”-t kiteszi – e nélkül is értelmes volna a mondat –, akkor mindig azért teszi ki ezt a szót, mert szeretné kiemelten hangsúlyozni, hogy *valamivel vagy valakivel **szemben** vagyok én az, aki vagyok*. És ebből az adódik, hogy az „én vagyok a jó pásztor” – nézzük meg a János evangéliumának 10. fejezetének az előzményeit, ahol a vakon születettnek a farizeusokkal való összeütközését olvassuk, az Úr Jézus azt mondja, hogy azokkal szemben, akik magukat a zsinagóga ajtajainak nevezik – a farizeusok – azokkal szemben ki kell mondanom azt, hogy nem ők, hanem velük szemben én vagyok az ajtó.

Érdekes módon kapcsolódik össze az ajtó és a jó pásztor, vagy a pásztor a fogalma. Vannak olyan archeológiai adataink, amelyek arról szólnak, hogy a korabeli bibliai időkben a karámok némelyikének nem volt ajtaja, csak ajtónyílása. És ebben az esetben gyakran előfordult, hogy a pásztor éjszakára – miután beteretle a nyáját a karámba – lefeküdt az ajtónyílásba annak érdekében, hogy ne tudjon úgy elkóborolni báránya éjszaka, még ha alszik is ő, hogy ne rajta kelljen átbukdácsolnia, és akkor fölébred, és meg tudja akadályozni az elkóborlást. Vagy pedig ne tudjon valaki úgy bejutni – legalább is az ajtón keresztül – a karámba, hogy ezt ő ne vegye észre.

Amikor tehát az Úr Jézus azt mondja, hogy „én vagyok az ajtó” és „én vagyok a pásztor”, még hozzá a jó pásztor, akkor lényegében ez a két metaforikus kép ugyanazt a tartalmat hordozza, vagyis hogy a pásztorok (juhok) elkóborlását megakadályozó védelmező ajtó, illetve a pásztorokra rátörni akaró ellenséggel szemben a nyáját védelmező ajtó, illetve pásztor. Aki nem akármilyen pásztor, nem olyan pásztor, amelyről általában szólnak a történetek és a közgondolkodás az intertestamentális korban, hanem **jó pásztor, főpásztor, nagy pásztor**.

Én vagyok a jó pásztor. Ezzel kapcsolatban az Úr Jézus a következőket mondja még el:

1.) Az első dolog az, hogy a jó pásztor azért jó, mert *életét adja* a juhokért. Máskor is előfordult, hogy a pásztor életét vesztette a juhokért, de nem adta. Az Úr Jézus nem elvesztette az életét, nem elvették tőle, – „*van hatalmam letenni és fölvenni*” – hanem azt mondta, hogy „*Atyám a te kezébe teszem le az én életemet, lelkemet*”. Azazhogy, a **jó** pásztor a juhokért az életét adja.

A jó pásztorra az is jellemző, hogy egyenként ismeri a juhait, nemcsak nyáját úgy globálisan. Megint, ha a korabeli időkbe megyünk vissza, akkor azt tapasztaljuk, hogy a pásztornak a hangját annyira ismerte a nyáj, hogy mint ahogy leírják korabeli utazók, amikor több kis nyáj együtt legelészett, és aztán este ki akarták választani, a pásztorok kiálltak: az egyik jobbra, a másik balra, a harmadik megint egy másik helyre, és megfelelő szavakat mondtak a bárányoknak, és a hangjuknak az alapján mindenkinek a maga báránycsoportja, a maga nyája oda gyülekezett a pásztor mellé, mert ismerték a hangját. De nemcsak a nyáj ismerte a pásztor hangját, hanem a pásztor is ismerte egyenként a nyáját, még hozzá név szerint. Mert ahogy mi az apró kis háziállatainknak most nevet adunk, ugyanúgy a kisebb nyáj az összes bárányának a pásztor nevet adott, ismerte a neveket. S azt mondta egy pásztor – amikor csodálkoztak, hogy megismeri a bárányait – azt mondta, hogy kössék be a szemét, hozzák oda bármelyik bárányát és ő a fejére ráteszi a kezét, akkor meg fogja mondani azonnal a nevét annak a báránynak, pedig harminc-negyven-ötven báránya volt ennek a pásztornak.

Az ókori ilyen fajta kép az Úr Jézusra nagyon szépen illeszkedik rá, természetesen nem az azonosság, hanem a hasonlóságnak az elve alapján. Vagyis az Úr Jézus valóban az életét adta a nyájáért, egyenként a juhaiért, érettünk. Valóban az Úr Jézus nemcsak gyülekezetiileg ismer bennünket, hanem egyénileg is mindnyájunkat, név szerint ismer, azazhogy ismeri a jellemző tulajdonságainkat, jobban ismer bennünket, mint mi magunk, és ez az ismeret néha fölszabadít bennünket, mert ez az ismeret a tőle kapott ajándékok mértékének és milyenségének az ismerete is, és ezért nem ítélek el, ha nem vagyunk hibásak és hűtlenek. Ugyanakkor felelősséget ébreszt bennünk, mert a nekünk adott képességek és ajándékok hasznosításában igenis felelősséggel tartozunk neki. Ő az ajtó, illetve ő a pásztor, aki szeretné megóvni az ő nyáját az eltévelyedéstől. Szeretné azokat a bárányokat is megőrizni, akik hajlamosak arra, hogy más mezőkre kóboroljanak el,

főleg akkor, hogyha más irányú vonzás érvényesül, esetleg megtévesztő vonzás érvényesül a bárányok irányában. És szeretne megvédeni minden bárányt és az egész nyáját a külső támadókkal szemben is, akik nem azért jönnek, hogy életüket adják a nyájért, hanem hogy a nyáj életét vegyék el és magukat gazdagítsák ezáltal.

Az Újszövetségben az Úr Jézus a jó Pásztor, azonban az övéinek valamit ebből a szolgálatból szeretne kegyelmes módon leosztani. Azt mondta Péternek – és nem is akármikor mondta, hanem amikor Péter emberileg a legalkalmatlanabb, Krisztus szerint meg a legalkalmasabb volt erre a szolgálatra, vagyis a bűnbánatnak az időszakában –, hogy őrizd, legeltesd az én juhaimat és bárányaimat. És amikor Pál apostol az efézusi vénektől elbúcsúzott, akkor arra hívta föl a figyelmüket, hogy *„viseljetek gondot a nyájra, magatokra és a nyájra, amelyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett”*.

Olyanfajta szolgálattelvők vagyunk itt többnyire együtt, akik érthetetlen kegyelemből nyertünk valamit a jó Pásztornak ebből a megbízatásából. Nagyon magas a mérce, utolérhetetlen, de állandóan a követésére kell gondolnunk és azon kell fáradoznunk – nem utolérnünk az Úr Jézust, még kevésbé elhagyni, mint Péternek sikerült egyszer, nagy baj lett belőle –, hanem követni őt, a jó Pásztort, a fő pásztort és azt a pásztort, aki nagy Pásztor, hogy valamilyen módon a szolgálatában egy kicsit a reánk bízott nyáj tekintetében magunk is fölvállalhassunk engedelmesen.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. A Jó Pásztor Alapítványnak az egyik fő vezérgondolata, hogy hűség az igéhez. Eddig ezt a vonulatot próbáltuk teljesíteni az Ószövetség és az Újszövetség alapján.

A másik fő gondolatunk: Hűség a baptista örökséghez. Ennek a jegyében szeretnénk elénekelni a második énekünket, amit akkor jelentetett meg a Baptista Egyház, amikor a vad terror volt ebben az országban. Emlékszem, hogy amikor én a 80-as évek elején az Egyházügyi Hivatalban amellet érveltem, hogy a gyerekeknek kellene egy énekeskönyv, és aztán megjelent a Hit hangjaihoz hozzákötve – talán még emlékszünk rá – gyerekénekek képekkel, nos, Laczkovszki testvért akkor úgy küldte el az Egyházügyi Hivatal főosztályvezetője, hogy „Mit gondol elnök úr, egyetlen egyháznak sincs gyerek-énekeskönyve, mit akarnak a baptisták?!” Egy-két héttel később én ugyanazzal a dossziéval bejelentkeztem ugyanannál az embernél.

Amikor belenézett, azt mondta: „Most adtam vissza az elnök úrnak, mit akar ezzel?!” – Azt szeretném elmondani röviden, hogy a Rákosi érában nekünk, baptistáknak lehetett gyerek-énekeskönyvet kiadni, nem tudom, hogy ez a mostani rendszer hogy hasonlítható ahhoz, de ha most nem lehet – akkor pedig lehetett – akkor ezen el kellene gondolkodni. Öt percig beszélgettünk, és ez az ember végül aláírta az engedélyt, és a könyv megjelent 7000 példányba. Nos, előtte egyetlen könyvatos kis könyvünk volt, amit úgy hívtak, hogy „Gyermekek öröme”. Talán emlékszünk még rá, géppel írták a mi testvéreink, és aztán egy stencilgéppel sokszorosították. Ennek a könyvnek minőségileg az énekanyaga meg a kötése jó, ami belül van, már úgy papírilag, meg „nyomdatechnikailag”, hát, az valami fantasztikus, kuriózum. Nos, az én gyerekkoromnak is az egyik legkedvesebb gyerekéneke volt és talán többen ismerjük a 15. oldalról azt az éneket: „Jó Pásztor, Jézus, Rád vár a nyáj...” Ez motiválta, hogy két évvel ezelőtt ennek az alapítványnak Jó Pásztor lett a neve. Próbáljuk meg együtt énekelni.

Oláh Gábor:

Érdekessége ennek az éneknek, hogy kicsit hasonlít a magyar népdalokhoz. Úgy mondjuk, hogy sorszerkezetes. Négy sorból áll az ének és bár nem az, de mégis az embernek olyan érzése van, mint hogyha pentaton lenne. Ugye a pentaton azt jelenti, hogy öt hangból álló készlet. Az ereszkedő dallama mindenképpen egy kicsit emlékeztet, talán áthallást lehet hallani. S mért mondom én ezt?

Ma a Jó Pásztor Alapítvány napján, vagy konferenciáján azért azt se szabad elfelejteni, hogy mi magyarok több mint ezer esztendeje itt vagyunk ebben a medencében. Nem olyan régen ünnepeltük a trianoni évfordulót. Tetszett az Úr Istennek, hogy ilyen hosszan fenntartsa ezt a népet. Nem tudom, tudják-e a testvérek, hogy a római birodalom időszámításunk előtt 200-tól, durván – mikor is – 467-ig állt fönn. Az se érte még el az ezer esztendőt, jó, hogy előtte már latinok éltek azon a vidéken. Nagyon-nagyon hosszan megtartott minket itt a jó Isten a Kárpát-medencében. És én szerintem nem kell szégyellni nekünk azt, hogy mi magyar baptista hívők vagyunk, és ilyen értelemben a mi zenei örökségeink legalább olyan értékesek, mint a sokkal frissebb múltra visszatekintő, amerikai kontinensről bejövő csupa különféle hatású muzsikák.

– Éneklés – (Jó Pásztor, Jézus, Rád vár a nyáj...)”)

Dr. Almási Mihály:

Az Ószövetségben, az Újszövetségben a jó Pásztor igékről hallottunk. A következő bevezető előadást Meláth Attila testvér tartja, a Budapesti Baptista Missziókerület elnöke, váci lelkipásztor.

Meláth Attila:

Kedves Testvérek! Nagy örömmel készültem erre a Jó Pásztor Konferenciára. Édesapám meg is kérdezte tőlem, hogy: „Hova mész, fiam?” – Mondtam, hogy „Jó Pásztor Konferenciára.” – Azt mondta: „Na, az rád fér.”

Miközben készültem, elolvastam én is elég sok ószövetségi igét, meg újszövetségi. Tulajdonképpen János 10-et is végigolvastam, és megdöbbenő volt az számomra, amit a testvérek hallhattak az előbb Almási Tibor testvér tolmácsolásában az Úr Jézusról. S mégis, figyeljék meg a Testvérek, így fejeződik be Jézus beszéde után ez a kép *„Ismét meghasonlás támadt a zsidók között e beszédek miatt. Sokan így szóltak közülük: ördög van benne és őjzong, mit hallgattok rá?”*

S ez azért döbbenett meg, mert Jézus Krisztusról mondják ezt, avatott és avatatlan emberek. Egyszerű emberek és olyan emberek, akiknek azért föl kellett volna ismerni, hogy kicsoda Jézus, a názáreti ács – idézőjelbe tett – „fia”. Hogy szándékosan nem akarták fölismerni, vagy bármi más miatt, ezt nem tudom, de megdöbbenett ez a mondat.

És azért is készültem örömmel erre a konferenciára, mert elolvastam a Jó Pásztor Alapítványnak az alapító okiratának a kivonatát és a céljaival teljesen egyet tudok érteni. Mégis – és ez most egy kis áthallás lesz – sokan „félnek” – idézőjelben – a Jó Pásztortól. És természetesen az áthallást jól hallják a testvérek. Van, aki megkérdezte tőlem, hogy miért van erre szükség? Nos, testvérek, azért van szükség minden olyan alapítványra, és minden olyan jó kezdeményezésre – akár itt a Budapesti Missziókerületen belül, akár azon túl – mert igaz, amit néhány hete az országos lelkészértekezleten mondott egy állítólag nagy kvalitású testvérünk, hogy „a misszió ül, a lelkek elvesznek, az idő rohan”. S ha tetszik, ezt egy olyan személy

mondta, aki most szánt szándékkal nincs itt ezen a konferencián. Azaz nem én mondtam, nem Almási testvér mondta, hanem valaki más. És mégis elgondolkodhatunk azon, hogy az Úrnak terve van velünk. Azokkal a pásztorokkal is, akik a nyáj megítélése szerint olyanok, amilyenek, s azokkal a testvérekkel, akik úgymond a nyájhoz tartoznak.

S amikor arra gondoltam, hogy milyen terve lehet velünk a jó Istennek – mivel többek között a váci imaház befejezése előtt állunk, és minden nap egyre szebbnek és szebbnek látjuk az épületet, – éppen tegnap tették le a kórus részre a padlószőnyeget, és hát két világi ember végezte ezt a munkát, s mondtam nekik, hogy milyen szép így padlószőnyegestől az énekkari rész, de én még emlékszem arra, amikor a földet vittük oda. S akkor mondja, hogy – hát igen, jó így is látni, a kezdetektől, az alapoktól a befejezésig. S találtam egy nagyon érdekes ígét – azt is elárulom a testvéreknek, hogy ezen a héten az Áhítatban lehetett ezt olvasni. Mert minden ellenkező híresztelés ellenére a lelkészek azért olvassák a Békehírnököt is, meg az Áhítatot is. Meg ismerek olyan „renitens” lelkészeket, akik még a Jó Pásztor újságot is el merik olvasni.

Szeretném idézni az Efézusi levél 2. részének 19–22. verseit: *„Ezért tehát nem vagytok többé idegnek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.”*

Nem hagyott nyugodni, a következő két szó: **szent templommá** növekszik. S hogy mért nem hagyott ez nyugodni? Azért, mert fölírtam magamnak, hogy Isten azt várja tőlünk, hogy közösségileg is és egyénileg is épüljünk. Élő kövekként épüljünk a belső emberünkben, növekedjünk. Ez egy állandó kihívást, egy állandó munkát vár el mindenkitől, aki Jézus Krisztus által, s az ő Szentlelke által újjászületett. S ugyanakkor ez a szó, hogy „szent templommá”, egy kicsit megijesztett. Mert nagyon gyakran találkozunk azzal a meggyőződéssel az atyafiak között, hogy mi egyszerű, szerény, nagyon alázatos, nagyon kicsi, szinte jelentéktelen emberek vagyunk. S bizonyos értelemben ez igaz is. De hogyha az Igének ezt a szakaszát nézem, akkor Isten által, Jézus Krisztusra tekintettel ez így nem igaz. Hanem Isten tőlünk valamilyen igényes munkát vár el. Isten tőlünk valami olyat vár el, hogy Jézus

Krisztus által azért legyél valaki, és nem úgy, hogy a többieket lenézed, hanem úgy, hogy amivel megbízott, és amit rád bízott, azt igényességgel végezd el.

S Kedves Testvérek, megkérdezem most tőletek: merjük-e vállalni azt, hogy a gyülekezeteinkben, az egyéni életünkben azt képviseljük, hogy ne elégedjünk meg kevesebbel, mint azzal, hogy szent templommá növekedjünk Isten Lelke által. Ne akollá, ne girbe-gurba kis házacskává, ne valami fából, vagy szénából épített valamivé, hanem szent templommá. S meggyőződésem az, testvérek, hogy akinek nincsen célja, az eléri ezt. De az is meggyőződésem, hogy akinek lenne és vannak nagy céljai, az, hogy ha Isten akaratával megegyező, akkor Isten segítségével el is éri azt.

S Pál apostol most ez alapján a levél alapján az én szívemhez az szólt, hogy Attila, és kedves testvérek, nekünk sem lehet az igénytelenség a célunk, nekünk sem lehet az, hogy ha a mi jó, vagy nagy, vagy fő pásztorunk a vezetőnk, akkor megelégedjünk kevesebbel, mint az, hogy a küldetésünket azt teljesen betöltsük.

S még valami: Pál apostol azt is írja – nemcsak itt, hanem pl. a Korinthusi levélben is –, hogy „*akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.*” Néhány héttel ez előtt volt egy rendkívüli gyűlés a missziókerületben, nagyon jó hangulatú volt egyébként, s nagyon örültem annak, hogy a missziókerület ott jelenlévő küldöttei óriási százalékban döntötték azt el, hogy igenis nem mások a karizmatikusok, mi meg valami testies gyülekezet vagyunk, hanem mi vagyunk a jó értelemben és biblikus értelemben vett karizmatikusok, és nekünk kell használnunk az ilyen olyan karizmáinkat, amivel Isten megbízott és megáldott bennünket az ő kegyelme és az ő irgalma által. És igenis szabad tudnunk azt, hogy Isten Lelke, Szentlelke által épülhetünk. Nem emberi indulatok, nem testi gondolatok, hanem Isten Szentlelke által.

S én kívánom a testvéreknek, kívánom ennek az alkalmi gyülekezetnek és a Jó Pásztor Konferenciáknak a továbbiakban is – Almási testvér azt kérte, hogy legyen ez vándorkonferencia – ha a testvérek elfogadják, akkor én beterjesztem azt, hogy szívesen látjuk a testvéreket jövő tavasszal Vácott, és majd ezt megbeszéljük, hogy ez kivitelezhető-e vagy sem. Nos, kívánom a Testvéreknek, hogy a saját életükben is épüljenek Isten Lelke által, a gyülekezeti közösségben is épüljenek Isten

Lelke által. És mivel itt vagyunk a Budapesti Missziókerületben, kívánom a jelenlévő lelkészeknek és gyülekezeti tagoknak, hogy a budapesti missziókerület is épüljön és növekedjék Isten Szentlelke által. Az soha nem árt, hanem mindig használ! Legyen így! S köszönöm, hogy meghallgattak a testvérek.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen Meláth Attila testvér kedves szavait.

A programunk szerint néhány szót kellene szólnom a Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány céljairól, terveiről. Bevezetőben talán annyit, hogy amikor 1986-ban hazajöttünk Amerikából, úgy tapasztaltam, hogy a misszióban vannak bizonyos hiányosságok, és azt is láttam, hogy valamit kellene tenni. Feleségemmel együtt úgy döntöttünk, hogy létrehozunk egy alapítványt, a Napsugár Gyermekekmentő Alapítványt. Nagyon jó, hogy lekötött bennünket ez az alapítvány, míg 300 kisgyereken sikerült segíteni, akik zömmel hívő családokhoz jutottak. Azért mondom, hogy zömmel, mert néhányan voltak a terhes lányok között olyan, akik a bentlakás következtében, meg a lelkigondozás következtében végül úgy döntöttek, hogy maguk megtartják a kisgyermeküket. Minden karácsonykor kapunk a mai napig olyan képeslapokat, amelyekben egy anyuka meg egy kisgyerek megírja, hogy mennyire örülnek, hogy ez így adódott.

Akkor úgy gondoltuk, hogy ez az a területe a missziónak, ami igazában hiányos, és hálásak vagyunk a jó Istennek, hogy ebben szolgálhatunk, a mai napig. A múlt héten egy olyan kislánynak az örökbeadását próbáltuk intézni, aki testi rendellenességgel született, a bal karja könyéktől hiányzik. Hat hetes most éppen, és azt el lehet képzelni, hogy egy ilyen kisbabának nem egyszerű örökbefogadó szülőket találni, de próbálkozunk vele. Akár azt is mondhatnám, hogy ha tudtok ebben segíteni, akkor ez a segítség most jól jönne.

Mindig tapasztaltuk azt, hogy a jó Isten, amikor egy kis újszülöttet hozzánk vezérelt, addigra ő már pontosan tudta, hogy kik lesznek az ő szülei. És soha nem voltak nagy várakozások, meg előjegyzés, hanem az történt, hogy jött egy telefon – mondjuk – a Rókus Kórházból, hogy itt maradt egy pici és fél óra múlva jött egy másik telefon, hogy „szeretnénk örökbe fogadni egy kisgyereket – mindegy, hogy

kisfiú, vagy kislány, de annak örülnék, ha cigány lenne.” És ez a kicsi éppen az volt. Aztán kiderült, hogy az örökbefogadó családban az apuka cigány, az anyuka nem, de az apuka egyébként a Pécsi Színház igazgatója volt. Szóval amikor a jó Isten szervezi a dolgokat, akkor az másként működik minden, mint amikor mi csinálunk stratégiákat.

Két évvel ezelőtt, amikor a Jó Pásztor Alapítványt megalapítottam, arra gondoltam, hogy nagyon fontos lelki szükség van a mi közösségünkben, ez pedig a béke, a nyugalom, a hűség az Úrhoz, hűség az örökségünkhöz. Úgy látom, hogy lassan-lassan, „mint oldott kéve, széthull” nemcsak nemzetünk, hanem a közösségünk is, ha ez így megy tovább. Valamit tenni kellene és amit tenni kell, az az, hogy a magunk helyén, a magunk lehetőségeivel próbáljuk magunkat is ébresztetni és próbáljuk a ránk bízottakat is ezekkel a jó Pásztor igékkel. Azokkal az igékkel, amelyek arról szólnak, hogy Isten nem hagyja az övéit, és próbáljuk bátorítani mindazokat, akik fontosabbnak tartják a hűséget az Igéhez, és a mi baptista örökségünkhöz, mint alkalmasint azt, ami manapság zajlik sokszor, sokfelé.

A legutóbbi missziókerületi lelkipásztor konferencián – ha jól emlékszem, talán Szentendrén Drenyovszki testvér előállt, és azt mondta, hogy ő szeretne egy verset elolvasni. Bódás János versét olvasta el, aminek a címe: Táncol az egyház. Döbbenetes vers. A szerző arról beszél, hogy amikor kiüresedik az igehirdetés, amikor már az egyház azt a funkciót, amire Isten elhívta, amire Krisztus alapította, nem tudja, vagy nem akarja betölteni – szóval amikor elkezd az egyház táncolni –, akkor nagy baj van. Én senkit nem szeretnék bántani, és az alapítványnak soha nem volt az a célja, és nem is lesz, hogy bárkit bántsunk, de az igen, hogy próbáljuk visszamérni magunkat az Igéhez. És hogyha úgy érezzük, hogy bizonyos tevékenységek túl vannak azon, ami az Igével egyeztethető, ami igeszerű, nos, akkor őrálói feladata minden pásztornak az – és most nemcsak lelkipásztorokra gondolok, hanem presbiterekre, elöljárókra, diakónusokra, gyülekezeti szolgálattevőkre, férfiakra, nőkre egyaránt – ha veszélyt látunk, és nem figyelmeztetünk a veszélyre, nos, akkor – most idézzük vagy folytassuk ezt a gondolatkört igével – „lelkét a te kezedből kérem”. Ez az, amit én nem szeretnék. Ezért – ha tetszik, ha nem; ha örülnek nekik, ha nem – el szoktam mondani a véleményemet.

Azt kérdezte tőlem az egyik beszélgetésben – néhány héttel ezelőtt egy vezető testvér – hogy „milyen jogon csinálod te ezt?” Elmondtam neki egy kis rövid történetet, a történetet most nektek is elmondanám.

Orgovány környékén, a tanyavilágban lakott egy kedves öreg ember – én már így ismertem meg – Komáromi Pálnak hívták. Nos, Komáromi Pali bácsit bebörtönözték, és főpapokkal, politikusokkal volt egy hatalmas cellában, amit cellának alig lehet nevezni, voltak vagy százán. Karácsonykor az istentisztelet igényével – hogy mondjam – léptek föl ott, protestánsok, mise igényével katolikusok. Az egyik katolikus pap az egyik sarokban csöndesen misézett, a református pap is tartott egy csendes istentiszteletet. A lutheránusoknak nem volt papjuk. Odamentek a Pali bácsihoz, merthogy tudták, hogy ő amolyan prédikátorféle, hogy „mondjál már nekünk valamit, hát, mi igehirdetés nélkül maradunk”. Akkor Komáromi testvér fogta azt az egyetlen széket, ami a cellában volt, betette a sarokba, fölállt rá, és amilyen hangosan tudott beszélni, elkezdte idézni – merthogy tudta – a karácsonyi igét: *„Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek...”* s aztán végigmondta. Úgy prédikált, hogy hallgatták az örök, és hallgatta mindenki. Utána odament hozzá a katolikus pap és ezt mondta neki: „engem ekkor meg ekkor X püspök szentelt föl. De te milyen jogon prédikálsz?” Erre azt mondta Komáromi testvér: „engem meg maga Jézus Krisztus ekkor meg ekkor, ilyen jogon.”

Nos, testvéreim, vagy úgy vagyunk mi itt ma, és vagy úgy élünk egyáltalán, hogy bennünket Jézus Krisztus hívott el a szolgálatra és nem embereknek igyekszünk tetszeni, hanem neki, a főpásztornak, a jó pásztornak, és akkor, amikor majd meg kell állnunk előtte, az ő trónja előtt, akkor talán, talán a jobb keze fele állít bennünket; vagy megpróbálunk a széljárásnak megfelelően, megpróbálunk a divatnak megfelelően beállni a táncoló egyház soraiba, a táncikálók közé és elfelejtjük a Bibliát. Elfelejtjük az Ószövetséget, elfelejtjük az Újszövetséget, elfelejtjük az egyházat, elfelejtjük szüleinket, nagyszüleinket, baptista – sokszor mártír – elődeinket.

Milyen céljai vannak a Jó Pásztor Alapítványnak?

Szeretnénk hiánypótló vagy éppen korrekciós munkát végezni az egyházban, ezért a következőket tervezzük:

A **Jó Pásztor Pedagógus Kör** fölvállalná azt a feladatot, hogy óvónőktől egyetemi tanárokig megpróbálja szervezni azokat az elkötelezett baptista pedagógusokat, akiknek az a céljuk, hogy a rábízottak között, tehát az óvodától az egyetemig ne csak oktassanak, hanem neveljenek is és biblikus alapelvek szerint neveljenek.

A **Jó Pásztor Nővérek és Orvosok Köre** azt a feladatot látja maga előtt, hogy olyasmire buzdítsa, bátorítsa és alkalmasint oktassa a nővéreket, orvosokat, hogy hogyan lehet megjeleníteni a jó Pásztort a betegágy mellett. Hogy lehet azon túl, hogy a fizikai élethez szükséges segítséget megadjuk, mást is tenni. Ezt igazában azok látjuk, akik egészségügyben dolgoztak – magam is dolgoztam ott – azok tudják, hogy a haldoklók ágya mellett a legnehezebb megállni, a legnehezebb vigasztaló szót mondani. S milyen jó lenne, ha ezt egy kicsit jobban tennénk.

A **Jó Pásztor Idősgondozó Kör**, a **Jó Pásztor Női Körok Szövetsége**, a **Jó Pásztor Internet Baráti Kör** – ez a fiatalok világa lesz leginkább –, a **Jó Pásztor Vállalkozók Baráti Köre**, a **Jó Pásztor Gyermekek Szövetség**, a **Jó Pásztor Ifjúsági Szövetség**, a **Jó Pásztor Férfi Körok Szövetsége**, a **Jó Pásztor Kör**, ami lelkipásztorok köre, a **Jó Pásztor Presbiterek, Gyülekezetvezetők, Diakónusok, Elöljárók Szövetsége**, a **Jó Pásztor Nyugdíjas Lelkipásztor Kör**, és a **Jó Pásztor Szeretetszolgálat** az, ami a karitációban és az Ige melletti összefogásban a mi hagyományaink szerint próbálna előre juttatni, előre segíteni bennünket.

A következő nagy kör az **oktatás** köre. Természetesen a mi közösségünknek abszolút profi – hogy mondjam – oktató intézménye a Baptista Teológiai Akadémia. A Teológiai Akadémia azonban bizonyos részterületeket, tanfolyam szerű részterületeket nem feltétlenül tud mindig fölvállalni. Ilyen lehet pl. a **Jó Pásztor Nővérek Továbbképző Tanfolyama**, ami egy lelkipázképzési tanfolyam.

Távlati terveink között szerepel a **Jó Pásztor Internetes Bibliaiskola**, ahol az anyagok letölthetők természetesen, olyan könyvek kerülnének föl, amelyek nem igénylik azt, hogy nagyon sokszor kelljen találkozni – költséges a találkozás – hanem esetleg évi egy-két alkalommal is megoldhatók bizonyos tanfolyamok.

A **Jó Pásztor Gyermek-evangélista Képző**. Gyerekeinkkel igen sokszor olyan emberek foglalkoznak, akiknek egyáltalán nincsen képzésük, se pedagógiai, se evangélista képzésük. Nagyon jó lenne itt is előrelépni.

A **Jó Pásztor Ifjúsági-vezető Képző**. Az ifjúsági vezető képzést gyakorlatilag az egyház kiengedte a kezéből, és olyanok képzik azokat, akik a mi ifjúságunknak konferenciákat tartanak, akik nem baptisták. Aztán ezek után várjuk, hogy hithű, örökségünket értékelő ifjúság legyen valamilyen módon a mi közösségünkben.

A **Jó Pásztor Általános Lelkigondozó Képző** keretében a gyülekezeti, a börtönmissziós, a kórház, az idősek otthonában dolgozó, a hajléktalanok – és sorolhatnám tovább – között munkálkodó testvéreknek a lelki fölkészítéséről lehetne szó.

Ezekén kívül igen fontos lenne az ének-zene, sport, a kirándulások, a misszióutak, a bel- és külmisszió, közösségépítő szerepének a hangsúlyozása is. Nem csak beszélni erről, hanem csinálni. Most két bátor lekipásztor nekiállt Tahiban egy tini-hetet szervezni. Nagyon kíváncsi vagyok rá, hogy hogy fog ez sikerülni, amikor be van zárva a konyha és nem lehet egy ételt megfőzni, de nem csak egy ételt nem lehet megfőzni, hanem semmi mást sem lehet csinálni. Mesterséges leépítésről van szó, hisz ha egy zöld mezőn lehet kávéfőzni és bográcsban gulyást, akkor azért ott is lehetne. Szóval, az embernek az az érzése, hogy bizonyos dolgok nem egyszerűen azért mennek úgy ahogy mennek, mert nem mehetnének jobban, hanem azért, mert valakik így akarják, hogy menjenek. Ezt vagy kimondjuk, vagy nem mondjuk ki, vagy merünk ezek ellen a dolgok ellen szólni és tenni, vagy ha nem merünk, akkor azt hiszem, nem vagyunk hűségesek az Úrhoz és az Igéhez.

Feltétlenül szükség lenne olyan **iratterjesztésre**, ahol nemcsak iratok, hanem minden olyan evangéliumi anyag – hát hogy mondjam – szóval ellenőrzött. Ma ha be tetszenek menni egy könyvesboltba, akkor ott a leglehetőlenebb választékkal lehet találkozni. És természetesen a könyvesbolt vezetője, akinek az a dolga, hogy árulja a könyvet, nem fogja tudni megmondani nekünk, hogy melyik iratból mit fogunk kiolvasni. És majdnem azt lehet mondani lassan, hogy ahány könyv, annyi féle szellemiség.

Itt hátul most egy könyves pultot tetszenek látni. A regisztráció alkalmával mindenki kapott ajándékba három könyvet. Egyik *idős Udvarnoki Andrásról* szól. A másik *Udvarnoki Béla*, Amerikába került magyar lelkipásztor, teológiai igazgató munkája. Nem tudom, hogy a Béla bácsit hányan ismerhették még, mert ő a negyvenes évek végén elment Magyarországról. Hányan ismerték még Udvarnoki Béla testvért? Azért vannak még néhányan! A harmadik könyv egy *Billy Graham* munka, órála megint csak nem kell sokat mondani. Én azt hiszem, hogy ezekre a könyvekre sokkal nagyobb szükség van, mint ahogy értékeljük őket.

A könyves pulton található öt olyan könyv, amit ma darabonként szeretnénk 200.- Ft-ért adni, ami azt jelenti, hogy öt könyvet meg lehet venni 1000.- Ft-ért, és nagyon szeretnénk, hogyha föl vállalnák a testvérek azt, hogy ezeket a könyveket terjesztik. Bárhogyan, akár ajándékként. Az egyik ezek közül az anabaptisták idejéből egy regény, amiben a hitélet akkori megéléséről esik szó. És most hadd ne soroljam el mindegyiket, meg lehet nézni őket.

Aztán van háromféle videokazetta, ezek közül az egyik Máté evangéliuma, a másik az Apostolok Cselekedetei, a harmadik János evangéliuma. Úgy gondoltuk, hogy ez ellen talán nem lehet kifogása senkinek. Bár – természetesen kifogásokat mindig szoktak emelni – de talán a Biblia mégis csak olyan valami, ami ellen nem kellene kifogásokat emelni.

Örülünk annak, hogy a mi testvéreink közül jó néhányan vállalták ezt a segítő szolgálatot, mint ahogy a gyülekezetnek is köszönjük. És köszönjük mindazoknak, akik az adományaikkal támogatják az alapítványt.

Ez az alapítvány százezer forint adósággal indította el az első lapját, a Jó Pásztor újságot, és most örömmel mondhatom, hogy az első újságot már ki tudjuk fizetni. Sőt, valamennyi pénzünk már a másodikra is van, és a második újságban természetesen szeretnénk beszámolni erről a mai konferenciáról, azokról a célkitűzésekről, amikről itt ma szó esett. Ma még lesz néhány percem arra – talán öt –, hogy mondjak valamit. Azonban az volt a célunk a konferencia szervezésével, hogy nagyon sokan, nagyon sok felől tudják elmondani a véleményüket, ami azt jelenti, hogy összesen harminc fölszólaló van ezen a mai napon, ha meg tetszenek számolni a programban, és most rögtön egészen új témák, és érdekes témák kerülnek elő.

Mielőtt azonban erre sor kerülne, a Missziókerület és a Jó Pásztor Alapítvány készített egy közös iratot, aminek az a címe, hogy **Együttműködési Megállapodás**, és ezt szeretném elolvasni, mielőtt ünnepélyesen aláírnánk Meláth Attila testvérrel. Így szól ez a megállapodás:

Együttműködési Megállapodás

mely létrejött

egyfelől: a **Budapesti Baptista Missziókerület**,

másfelől: a **Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány** között az alábbiak vonatkozásában.

1.) Felek megállapodnak abban, hogy egymás missziós tevékenységét támogatják.

2.) Elkerülik a párhuzamos rendezvényeket, konferenciákat, segítik azokat és lehetőségeik szerint hírt adnak róluk.

3.) A Jó Pásztor Alapítvány lapjában helyet biztosít a missziókerületi főlhívásoknak, híreknek, hirdetéseknek, beszámolóknak, a Missziókerület segíti a lap terjesztését.

4.) Felek mindent megtesznek annak érdekében, hogy a baptista misszió baptista maradjon és azért, hogy gyülekezeteink szerte az országban imádkozzanak és dolgozzanak a biblikus megújulásért.

5.) Felek kinyilvánítják, mindent megtesznek a gyülekezetek és a közösség egységéért, beleértve ebbe tisztázó, az ellentéteket oldó összejövetelek szervezését, a békéltetés Urunktól vett szolgálatát – őszinte, nyílt, a problémákat föltáró módon, a mindenképp fölötte való szeretetet gyakorolva.

Budapest–Pesterzsébet, 2004. június 19.

a BBMK nevében:

Meláth Attila
elnök

a JPA nevében:

dr. Almási Mihály
alapító

Meláth Attila:

Kedves Testvérek! Nagy örömmel írtam alá ezt a megállapodást. Valóban közösen készítettük Almási Testvérrel. A 99 %-át ő készítette, és az egy, de jelentős százalékát én. És akik esetleg csütörtökön eljönnek a Teológiai Akadémia évváró istentiszteletére a Wesselényi utcába, ha jól vagyok tájékoztatva, akkor ott is lesz egy hasonló kézfogás, és hasonló aláírás. A Missziókerület a Teológiával is kötött egy megállapodást.

És nyilván ennek is, a teológiai akadémiai megállapodásnak is van egy titkos záradéka, hogy ez – nevezzük így – egy fél éves próbaidőre köttetik, és 2005 januárjában ezt majd felülvizsgáljuk, hogy mennyire válik be. De én azért imádkozom, hogy beváljon és hogy az elkövetkezendő években megsokszorozódjon azoknak a száma, akik itt a budapesti missziókerület gyülekezeteibe kerülnek be akár a világból, akár a mi gyermekeink közül. Számomra mind a kettő óriási öröm. És nincsen különbség a között, hogy valaki hívő szülők gyerekeként tér meg, vagy pedig a világból tér meg. Annyi különbség van talán, hogy egy hívő szülők gyereke sokkal többet tud a Szentírásból, mint egy világi, de mind a kettőnek szüksége van a megtérésre.

Elhangzott, hogy a missziókerület nem szervez párhuzamos programokat, igen, valóban ezen is szeretnénk javítani, hogy egy-egy szombaton ne három egyforma stílusú rendezvény legyen, hanem csak egy, és arra minél többen el tudjanak jutni. A legközelebbi rendezvény, ami itt a missziókerületben lesz, az a július 11-i hajókirándulás. Nagyon örülünk annak, hogy idén egyfelé megy ez a hajó Visegrád irányába, és én bátorítom a jelenlévő lelkipásztorokat, hogy merjenek szervezni akár az újpesti gyülekezetben, akár a József utcai Gyülekezetben, akár itt Pesterzsébeten vagy éppen az Alsóhegy utcában, vagy Rákoscsabán erre a vasárnapra. Ígérem a testvéreknek, legalább annyi lelki élményben lesz részük, mintha otthon lennének, ha nem is otthoni körülmények között. 485 férőhelyes a hajó, a kapitány úr azonban azt mondta, hogy 520-ig elmehetünk, mert mi úgy is hiszünk, ő meg elhiszi, hogy nem süllyed el. Tehát bátorítom a testvéreket, hogy jöjjenek el, jelentkezzenek, van még három és fél hét erre, s reméljük, hogy akkor július 11-én egy ilyen missziókerületi Jó Pásztoros jó napunk lesz az Úr oltalmában. Köszönöm szépen.

Oláh Gábor:

Szeretném, hogyha kettős jelentőséggel énekelnénk a mostani éneket. Egyrészt az eddigi énekek mindig arról szóltak, hogy Jézus a jó Pásztor, milyen velünk, mire számíthatunk. Én most arra gondoltam, hogy énekeljük el az első, az 5. oldalon lévő éneket, amely azt mondja: „Hogy Jézus juha vagyok, azon igen vigadok...” Most arról énekelnénk, hogy mi, mint juhocskák, hogy viszonyulunk Jézushoz, mi a véleményünk az ő pásztorságáról. Láthatjuk ebben a nagyon szépen összeállított kis füzetecskében, hogy ez is egy igen régi baptista ének. Ugye, láthatjuk, hogy az 1905-ös első kiadásban jelent meg először, majd később sokszor – most ezt hadd ne olvassam föl – látható az eredeti megjelenésnek a kópiája, mint egy relikvia itt a füzetecske elején, és látható a következő oldalon a már javított, kicsit igazított szövegű – és ha szabad így mondanom – a mai korban és nyelvezetnek megfelelő kifejezésekkel tarkított vers-sorozat. Énekeljük el ezzel az újabb formával. Aki akarja, nézheti a másik kottát is, és lehet négy szólamra énekelni.

– Éneklés –

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. A következő előadónk Hajnal Zoltán nagykőrösi lelkipásztor. A téma: „A Jó Pásztor és az Igehirdetés”.

Hajnal Zoltán:

Nagyon sok szeretettel köszöntök én is mindenkit ezen a konferencián. Örülök a témáknak. Nem ismertem részletesen, hogy mi minden fog előkerülni, de nagyon örültem azért és örülök azért, mert a gyülekezeti életnek szerteágazóan érinti a területeit, azokat a területeket, ahol szeretnénk a Jó Pásztor pásztorkodása mellett élni és szolgálni azért, hogy megáldva a mi életünket, átélhessük azt, ami biztos vagyok benne, hogy minden gyülekezetnek vágya, hogy növekedjünk lélekben, és létszámban, üdvözülőkkel gyarapodva egyaránt.

Mindig nagyon szeretem kihangsúlyozni ezt és egy könyvélményem volt az, ami megfogalmaztatta velem, hogy igazából a gyülekezeteink növekedésének és gyarapodásának akkor van értelme, ha üdvözülőkkel gyarapul a gyülekezet és nemcsak létszámban növekszünk. Jó lenne, hogyha nemcsak sűrűbben lennénk,

hanem többen is a gyülekezetekben. Jó lenne, hogyha nem az lenne a célunk, hogy minél többeket behozni csupán valahogy a gyülekezetbe, hanem az lenne a célunk, hogy úgy bevonni másokat a gyülekezetbe, hogy a gyülekezetben Istennel, a Jó Pásztorral lehessen találkozásuk, vele lehessen közösségük. Márpedig ebben egy nagyon egyszerű eszközünk van, mégpedig mindannyian ismerjük és forgatjuk, Isten Igéje. Az lenne jó, hogyha nem mással, mint Isten Igéjével hoznánk be és vonnánk közelebb az embereket a gyülekezethez, illetve Krisztushoz.

Olyan megdöbbentő élményem az elmúlt időszakokban az, amikor érdeklődők érkeztek gyülekezetünkbe, többnyire más közösségi háttérből, és amikor már egy jó néhány hónap után úgy mondhatni, hogy meggyökereztek valamilyen mértékben a gyülekezetben, akkor meg is fogalmazták, hogy ők már sok helyen, sok gyülekezetben jártak, de azért szeretnek most idejönni, mert Igét hallgatnak.

Akkor, amikor erről gondolkozunk, hogy a Jó Pásztor és az igehirdetés, akkor nem szabad elfelejtenünk, hogy erre azért van szükség, mert így olvassuk az Igében, hogy az *„a Krisztusról szóló beszéd, amely a világ fiainak, akik elvesznek – hogy olvassuk az Igében, az első Korinthusi levélben? – bolondság, nekünk, akik hiszünk, pedig Istennek ereje”*. És aztán úgy olvassuk majd a folytatásban: *„Mert tetszett az Istennek, hogy a világ bölcsességét, mintegy félretéve, az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.”*

Olyan jó lenne, hogyha az, ami a világnak bolondságnak számít, az előttünk még mindig érték lenne, és akkor, amikor igehirdetésről beszélünk, és igehirdetésről gondolkozunk, akkor valóban igehirdetés lenne az. Nemcsak szent beszéd, nemcsak kegyes szólamoknak a sokasága, hanem Krisztusra és Istenre mutató Igehirdetés.

Mindig szívesen olvasom a Thessalonikai levélnek azokat az Igéit, – az első Thessalonikai levél 2. részéből – amelyekben, amely versekben arról beszél Pál apostol, hogy ő is, amikor elérkezett Thessalonikába, hirdetett üzenetet, amit sokféleképpen lehet fogadni. Lehet úgy is fogadni, hogy jó, meghallgattuk, valakinek a véleményét Istenről. Találkoztam már olyan esettel, amikor valaki azt mondta, hogy elmegyek a lelkipásztorhoz egy kis eszmecserére. Igei eszmecserére. Az igehirdetés nemcsak valamilyen véleményként, emberi bölcsességként hallgathatnák a

gyülekezeteink tagjai, hanem igaz lenne ránk is, amit Pál apostol így ír: *„Mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattatok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, amint hogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.”*

Hogyan válik egy igehirdetés emberi bölcsesség beszédéből Istennek igéjévé? Nagyon egyszerű rá a válasz. Isten Igéjét kell hirdetni, azt az Igét, ami a kezünkben van. Azt az Igét, amelyről még mindig azt lehet elmondani és továbbra is igaz és addig amíg itt élünk a földön, mindig igaz is marad Isten Igéje (Zsidókhöz írt levélből olvassuk) *„Élő és ható”*. Ez az egy, ami élő és ható. Természetesen lehet megfogalmazni különböző véleményeket, hogy mire van szüksége a gyülekezeteknek, mire van szüksége azoknak, akik eljönnek meghallgatni Isten igéjét. Nagyon fontos arra figyelni, hogy mint minden más területén a szolgálatnak, soha nem az a kérdés, hogy mire vágnak mások, mit szeretnének hallgatni a gyülekezetben. Mi az, ami megfogalmazódik, hogy de jó lenne, ha... és lehetne sorolni, hogy milyen témákban, milyen módon hangozzanak el gondolatok és tanítások. Ugye, klasszikus történeteket lehet erre mondani, hogy amikor lelkipásztoroknak úgy megpedzegették, igehirdetőkné megpedzegették gyülekezet tagjai: *„Testvér, ha még egyszer erről fog prédikálni, akkor megtudja, hogy...”* Mi számít?

Arról ír Pál a Timótheushoz írt levélben, a II. levélben a 4. részben: *„Kérve-kérlek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat, az ő eljövételére és országára kérlek, hirdesd az Igét. Állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással”* – és amiért idézem az érdekes a folytatáson gondolkozni – *„mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak.”*

Ha az igényeket keresnénk, akkor tudnánk, hogy miről prédikáljunk. De Isten arra tanít, és a jó Pásztor is erre figyel, hogy a nyájnak nem az igényeit szeretné kiszolgálni, hanem a szükségletei szerint pásztorolni. Ha kell, akkor füves legelőn, gondoskodva; ha kell, akkor pedig az oltalmazó pásztorbottal igazgatva a nyájnak az

irányát. Nem mindig ugyanúgy örül a kétféle gondoskodásnak, meg a sokféle gondoskodásnak Isten népe, de a jó Pásztor az igehirdetést azért adta, hogy üdvözítse. Nemcsak hitre juttassa, hanem megtartsa ebben a hitben, nevelve az istenfélelemben a hívőket, és nekünk egyetlen egy dologhoz jó ragaszkodnunk: ehhez. Nem viszkető fülek kívánságait kiszolgálni, nem gyülekezeti tagokat – bocsánat a képért, de talán érthető lesz – néha úgy szeretnénk hallgatni az Igét, mint hogyha, mint amikor a pincsikutya hasra, hanyatt fekszik azért, hogy a gazdája megvakargathassa a hasát. Hogy nem így hallgatni Isten Igéjét, hanem úgy hallgatni: hogy „Istenem, ha formálni szeretnél, alakítani szeretnéd az én életem, akkor kész vagyok rá.”

Hogyan lehet Isten Igéjét ilyen módon hirdetni, hogy amit hirdetünk, Istennek beszédeként hangozzék, és ne emberi beszédként csupán. Timótheushoz írt tanácsát érdemes megszívlelni, szintén Pál apostolnak: *„legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat és hallgatóidat is”.*

Gondot viselni önmagunkra, tanulni, tanulmányozni az Igét, hogy akkor, amikor a Jó Pásztor megbízásából hirdethetjük azt, akkor Istennek Igéjeként ható igéjeként szólhasson az a gyülekezetek felé, a gyülekezeteink tagjai felé. Márpedig van szolgálatunk, van megbízásunk. Ugye, ma már elhangzott az, hogy karizmatikus közösségnek vallhatjuk magunkat. Igen. Gondoljunk csak arra, amikor az efézusi gyülekezetnek ír Pál apostol, és azt mondja, vagyis *„adott némelyeket”* – ott van legalább három olyan szolgálat, amit biztosan gyakorolunk a gyülekezeteinkben – *„evangélistákul, pásztorokul, prófétákul, tanítókul”* ezek mind valamilyen módon a tanítással kapcsolatosak. Akkor, amikor gyakoroljuk ezeket az igéket, akkor nem szabad elfelejteni, hogy a hit továbbra is hallásból van és a hallott igét pedig hirdetni kell valakinek. Ugye, mondja Pál Rómaiakhoz írt levél tizennegyedik fejezetében: *„Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?”* – van megbízásunk. Hogy meghallhassák, igét kell hirdetnünk. Azt az Igét – és ezt már csak otthon olvassuk el – amelyikről a 19. Zsoltárban olvasunk, hogy az Isten Igéje milyen gyönyörűséges. A színaranynál drágább, a csorgatott méznél édesebb.

Dr. Almási Mihály:

Tenkely Béla testvér következik, albertirsai lelkipásztor. És most egy olyan sort kezdünk, ami indul a gyerekektől, és majd halad egészen az idősekig. *A Jó Pásztor és a gyerekek.*

Tenkely Béla

Szeretettel köszöntöm a testvéreket.

A téma akkora, hogy megérne egy egész konferenciát. A gyermekmunkával kapcsolatosan szeretnék bibliai utalásokat idézni először Mózes 5. könyvének 6. fejezetéből 4–9. versek: *„Halld meg Izráel, az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr, szeresd azért az Urat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes erődből, maradjanak meg a szívedbe azok az igék, melyeket ma parancsolok neked, ismételd azokat fiaid előtt és beszélj azokról, akár házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelés, kösd azokat jelként kezuredre és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házá ajtófélfáira és kapura.”*

Egy másik igét szeretnék még idézni: Példabeszédek 22. fejezet 6. vers: *„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”*

Aztán szeretném a testvérek figyelmébe idézni az Úr Jézus Krisztust, aki az evangéliumok tanúsága szerint, amikor azt tapasztalja, hogy a hozzá vitt gyermekeket akadályozzák abban, hogy hozzá jussanak, akkor azt mondja a tanítványainak, hogy *„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket.”* Természetesen, ha más helyzetben szólna az Úr Jézus, akkor valószínűleg nem csak azt mondaná, hogy engedjétek, hanem bátorítaná őket, hogy hozzátok.

A baptista történelemből, a magyarországi baptista történelemből, ha jók az ismereteim, akkor úgy tudom, hogy 1846-ban Rottmayer János Budapesten, amikor megkezdte a szolgálatát, akkor már vasárnapi iskolát alakított, és innentől kezdődően a gyermekmunka a magyar baptista misszióval – legalábbis a hajnalokban – összekapcsolódott.

Egy másik kép – elhoztam az albertirsai baptista gyülekezet történetéről szóló könyvet – ebben van egy vasárnapi iskolai kép 1906-ból. 1901-ben alakult a

gyülekezet négy fővel, 1906-ban készült a vasárnapi iskoláról egy felvétel, 138 gyermek található a képen. Tehát úgy néz ki, hogy ilyen értelemben a baptista misszió összefonódott a gyermekmunkával már a kialakulás idején, viszont nagyon úgy érzem, hogy a mai időkben mintha problémák lennének ezzel. A bibliaköri tanítóink nagy része a Vasárnapi Iskolai Szövetség képzésében részesül, amelynek az anyagairól néha megdöbbentő volt látni, hogy mennyire gyermeket a teológiai háttere, és természetesen nem tematikus tananyagot tartalmaz, hanem kedves bibliai történeteket próbál átadni a gyermekeknek. Éppen ezért, kicsit bizonytalan a gyermekmunka ma közösségünkben. Hogy mennyire szükség lenne erre, és mások mennyire másképp csinálják, nemrégiben beszéltem egy fiatalemberrel, metodista gyülekezetben nőtt fel, gyermek-keresztséget valló közösségben nőtt fel, s elmondta, hogy megdöbbentő volt számára az az alapos bibliai tanítás, amiben a gyermekeket részesítik. Ma felnőtt hitvalló bemelegítést gyakorló közösségben él, és elmondta, hogy az is megdöbbenti őt, hogy ott mennyire úgy vannak vele, hogy majd megtér a gyerek, majd akkor megtanul mindent. Tehát érdekes látni, hogy máshol másképp teszik.

Néhány példát hadd említsek a testvéreknek. Egyrészt azt, hogy Pécelen negyedéves teológusként a péceli gyülekezetben szolgáltam és akkor szülők mondták el, hogy van egy 6–7 főből álló kis bibliaköri csoport, aki éppen kikerült a bibliakörből, olyan jó lenne velük foglalkozni. Én akkor fölajánlottam, hogy jövök 2 órával korábban ifjúságira és jöjjenek össze a fiatalok és lesz egy kisifjúsági. Amennyire ráláttam én a péceli gyülekezet életére, néhány éven belül ebből a kis 6-7-8 fős magból lett egy érett ifjúság, aztán néhány év után ifjúsági pásztort kellett hívni hozzájuk, mert egyre jobban kiszélesedett a munkájuk. Azt figyeltem meg, hogy azok a fiatalok, akik egy jó bibliakörben nőnek föl, az ifjúsági körökben is buzgó, aktív, szolgálatkész fiatalok lesznek. A pécsi gyülekezetből tudom, hogy amikor elérik a középkorostályt, akkor ugyanolyan buzgó, aktív emberek maradnak, nem véletlenül, ahogy nőttek, úgy először ifjúsági klubot szerveztek Pécsen, később pedig ifjú házaspárt hoztak létre, mert abban a korban tartanak.

Pécs-Somogyon megpróbáltam gyülekezeten kívüli gyermekmunkát végezni, úgynevezett bibliismeretet hirdettem meg az általános iskolában felekezeti módon, mondván, hogy csak a Biblia történeteit szeretném megismertetni a

gyerekekkel. Meglepetésem az volt, hogy amikor az időpontot kellett megtalálni, hogy mikor legyen a Bibliaismeret, figyelembe kellett vennem, hogy mikor van katolikus hittan, mert volt olyan gyermek, aki katolikus hittanról jött át Bibliaismeretre, vagy a bibliaismereti foglalkozásról ment át katolikus hittanra, mert mind a kettőre járt. Volt olyan fiatal, aki néha nem tudta, hogy néha a visszakerdezésnél melyik anyagot mondja, mert bejárt Pécsre konfirmáció előkészítőre a református gyülekezetbe. Mind a két helyen részt vett. Igénye volt rá.

Emlékszem olyan utakra, amikor Mohácsra jártunk a mohácsi misszióba, fiatalokat vittem a közeli iskolából, középiskolából, katolikus fiatalokat, és bibliai kérdésekről beszélgettünk. Föltették a kérdést, hogy „nem ciki egy baptista lelkészt kérdezzünk, amikor katolikusok vagyunk?” Mert hát, katolikus papot nem kérdezték, ugyanis egy bizonyos kor után már nem illik templomba járni. Az igénye ezeknek a fiataloknak is meglenne. Mohácson, amikor sátormissziót csináltunk, a sátormisszió délelőttjén megpróbáltunk a lakótelepen élő gyermekekkel foglalkozni. Abban a városban, ahol a gyülekezetnek összesen három barátkozója volt – tehát hívogatni nem nagyon tudott ezekre az alkalmakra – a városból kb. 70 gyermek vett részt. A szülők hét közepén már azt kérdezték, hogy ki találta ki, hogy foglalkoznak a gyerekeinkkel, amikor mi nem érünk rá velük foglalkozni. És örömmel engedték a gyermekeiket. Szombaton ott voltak azon az alkalmon, amikor megnézhetnék, hogy mit tanultak a gyermekek.

Pilisen másfél éve AWANA-klubot kezdtünk általános iskolában. Az egész gyülekezetnek az volt a meggyőződése, hogy kár elkezdni, megtudják, hogy baptista szervezésű, nem jönnek el. Körülbelül 70 gyermekkel vagyunk kapcsolatban a településről különböző felekezethez tartozó gyermekek jönnek el, és van egy 20–30 fős állandónak mondható köre az AWANA klubnak. Szeretném elmondani, hogy az AWANA klub nem kifejezetten baptista. Sok mindenben küszködünk azzal, hogy az anyaguk nem úgy használható. De nincs olyan anyagunk, amivel baptista gyerekmisziót lehetne csinálni.

Én azt látom, hogy ahol elkezdünk gyerekekkel foglalkozni, mindenütt nagy az igény. Mindenütt nagy szükség van a gyermekekkel való foglalkozásra. Nem tudja fölállalni a szülő a saját gyermekét, nem tudja fölállalni a pedagógus, hogy neveli a

gyermeket, hanem örül, hogyha tanítani tudja, és nem a fegyelmezéssel megy az idő. Senki igazán nem tud a gyerekekkel mit kezdeni. Valahogy, mintha Rottmayer János idejében lennénk, hogy olyan jó lenne, ha valaki felvállalná ezeket a gyerekeket. És ne felejtsük el, a Példabeszédek könyvében leírtakat: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*”

Mért ilyen nehéz a helyzet közösségünkben? Olykor ifjúsági szinten, néha gyülekezetek szintjén? Mert nem akarnak eltérni attól a neveléstől, ami jutott nekik? Nem biztos, hogy azt akartuk, nem biztos, hogy arra tanítottuk őket, lehet hogy semmire igazán. És azért ilyenek? Lehet, hogy a jövő gyülekezetét, a gyerekmunkával, és az arra épülő további munkákkal meg lehetne alapozni teológiailag, hitelvileg, minden szempontból? Nekem meggyőződésem, hogy igen. A fiaim nem régen merítkeztek be és azt látom, hogy valahol az a foglalkozás, ami velük is történt, hiszen az édesanyjuk bibliaköri tanító volt mindig a gyülekezetekben, az a foglalkozás, ami velük történt, azt az Úr beírta és aktív tagok a gyülekezetben, és félnek attól, hogy az ifjúság a két szélsőség valamelyikébe sodródik. Önmaguk is meg akarnak maradni a helyes úton. Már nem azért, mert én mondom nekik, mert így természetes számukra. Én azt tudom, hogy ha föl vállaljuk, amit az Úr ránk bízott ezen a területen, Isten meg tudja, meg akarja és meg is fogja áldani. Adja az Úr, hogy így lehessen.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Most Urbán Gedeon testvér következik, a Teológiai Akadémia tanársegédje, szekszárdi lelkipásztor, és a gyerekektől megyünk az ifjúság felé. Az ő témája: „*A jó Pásztor és az ifjúság*”.

Urbán Gedeon:

Én is szeretettel köszöntöm a testvéreket.

Egy idézetet szeretnék olvasni a testvéreknek: „A mai fiatalság velejéig romlott, gonosz, istentelen és lusta. Sohasem lesz olyan, amilyennek az ifjúságnak lennie kell, és képtelen lesz kultúránk megőrzésére.” Úgy hangzik, mint hogyha ezt ma, vagy a mai időkben mondta volna, vagy írta volna valaki, látva az ifjúság helyzetét. Ez a gondolat több mint háromezer éves, egy babiloni iraton találták. Úgy látszik, az ifjúság problémája az nem mai keletű, hanem elég régi.

Miért van az, hogy évezredek át ez problémát jelent, minden generáció megpróbálja megoldani, és egy generáció sem tudja megoldani. Azt gondolom, hogy azért, mert minden korban igaz, ami a mi korunkban még inkább igaz az, hogy a következő generáció, a gyerekek, a fiatalok az előzőekhez képest más korban élnek. Ha csak a magunk helyzetét gondoljuk végig, akkor a mai fiatalok már nem tanulták az úttörők 12 pontját, és nem álltak sorban órákon át – mondjuk – egy darab banánért, amit megvehettek. Nekünk ezek még ismerős helyzetek, ismerős anyagok, de azóta nagyot fordult a világ társadalmilag és gazdaságilag egyaránt. Nyilvánvalóan a más világban felnövő fiatalok teljesen más helyzetben élnek és más kérdéseik vannak.

Az is természetes dolog, hogy a fiatalok, hogy nőnek föl a gyermekségből, kérdeznek. Rákérdeznek arra, hogy mit miért csinálnak a szüleik, miért tegyék ők is azt, amit maguk körül látnak. Ezeket a kérdéseket fontos komolyan venni, hiszen kérdezni a fiatalok részéről sem bűn. Nem bűn kérdezni a gyülekezeti életben a fiatalok részéről, nem bűn, hogyha mikor rákérdeznek arra, hogy miért járjunk imaórára, mi az értelme, hogyha egyébként – mondjuk a gyülekezet jelentős része gyülekezési időnek használja. Ha rákérdeznek az értelmére, érdemes elgondolkozni rajta, és valamilyen tartalmas választ adni.

Nem bűn az részükről, hogy ha rákérdeznek akár teológiai igazságokra, teológiai tételekre, amikor az a világ, ami körülveszi őket, az a világ más tételeket adna számukra, amikre választ kell adni ahhoz, hogy az, amit igazában fontosnak tartunk, az a szívükbe beépüljön. Ha kérdeznek, válaszolnunk kell. Úgy gondolom, hogy az ifjúsággal való foglalkozásnak ez az egyik alappillére, hogy őszinte és igaz válaszokat kapjanak. Olyat, amit nemcsak szavakban mondunk el nekik, hanem olyat, amit a mi életünkben is megélve látnak. Nyilvánvalóan ezek a válaszok, amiket meg kell, hogy fogalmazzunk, ezek igei válaszok kellene, hogy legyenek, a Bibliából kell, hogy válaszokat adjunk nekik. Nem a magunk kultúrájából, nem a szokásvilágunkból, hanem bibliai válaszokat, hiszen az lesz az, ami maradandó számukra, amit ők is tovább tudnak adni majd akkor, amikor ők gondolkoznak azon, hogy az utánuk jövő fiatalok valami egészen kultúra romboló módon akarnak hozzáállni a maguk dolgához.

Hogy az ifjúsági munkában valami nincsen egészen rendjén, erre nem olyan rég döbbsentem rá, amikor egy felmérés készült arra vonatkozóan, hogy a vasárnapi iskolában milyen arányok vannak fiúk és lányok között, és az ifjúságban milyen arányok vannak fiúk és lányok között. A vasárnapi iskolában 10–14 éves korban öt lányra négy fiú jut. Ez durván 5–6 évvel később az ifjúsági körben a négy az öthöz arány egy a háromra változik. Valószínűleg nem a lányok száma emelkedik meg durván ötven százalékkal – mondjuk 14 és 18 év között – hanem a fiúk tűnnek el. És hogyha azt is mondanánk rá, hogy persze, a kérdéses időszakban a fiúk esetleg kevésbé tagolódnak be a gyülekezetbe, vagy kevésbé veszik át annak a normáit, akkor nagyon komoly kihívást jelentene mindenféleképpen az, hogy az ő helyzetükre valós választ adjunk, hogy ott tudjanak maradni a gyülekezetekben, ott tudjanak maradni Krisztus mellett, hogy ott tudjanak maradni a Jó Pásztor mellett.

Úgy gondolom, hogy ahhoz, hogy az ifjúsággal jól tudjunk foglalkozni, és eredményesen tudjunk foglalkozni, és hogy ne a kezdő idézethez hasonló módon gondolkodjunk, ahhoz először meg kell értenünk a fiatalokat, az ő sajátos helyzetüket, azt a kort, amiben élnek és azokat a kihívásokat, erre megfelelő módon őszinte válaszokat kell tudnunk adni. Ezért lényeges az, hogy legyenek olyan alkalmak, amikor a fiatalok kérdezhetnek, és a fiatalok választ kaphatnak. Akár konferenciákon, például olyan konferencián, ami ebben az imaházban volt valamikor az őszi időszakban, akár nagyobb, akár kisebb konferenciákon. Vagy éppen ezért próbáljuk majd nyáron július 5–11-i tartó héten Tahiban a Pesti Missziókerület támogatásával egy tini táborot szervezni 10–16 éves gyermekeknek, talán még a velük való foglalkozás nem késő ahhoz, hogy ne visszahozni kelljen őket esetlegesen a közösségünk értékeihez, hanem megtarthassuk őket abban. És továbbra is bátorítanám akár a Jó Pásztor Alapítványt, akár a Missziókerületet, hogy kisebb-nagyobb konferenciákkal, tanítói alkalmakkal még inkább figyeljen oda az ifjúságra, fiatalokra, hogy a kérdéseikre valódi, igei válaszokat kaphassanak. Köszönöm a Testvérek figyelmét.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. A diákokhoz és a tanárokhoz érkezünk a következő témában, Marton Zsolt szokolyai lelkipásztor testvért hallgassuk.

Marton Zsolt:

Köszöntöm a testvéreket én is. És a fiataloknak, vagy egyre inkább a kitolódó oktatási rendszernek köszönhetően a fiatal felnőtteknek nagyon speciális helyzetében, az oktatásban, az ismeretek szerzésében elfoglalt helyével kapcsolatosan néhány gondolat jutott eszembe. Igazából alkalmatlannak érzem magam erre, hogy így összefoglaljam, de a tapasztalataimból szeretnék néhány gondolatot előhozni.

2000 óta a Semmelweis Egyetemen a Mentálhigiénés Tanszéken vagyok külsős, órákat adok szerződéssel, és ott tapasztalhatom azt – valószínűleg ez nem egy adekvált felmérésen nyugvó tapasztalás, de az enyém mindenképpen –, hogy azon túl, hogy segítő foglalkozású szakmákból jönnek ezek az emberek, minimum egy diplomával rendelkeznek, és igen képzettek, és nagyon magas pozíciókat töltenek be, főorvosok, vagy éppen Vecsey Miklós úr miniszteri biztosként, vagy Gyórfy Pál, aki az Országos Mentőszolgálat szóvivője, tehát sok helyről érkeznek az emberek, óriási lelki-szellemi éhségben vannak ezek az emberek. A maguk szakterületén magas kvalifikált emberek, rendkívüli éheznek. És azon gondolkodtam el, hogy mit tudna egy hívő pedagógus, egy hívő tanár vagy tanító vagy óvopedagógus, vagy bárki, aki közel tud kerülni ezekhez az emberekhez, vagy fiatalabb kortól, mit tudna adni.

Olvastam utána az Új Pedagógiai Szemlében találtam egy olyan gondolatot, amit Rókusfalvy Pál mondott, hogy „ma nagyon kevészer jelenik meg az, hogy az oktatásban az ember egészét képeznénk” – ez egy szó szerinti idézet volt – ő azt mondta, hogy ma még mindig ez a másodlagos rész, hogy az emberrel is foglalkozunk. Az elsődleges rész az, hogy megtanítsunk nekik valamit, átadjunk nekik valamilyen tananyagot, belevéssük az elméjükben, aztán ha tudják azt majd alkalmazni, majd tán tovább is adni.

Ez a másodlagosság az, ami nekünk elsődlegességnek kell, hogy legyen, hogy nagyon fontos nekünk az az ember. Amit az Úr Jézus példájában látunk, mint jó Pásztor, nem gondolnám ezt sem teljesnek, néhány gondolat jött ezzel kapcsolatban is belém, az első az, hogy együtt volt az ő tanítványaival. Hát volt ideje rá. Ugye, világmegváltó a mi számunkra, meg mindazok számára, akik elfogadják őt, és volt

ideje leülni kevéske kis csoporttal, néhány emberrel – bocsánat, hogy így mondom –, nem érezte elfecsérelt időnek, és nem mondta azt, mint egyik kollégám mondta, nem baptista lelkipásztor, hogy ő minimum 400 fős gyülekezet fölött prédikál, az alatt nem. Hát az Úr Jézus nem tett ilyen limitet, hogy hány fő fölött és hány fő alatt szolgál. Ott voltak hárman, voltak 12-en, nagyon jó csoportos szolgálat volt, tehát együtt volt velük. Tudom, hogy az internetes oktatás nagyon elterjed és egyre inkább el fog terjedni, és ezzel szemben szeretném, ha valamilyen szintet lehet állítani, vagy helyesebben párhuzamba állítani azt, hogy az a bizonyos hús-vér ember meg fog jelenni, vagy valaha talán még megjelenik a katedrán, és mond valamit. És nagyon nagy tapasztalatunk talán mindegyikünknek az, hogy nem is arra emlékszünk, hogy mi mindent tanultunk, és a tételekre, meg a definíciókra, hanem azokra az emberekre emlékszünk, akik személyiségek voltak, abban az értelemben, hogy valahogy közel engedték magukhoz a diákot, partnernek tekintették a másikat, embernek nézték a másikat, nemcsak egy ilyen tölcserrel rendelkező valakinek, akinek bele kell önteni a fejébe valamit. És olyan együttműködés tudott létrejönni, hogy a diákok szívesen tanultak. Biztosan vannak ilyen emlékeink, hogy volt, akinek szívesen tanultunk. Ugye, tudjuk, hogy mindig magunknak tanulunk, de azért mégis. De voltak olyanok is, akikkel viszont nagyon nehezen sikerült ez.

Aztán a másik, ami lényeges az én szememben az, hogy lehetett látni az Úr Jézust. Ott volt velük. Szóval, nagyon sokszor azt tapasztaljuk, hogy olyan láthatatlan a tanítási rendszer és főleg az egyetemi, főiskolai rendszer, amit különböző internetes programokon keresztül lehet bejelentkezni a vizsgára, tesztek kitöltési, önellenőrző, ad húsz lehetőséget az önpróbára, személytelen. És ott van az ember, aki szeretne valakivel találkozni és valamit tenni.

És a harmadik, ami nekem megmaradt a gondolatomban, az, hogy, követhető volt az Úr Jézus. Tehát volt valaki, akit végre lehetett követni. Aki hiteles volt, aki úgy tett, ahogy beszélt, amit tanított, azt megtette, és követhetővé tette. Van egy atyánkfia ott a környékünkön, elég sokat beszélgetek vele, és ő olyan művészlélek. Kapiskálja valahogyan az istenhitet és mindig azt mondja, hogy elkezd dolgozni kazánokat készíteni, és jön az ihlet, akkor otthagya az autogént, meg mindent otthagya elkezd elmélkedni, és ezt órák hosszat műveli egészen úgy, hogy elfelejt a gyerekeknek ételt venni, elfelejt a feleségről gondoskodni és elúszik az ideje, nem

lesz pénze és nagyon nehéz körülmények között élnek. Az Úr Jézus nem egy ilyen művészféle ember volt, hanem igenis követhető mintát és módot adott az ember számára, hogy tegyük ezt.

Aztán, hogy a tanárok között hogy tud megjelenni, én tudok olyan tanszékről, ahol a tanárok akik tulajdonképpen ugyanazt a szakmát művelik, nem beszélnek egymással. Egész durva kifejezéssel mondta az egyik tanárnő, aki ott azon a tanszéken dolgozik, hogy nem tud összehozni a diákok érdekében sem egy olyanak is csoportot ebből a néhány emberből, akik egy tanszéken dolgoznak, hogy beszélnek már meg a közös dolgaikat.

Aztán, hogy a szellemi háttér az hogy jelenik meg, nagyon fontos, hogy a hívő ember számára ez, hogy mi mindent hoznak magukkal az emberek. Úgy tapasztaltam, hogy nagyon nyitottak. Nagyon – a szó legszorosabb értelmében – kereső emberek és a fájdalom ebben az, hogy nagyon rossz helyen kereső emberek. Nagyon sokszor okkult dolgokkal van tele a lelkük. Egyébként nem kell ezzel nagyon messzire menni, Gedeon ebben nagyon – sokkal jobban tudja, mint én magam – a Szolgatársban is lehetett olvasni a fiatalokkal készített felmérést, és akik hívőnek vallják magukat, azok között a fiatalok között is elég nagy százalékban jelent meg az okkult dolgokkal való foglalkozás, az érdeklődés. Fölütjük a horoszkópot, na mit mond. És erről azt mondjuk, hogy játék, gyermekség, de megfog. És megkötöz. Egy kolléganő mondta azt, hogy „idén nem leszek terhes” s akkor megkérdeztük, hogy csak nem valami baj van, betegség van, vagy férjed, vagy veled van valami gond. „Nem – azt mondja – nincs semmi gond, hála, Istennek, szeretjük egymást, nagyon jó a kapcsolatunk, de azt mondta a horoszkópom.” Azt mondta a horoszkópom. És bocsánat, hogy így mondom: mit ad Isten, nem lesz terhes, nem lett terhes. Mert működő, szellemi folyamatokban van benne az ember, és hogyha elhallgatunk és elhallgatjuk, és nem mondjuk azt, hogy de van más valami is, van más Valaki is, akit mi mint jó Pásztort ismertünk meg, és meg akarjuk hirdetni. És ha azt mondjuk, hogy erre nem lesz időnk, akkor nem tudunk vele mit kezdeni. Viszont hogyha föl tudjuk ezt vállalni és azt mondjuk, hogy ezt mi szeretnénk, akkor nagyon sok dolgunk lesz. Hát, ehhez a sok munkához kívánok sok erőt!

– Közös éneklés helyett itt Oláh Gábor testvér szólója következett (kísérte Tóka Szabolcs) Dvořák: 23. Zsoltár. A csodálatos Zsoltár, az ihletett zene és előadás nagy élmény volt.

Oláh Gábor:

Előtte hadd mondjak néhány mondatot. Anton Dvořák romantikus cseh zeneszerző volt, aki a XIX. században élt, és talán annyit róla, hogy igen sokat tett azért, hogy a cseh zene, mint olyan fölemelkedjen az európai, vagy ha úgy tetszik a világegyetem zenei rangjára. Még mondok egy másik szerzőt: Smetana. talán az ő neve is ismerős. Ekkor törekedtek az ún. nemzeti értékek fel, buggyantak fel, pl. északon Greeg, a norvég zeneszerző és a svédek is akkor körül kezdtek kibontakozni. Addig nagyon elszigetelten éltek, igazából a bécsi klasszikus zene volt egyetemesen elterjedt és híres. Dvořák nagyon sok zsoltárt zenésített meg, énekkarra is, zenekarra, aztán szólóhangokra. Van egy kötete, amelyikben benne van ez a 23. Zsoltár, és két nagy szabású oratóriuma is van neki, az egyik a Sabbath mater, a másik a Requiem Ezek mind bibliai szövegű dolgok, tehát úgy látszik, hogy nagyon foglalkoztatták ezek a kérdések.

Talán még két picis apró gondolat erről az énekről: Nagyon érdekes, hogy egy nagyon egyszerű motívum vonul rajta végig. És „Az Úr nékem pásztorom”, a „szép kies mezőkön” visszajön, hogy „igazság ösvényén”, a "vessződ és botod", mintha a közös gondolatiságot mutatná a különféle kifejezések mellett az azonos zene. Ugye a vessző és bot és a kies mező között elég nagy különbség van, de az egyén hozzáállása nyilván ezeket a dolgokat azonos módon értékelheti. Még ha a halál árnyékának völgyében járok – a legmélyebb hang –: mert ha te velem vagy – a legmagasabb hang, és így tovább, és így tovább. Ezek mind olyan eszközei a szerzőnek, amellyel a zsoltár ráhatott gondolatait kifejezi. Nagyon fontos a szöveges zenénél, hogy valóban a szöveg ihleti a zenét, és nem pedig fabrikálnak szöveget dallamokhoz. Az igazi művészethez, szent művészethez elengedhetetlen feltétel ez, hogy ihlesse csodálatos költemény, vagy bibliavers a szerzőt és az formálódjék meg a zene eszközeivel nem pedig utólag kitalálunk mindenféle strófákat hozzá.

Dvořák: 23. Zsoltár

*Az Úr nékem pásztorom
Semmiben nem szűkölködöm
Szép kies mezőre
Csendes vízre terelget engem
Lelkem megvidámítja
Igazság ösvényén
Vezet engem az Ő nevéért.
Még ha járok a halál árnyékának völgyében is
Nem félek, nem félek a gonosztól
Hogyha Te velem vagy
Mert vessződ és botod
Azok megvigasztalnak.*

Dr. Almási Mihály

Gerzsenyi Sándor testvér következik, akit időközben kineveztünk a Jó Pásztor c. újság irodalmi szerkesztőjének. Ennek az az oka, hogy ő volt az, aki legelőször verset írt nekünk, és ő az, aki a legtöbb írással ellát bennünket.

Gerzsenyi Sándor:

Szeretettel köszöntöm a jelen lévő testvéreket. *A Jó Pásztor és a versek.* Az Ótestamentum legnagyobb költője és királya egy pásztor volt. Dávid. Egy jó pásztor minden birka mind a négy lábában egy-egy verslábát is lát egyúttal. Minden birka egy-egy strófa páros rímekkel, vagyis lábakkal. A régi pásztorok tudták, hogy a lelkipásztori munka nemcsak a megmentés, hanem a megőrzés, a legeltetés, tehát a megtartás is. Úgy tapasztalom, hogy a mai pásztorok ezt nem mindig tudják, hanem kicsit olyan számbűvöletben élünk, hogy na, hányat sikerül egy-egy évben bemelegíteni. De hogy hányat sikerül megtartani azok közül, akik döntöttek, az már nem olyan érdekes. A gyülekezet egy olyan nyáj, ahol nemcsak a pásztor beszél a juhokhoz, hanem előbb-utóbb a juhok is tudnak beszélni a pásztossal, a pásztorhoz. Az egyik módja ennek az imádkozás, amelyet nagyon hamar úgymond megtanul a juh. Én úgy emlékszem vissza gyermekkoromra, meg szüleim is erre emlékeztek,

hogy hamarabb megtanultam imádkozni, mint beszélni. Mármint hogy hétköznapi nyelven beszélni. Mert ez olyan természetes volt egy hívő családban és egy hívő gyülekezetben.

Tehát: ahogy a juhok beszélnek a pásztorhoz, ennek egyik formája az imádkozás, a másik az éneklés, és én harmadiknak sorolom a verset, amelyben elsősorban Istenhez szólunk, Istent igyekszünk dicsőíteni. Ez egyúttal bizonyágtétel is a többieknek, akik körülöttünk vannak.

Régi egyházvezetőink és az akkori médiáknak a vezetői nagy előszeretettel fordultak oda a gyülekezet tagjai felé, amikor felszólították őket, hogy írjatok verset. És akár a régebbi egyházi lapokat figyeljük meg, már az általunk alig ismerteket – pl. az Igazság Tanúja, meg hasonlókat – Békehírnök, meg aztán a Kürt c. lapot, rengeteg olyan versíró tűnik fel, akik aztán egy idő múlva szépet és maradandót is alkottak. Erre buzdítani kell a gyülekezetet, hogy te is szólalj meg és dicsőítsd Istent, és nem baj az, hogyha azt szépen teszed.

Gyülekezeti poétáinkat sajnos sokszor csak fűzfa poétának tudjuk titulálni, de azért előfordul, hogy egyik-másik fölülelemelkedik ezen az alacsonyabb szinten és ma már ott tartunk, hogy akik úgy egy kicsit kinőtték magukat, saját maguk kiadják verseiket kötet formájában és azok közkinccsé lesznek a baptista közösségben.

Én nagyon fontosnak tartom a verset a gyülekezeti életünkben. Szoktam mondani, hogy nemcsak az a fontos, hogy igei üzeneteket kapjunk egy-egy istentiszteleten, hanem, hogy amikor vége van az igei tanításnak, még utána is jól érezzük magunkat Isten jelenlétében és egymás társaságában. És ennek egyik módja, hogy különböző bizonyágtételi formákkal gazdagítjuk, erősítjük és gyönyörködtetjük egymást.

Egy pihent agyú kulturparaszt kitalálta például, hogy a marhák jobban tejelnek zenezóra. És bevezették nagy nyugati istállókban, hogy Bachot, meg Beethovent sugároznak a fejés idejében és több tejet adnak szegények. Na, most ezt nem azért mondom, hogy a verset azért vezessük be a gyülekezetbe, hogy jobban tejeljenek a juhok, hanem azért, hogy jobban érezzék magukat.

Aki verset ír, én annak szívesen segítettem mindig, és jó néhányan tudták is ezt, hogy szeretek ezzel foglalkozni, és sokszor előfordult, hogy több kilónyi verset kaptam, hogy próbáljak vele valamit kezdeni. Javítottam, korrigáltam, lektoráltam, sőt némelyiket szerkesztettem is. Feleségem egyszer kifakadt, hogy nem jól van így, hogy „te csak dolgozol, de nem kérsz érte pénzt. Mindenkinek ingyen csinálod, amit kérnek tőled. Mert te olyan élheteretlen vagy” – mondja a párom. Mondom: „Ez lehet, de jegyezd meg, hogy egyúttal halhatatlan is.”

Ha valaki gyülekezetében feltűnik egy-egy ilyen versíró testvér, és nem tudják elnémítani, tessenek szólni neki, hogy szóljon nekem, és én nagyon szívesen támogatom, segítek, hátha lesz belőle valami, vagy valaki.

Köszönöm szépen.

Dr. Almási Mihály:

Oláh Gábor testvér következik: *A Jó Pásztor és az énekek.*

Oláh Gábor:

Szeretnék távirati stílusban gondolatokat ébreszteni, illetve továbbadni. Én egyedül Jézus Krisztus példáját vettem a Bibliából, noha millióegy igehely van, de én csak az Úr Jézus életén keresztül próbálnám bemutatni, hogy milyen szerepet játszott a zene.

Mikor Mária elment Erzsébethez meglátogatni, ugye Erzsébet még nem tudta, hogy mi van Máriával, épp akkor akarta bejelenteni, és még mielőbb Mária bármit mondott volna, Erzsébet azt mondta neki, hogy áldott a méhednek gyümölcse. Mária teljesen meg volt ezen lepődve, és akkor énekelte el a csodálatos hálaénekét, amit úgy nevezünk közismerten, hogy Magnificat.

Mikor megszületett keresztelő Szent János, és az édesapa némasága feloldódott, és elnevezték a gyermeket, akkor, ugye úgy olvassuk a Bibliában, hogy Zakariás egy csodálatos éneket énekelt a gyermeke születése alkalmából.

Amikor Jézus Krisztus megszületett, akkor angyalkórus jelentette be ezt a legegyszerűbb embereknek. Biztos, hogy az angyalkórus kifejezés bármilyen fordításban is azt jelenti, hogy sokan énekeltek, nagy tömeg.

A kánai menyegzőn, ahol Jézus először színre lépett, nagy valószínűséggel helyi szokások szerint zsidó, népi, esetleg vallásos zene foroghatott közközen.

Magyarán mondva, az Úr Jézustól nem volt idegen a saját népe folklórja sem, hiszen jelen volt ezen az alkalmon, és nem zavarta az az ízléses, mégis igazi, eredeti zsidó habitusú zene, ami ott megjelenhetett.

A betegeket mikor meggyógyította, számtalanszor olvassuk a Bibliában, hogy dicsőítették az Istent.

Az utolsó vacsora végén – érdekes a mai fordítású Bibliánkban – már befejeződött a vacsora, miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az olajfák hegyére, mintha része lett volna egyfajta érdekes liturgiának az úrvacsora, az utolsó vacsora végén az éneklés. Mert így írta: miután befejezték. Majd tessenek utána nézni, ez erősen kapcsolja ahhoz az eseményhez az éneklést.

A Jó Pásztor kép és a zene – így mondanám a következő gondolatcsokrot. Többször hallottuk már a természeti képnek az ismertetését, a korabeli nép és hát még mi ismertük ugye, hiszen én elég fiatal ember vagyok még, de még én is emlékszem rá, hogy voltak ilyen foglalkozások, hogy pásztorok, sőt, ha jól tudom, most újra kezdi felütni a fejét bizonyos kisebb közösségekben ez a szakma.

Milyen zenei tevékenységet folytattak?

Kezdem a csengővel, amit beletettek a vezérkos, vagy ürü nyakába, és ugye, amikor a pásztor terelte a vezérállatot, a többi követte a csengőszót.

Kezdem a síp, vagy furulya faragással, amelyet az egyedül ott élő pásztor megcsinált, és kedvére – illetve ha úgy szabad mondanom – az állatok kedvére, vagy a nyáj kedvére megszólaltatott. Ezek ismerték. A zene és a zenélő kapcsolata a nyájjal ezeken a hangszereken keresztül volt meglévő, megvalósítható.

Hogy reagált, mit csinált a zene a nyájjal?

- Terelték, mozgatták, figyelmet keltettek fel. Egy időszak után menni kellett tovább, ha megszólalt a pásztorsíp, vagy a furulya, vagy megszólalt a vezérkosnak a csengecskéje, akkor a többiek mentek utána.
- Az eltévedteknek iránytű lehetett. Mindenképpen meghallották, hogy ott a zene, valószínű, ott van a bázis, rohantak vissza, ha egy kicsit messzebb kóboroltak.
- Nyugtató lehetett este. Lehet furulyázott a pásztor, a nyáj szépen elnyugodott.

- Lehetett ébresztő, amikor esetleg egy éjszakai nyugalom után esetleg tovább kellett menni.
- És információ volt mindenképpen a környezetnek. Ahol ilyen típusú zenét hallottak, vagy szót, harangszót, tudták, hogy ott egy nyáj van, amelyik az általuk ismert módon működik. Tehát tulajdonképpen kifele is értesítette a hallgatókat, vagy a zenét hallókat, hogy itt miről van szó.

Következő csokor: **Igényesség és igénytelenség**

Ez most már egy kicsit a mai világra. *„Gyümölcsseiről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét. Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.”* Nem olvasom tovább. Én úgy gondolom, hogy a zenei gyümölcsök, vagy a különféle zenéknek a gyümölcsei kiállítják a bizonyítványt arról, akik, vagy amit zenélnek. Hiába öltöztetjük sztaniolba, kegyes szólamokba, ha az általuk létrehozott gyümölcsök szexuálisak, észvesztőek, tudatvesztőek, avagy olyan típusú tombolásra – most ezt érthetjük szelídebben is – készítetik a hallgatóját, vagy a művelőjét, akkor lehet akármilyen krisztusi köntösbe öltöztetni, a gyümölcsseiről lehet megismerni. Direkt nem műfajról szeretnék beszélni, hanem egyszerűen eredményekről, szellemi termékekről. Saját magáról állít ki bizonyítványt mindenki, aki zenél, és minden zene.

Mi mögötte a szellemi fedezet, mennyi a munka, mennyi a tudás? Mit szolgál? Milyen a lelkülete? Mennyire biblikus, vagy mennyire népszerű? Mennyire teljesítmény orientált? Hogy akik hallgatják, minél nagyobb tömegben manipulálhatók, vagy pedig egy kicsiny közösség is, vagy egy nagyobb közösség is élvezi-e? Isten őszinte dicsérete nem számok függvénye.

Mennyire korszerű – hogy a mai szavakkal éljek –, vagy mennyire maradi? Mennyire követi az idők szavát, vagy mennyire állandó? Mennyire mozgatja a tömegeket, mennyire a kicsiny nyáj tiszta közege?

Nekünk – szeretnék biztatásul néhány útravalót – bátorság és nem visszahúzódás. Ma van egy álságos magatartás a közösségünkben, egyfajta szeretetmázzal elnézünk és leöntünk olyan dolgokat, amelyekre ki kéne mondanunk,

hogy nem helyes. Nincs helye sem a közösségünkben, sem az istentiszteleteken, Uram, bocsá! sem a magánéletünkben.

Az értékek határozott, de szeretettel való képviselése.

Ez hogyan történhet?

- Példamutatással. Munka! Tehát elsősorban én magamtól követeljem meg azt, aminek egy részét másoktól elvárom.
- Tanulás, Fejlődés, áldozatvállalás. Megjelenni minden áron olyan helyen és olyan helyeken, ahol tudva levő, hogy ebben a témában tudok valamit tenni. Akármilyen fáradtság vagy egyéb típusú dolgok kötnek. Bocsánatot kérek, nagyon szent a szememben is a család, és az embernek a pihenése, de mégis vannak dolgok, amiket előtérbe kell helyeznünk, különösen azok, akik esetleg erre elhívtak – Jó Pásztor Alapítvány, vagy alapítók, vagy Baráti Kör tagjai – menni kell előre, csinálni, mert egyébként könnyű beszélni otthon a medence partjáról, vagy a hálósobából, amikor az ember nem áldoz bizonyos értékeket ezen az oltáron.
- Következő generációt nevelnünk kell. Mindenképpen nevelnünk kell. Meg kell velük tanítani a magyar nép zenéjét, meg kell velük tanítani közösségünk, elődeinknek az igazi, bibliai himnikus zenéjét, és erre nevelni kell. Ugye, a nevelés az hogy is van? Hogy következetesen ugyanazoknak a dolgoknak az ismétlése – vannak itten szakemberek, akik ezt jobban meg tudják fogalmazni.

Két példával szeretném befejezni.

Nyitás

Ugye szlogen ez ma sok evangélista szájából, hogy menjetek el, és hirdessétek az igét, és térítsetek meg mindenkit és bemerítve, stb. stb. József utcai Gyülekezetből hadd hozzak fel két példát. Kiadtuk az imaházunkat bérbe – biztos hogy más helyen is sok ilyen van – nem is bérbe, mert ingyen a Műszaki Egyetemistáknak van egy komolyzenei baráti köre. Két testvér közülünk oda jár a Műszaki Egyetemre, illetve ott laknak a kollégiumban, és kiadtuk nekik, hogy egy orgona hangversenyt rendezhessenek a *Műszaki Egyetem Baráti Kör* nevében. Kérem szépen, a csilláron lógtak, hogy szakszerű legyek, kb. 10 % hívő volt, és 90 % vad idegen. Sose látott arcok. És meg voltunk döbbenve, hogy ennyi ember

eljött az imaházba. Természetesen az ige is megszólalt, és láttam embereket, akik meg is könnyezték, meg visszajelezték, hogy nagyon régen hallottak ilyet.

Más. *Gyermekbibliai záró* volt nemrég, és a gyerekek azt találták ki, hogy a zeneiskolai tanáraikat és osztálytársaikat meghívták a gyermekbibliai záróra, és akkor egy ilyen kis házi hangverseny volt egy istentisztelettel egybekötve. Nagyon sok vendég volt, idegen gyerekek, akik eljöttek, hogy megcsodálják, hogy milyen imaházba járnak az ő kis barátaik. Egyébként ez a gyermekmunkához meg az ifjúsági munkához is kapcsolódik. Itt nem olyan volt az arány, mert hát nyilván, mi, saját gyerekeinkre eljöttünk, de nagyon sok idegen és vendég volt.

Mit lehetne csinálni?

BTA intézetünkben van egy úgynevezett kántor szak, akkreditált kántor szak, ahol hivatalosan komoly zenei képzés folyik. Itt most a komoly nem a komolyzenei, hanem komoly zenei képzés folyik mindenféle szinten. Az egyházzenei tanfolyamot is jó lenne, ha bevonnánk ebbe a stratégiába. Jó lenne, én tervezném, hogy a postgraduális képzés lenne, a már működő gyülekezeti zenei vezetőknek a továbbképzése. Nagyon sok helyen úgy van, hogy befejeződik egyfajta kiképzéssel a zenei vezetőnek a továbbfejlődése, és 20 éves korától 60 éves koráig nem csinál semmit, csak ül esetleg egy gyülekezetnek a nyakán és ezzel sajnos magunkról állítjuk ki a bizonyítványt, mert meg lehet utáltatni a rosszul végzett szent zenével a zenét a gyülekezettel.

Az ifjúsági vezetőknek a zenei képzése nagyon fontos lenne, mindenképpen én ezeket tudtam volna elmondani és köszönöm szépen a figyelmet.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Most meghallgatjuk dr. Varga László testvérünket, péceli gyülekezetvezető presbitert.

Dr. Varga László:

Kedves Testvérek! Én nem leszek olyan vidám, mint Gerzsényi barátom volt, a témám nem olyan, hát hiába, más a foglalkozásom, egészen más a téma.

46 esztendő gyakorló orvosi munkáról természetesen nem lehet öt percben beszélni, ez zavarba ejtő. Na, de hát címszavakban néhány dolgot csak kiragadok.

Az első az, hogy tanúsítanom kell itt a testvérek előtt, hogy van nekünk egy óriási erkölcsi tőkénk egészségügyi vonatkozásban, akármennyire beteg ez az ország, és beteg maga az egészségügy is, miniszterünkkel együtt természetesen, no de ezen kívül mindenképpen arra kell terelődni a figyelmünknek, hogy mik azok a betegségek, milyen problémák vannak, amelyekről mi magunk tehetünk. Hogy minden betegségnek és halálnak az oka eredendően a bűn, ez kétségtelen. Itt ezt nem kell magyarázni. Vagy az eredendő bűn, vagy az egyednek a bűnös élete, a deviáns életmódja az, amely rengeteg bajt okoz. Konkrétan pedig arról van szó, hogy hál' Istennek, a mi köreinkben, a hívő baptisták és a hívő protestánsok körében nincsenek szenvedélybetegségek, azok a szörnyű szenvedélybetegségek, amelyek dohányzást, alkoholizmust, kábítószereszt jelentenek, amelyekből kiút alig látszik. De ha mégis van kiút, ha mégis láttam valamikor gyógyulni alkoholista beteget – nem keresztmetszetében, hanem hosszmetzetében, tehát nem az, hogy egy hónapig nem iszik, hanem több esztendeig nem pusztítja önmagát és családját meg az egész társadalmat – akkor ezek a gyógyulások kivétel nélkül mind az egyház segítségével történtek ilyen alkoholista betegmentő misszió keretében. Nem gyógyszerekkel, nem tablettákkal, nem pszichiátriai bölcsességgel. Nem. Hosszmetzetében nem láttam senkit meggyógyulni ebből a szenvedélybetegségből egyházi segítség – ha tetszik – a Jó Pásztor segítségével nélkül. Egyik dolog.

Másik dolog: Hát, milyen szörnyű dolog a dohányzás? Rettenetes. Én is passzív dohányos vagyok, ámbár egy doboz cigarettát nem szívtam egész életemben. Ettől se tudunk megszabadulni másként, csak a Jó Pásztor segítségével.

Egy más téma: Amikor Szentgyörgyi Albert először Magyarországra jött – hosszú amerikai tartózkodás után – egy pszichiáterekkel történt találkozón azt mondja, hogy igen-igen sok mindenről szó van a rákkal kapcsolatosan, a rák patológiájával kapcsolatosan, csak egy dologról nem hallottam még, hát a pszichés faktorokról.

Tehát, ennek a gyilkos kórnak, amelynek a gyógyítása ma is megoldhatatlan az egész világon tulajdonképpen, pszichés okai is vannak. Ezt nemcsak

Szentgyörgyi Albert a rákkutató állapította és mondta ki, én magam is tapasztaltam számtalanszor, mert hiszen kb. 1600 halottam volt összesen, akasztástól kezdve az infarktuszig bezárólag, és kb. 600.000 beteggel találkoztam. Tehát rengeteg személyes tapasztalatom van, és igenis vannak pszichés okai, faktorai legalább is a rákbetegségeknek. De a gyógyulásnak is van szerepe a hitnek, van szerepe magának Jézus Krisztusnak, a jó Pásztornak, a Főpásztornak.

Kapkodok, mert nagyon kevés az idő. Eljön a halálnak az ideje. Most, itt kategorikusan ki kell mondanom, hogy a hitetlennel, a nem hívőkkel, az átlagkeresztyénnel nagyon nehéz a halála előtt az orvosnak elfogadtatni azt, amit el kellene fogadtatnia. Tudniillik nem érti meg, nem fogja föl, persze ezt nem száz százalékos biztonsággal jelentem ki, nem lehet tudni, hogy lelkében mégis mi zajlik le. Ez előttünk bizonyos értelemben zárt, de a kommunikáció alapján úgy érződik, hogy nem fogja fel, nem érti meg. Nem az agónia stádiumában, még előtte.

A másik dolog az, hogy a katolikusokkal igen nehéz boldogulni. Amikor a vég állapotban rá kell, hogy utaljon arra, ami elkerülhetetlen, a katolikus – talán még hívők is – kategóriákban, liturgikus formákban reagálnak és abban vélik megtalálni a vigaszt. Azt mondják, hogy „doktor úr, kérem, rendesen áldoztam, meggyóntam, a sátoros ünnepeken elmentem a templomba. És akkor nyugodt vagyok. Minden, de minden rendben van.” – Hát nincs rendben.

Most hadd szabadjon egy kis személyes élményt elmondanom. Ugyanakkor a hívő ember hogyan hal meg. Gerzsenyi Lászlónénak a halálát végigkísértem a nagyobb betegségétől kezdve a halála, a temetése pillanatáig. Szépen halt meg, hívő ember módjára. Nem így hal meg egy párttitkár, nem így egy politikai munkatárs, nem így az ateista, az az ateista, aki istentagadó, nem aki Isten nélkül él, Istentagadó ateista. Egészen másként. Persze egyik se nevetve, egyik se vidáman. Nem igaz. Ez persze nem így van. De mégis csak egyik belenyugvással, bölcs megadással, a másik pedig kétségbeesetten, ha persze erre még van ideje. Mert sokszor igen gyorsan, villámgyorsan történik a halál.

Nos, tehát a gyakorlati, hitvalló keresztyén életnek az egész életünkben, életünknek a nehéz pillanataiban, amikor igazán embert próbáló, sorsfordító időket

élünk meg, a Jó Pásztor segítségével, támasza, a bele való kapaszkodás nélkülözhetetlen.

Szabadjon egy személyes élményt elmondanom. Én is voltam halál közeli állapotban két évvel ezelőtt. Nem sok remény volt ahhoz, hogy megmaradok, hogy túléljem. És nagyon kemény kérdések ágaskodtak elém, amelyeket nem lehet elhessegetni. Az egyik ilyen kérdés az volt, hogy *miért éltél, mi értelme volt az életednek?* Mi értelme volt? És ebben nem vigasz az – tessék elhinni, roppant érdekes, nem vigasz –, hogy hát 600 ezer ember jött hozzád kb. és ezeken mindegyiken igyekeztél segíteni, senkit nem öltél meg, hát akkor miért nem? És nem megnyugtató dolog ez a tény, amelyet hivatásszerűen, kötelességszerűen kell, hogy végezzünk, még ha jól, akkor sem.

A másik pedig: *Mit tékozoltál, mit herdáltál el, amit nem szabadott volna, ami talán tálentumnak minősül?* És a legfőbb gondom az volt, hogy az idővel hogy számolok el. Az idővel. És ekkor jött az a dolog, hogy van megváltás. Semmi más!

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. És annak is örülünk, hogy kaptál még időt, meg annak is, hogy erre a szolgálatra, amit végzel, szükség van Pécelen.

Ezek olyan szomorkás mondatok voltak, de azt hiszem, mindnyájan érezzük, hogy egyáltalán nem csak erről van szó. A Jó Pásztor nemcsak a földön kísér bennünket, hanem a halál árnyékának völgyében is, és aztán átkísér és vár.

– Ebédszünet következett, ami jó alkalmat jelentett a Baráti Kör tagjainak a beszélgetésre is. –

Dr. Almási Mihály:

Papp Dániel testvér előadásával kezdjük. Témája: *A jó Pásztor és a kisebbség.*

Papp Dániel:

Én is nagy szeretettel köszöntöm a testvéreket. És örülök, hogy itt lehetek. Ebben a kicsiny nyájban, ugye, mindig is tudtuk, hogy Jézus Krisztus nyája – az ő szavai alapján – egy kicsiny nyáj, de nemcsak ennyit mondott nekik, hanem azt is, hogy *"ne féljeteK, mert tetszett az Atyának, hogy nektek adja az országot."* És azt az országot, amit Jézus, mint jó Pásztor, az ő nyájának ad, azt nemcsak megadja, hanem meg is védi. Illetve megadja az erőt, ahhoz, hogy ők maguk megvédjék. Ezzel kapcsolatban csak egy ószövetségi példát említek: Gedeon történetét. Ugye, tudjuk, hogy háromszáz emberrel kellett szembeszállnia, a midiánitákkal, akik pedig 135 ezren voltak minimum, legalább is annyi halottról olvasunk a Bírák könyve 8. részében.

Az Úr Jézus kicsiny nyájával kapcsolatban tudjuk azt, hogy nagyon szereti az egy elveszettet is. És az egy elveszett után is elmegy, megkeresi, egészen addig megy, amíg megkeresi, és amikor megvan az elveszett bárányka, akkor örövendve viszi hazafelé és még hívja a szomszédét is, hogy gyertek, örüljünk együtt, megtaláltam az elveszett bárányt.

Hát, ilyen elveszett bárány volt Zákeus, akinek a történetének végén azt olvashatjuk, hogy *„mert az Ember Fia azért jött, hogy megkeresse, és megtartsa az elveszettet.”*

Vagy ilyen elveszett bárány volt a samáriai asszony, akinek a történetének az elején azt olvassuk, hogy *„Samárián kellett átmennie Jézusnak”* Miért kellett? Hát emiatt a samáriai asszony miatt. Hogy megkereshesse, mint jó Pásztor.

Tehát az Úr Jézus nyája, mint kicsiny nyáj, így állhat előttünk a Bibliából, és konkrétan egy igeverset szeretnék még fölolvasni, Mózes 5. könyvének a 4. részéből a 27. verset. Azután van ez leírva, hogy Mózes figyelmezteti a népet, hogy vigyázzatok, hogy ne hogy elvetemedett néppé váljatok és más istenekhez forduljatok, *„mert akkor az Úr szétszór titeket a népek közé, és szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, akik közé visz titeket az Úr.”*

Oláh Gábor testvér említette az egyik ének előtt, hogy itt a medencében elég szétszórva vagyunk magyarok, ugye nagyon jól tudjuk, Vajdaságban, Kárpátalján, vagy épp a Felvidéken, Szlovákiában, éppen csak hogy néhányan, Erdélyben is kevesen, illetve, szám szerint másfél millióan azért vannak, de majdnem annyian vannak cigányok is Romániában, mint amennyiben magyarok. Őket számszerűsítve

úgy adja meg az egyik adat, hogy Románia 22,5 milliós népességéből 5,4 % a cigányok száma, egy 1,2 millió körüli számot tesz ki, de ez az arány Magyarországon is elég magas. Magyarországon a 10,2 millió lakosságnak 4 %-a, tehát kb. 400–410 ezer ember, akik a cigányok közé sorolhatóak. De mondhatjuk úgy is, hogy ők a mi embertársaink, sőt a mi báránylehetőségeink. És nagyon sokszor amikor éljük a mindennapjainknak, magunknak föl szoktuk tenni a kérdést, hogy mit tenne Jézus a helyünkben? Hát ezzel a témával kapcsolatban is föl kell tenni. Mit tenne Jézus a cigányokkal kapcsolatban itt Magyarországon? Mint kisebbséggel kapcsolatban?

Három dolgot szeretnék ezzel kapcsolatban mondani, az egyik az, hogy elsősorban *megkeresné az elveszetteket*, mint jó Pásztorhoz illő. Elmenne hozzájuk. Elmenne közéjük. S itt szeretném azt mondani, hogy nem az az igazi cigánymisszió, amikor hívogatjuk őket, hanem amikor elmegyünk közéjük. Bemegyünk a házukba, sokszor a légy sokkal, de sokkal több, mint az ember – bár az is elég sok a cigányoknak a házaiban – leülünk velük együtt enni, finoman tudnak főzni egyébként, meg meglehet inni azt a fajta colát is, ami nem coca, meg nem pepsi. Tehát Jézus biztos, hogy elmenne közéjük.

Tuzséron van egy új református lelkész, már fél éve ott van, és most, amikor volt az a nagy bemerítés – biztos hallottak a testvérek róla, meg olvastak is – akkor azt mondta, hogy mint hogyha tűk szurkáltak volna az ő református szívébe, mert elvesztek a bárányai. És azt mondta neki az egyik megtért ember, hogy „Tiszteletes úrnak nem most kéne velünk foglalkozni, hanem korábban. Mért nem jött le a telepre hozzánk?” Szóval a jó Pásztor Jézus lemenne, megkeresné.

A következő, hogy meg is tartja. *Meg is tartja őket*, azaz közöttük tartózkodik. Ez pedig Marton Zsolt testvér említette, hogy együtt volt Jézus a tanítványaival. Együtt lenni velük. A kisebbséggel is. És Jézus ott lenne köztük. De ahogy nem az volt a célja a görög emberekkel, hogy zsidókká tegye tanítványai, apostolai által, hanem megtartsa őket görögnek, de hívőnek; ugyanígy a mi missziómunkánk a cigányok között is erre kell, hogy irányuljon. Nem magyarrá tenni, hanem hívő cigánnyá nevelni őket. Hogy legyenek az Úr Jézusnak barna bőrű juhái is. S ezt most értsék úgy a testvérek, hogy nem fekete bárányt akartam mondani, hanem barna bőrű juhokat.

A harmadik dolog, hogy *az Úr Jézus, mint a kisebbség jó Pásztora, ismeri őket.* Ismeri azt a hullámzó érzelmvilágot, amivel kapcsolatban a gyülekezetünk egyik cigányok közt munkálkodó idős tagja azt mondta, hogy a cigányok olyanok, mint az EKG. Egyszer fönt, egyszer lent. De olyan szögesen, olyan hullámzóan. Ismeri a problémáikat, amik nemcsak napi problémák, hanem szinte óráról-órára változó problémák és gondok. Ismeri, hogy hány gyerekük van, ismeri, hogy milyen kiterjedt a rokonság, ismeri őket – mondjam úgy, hogy – név szerint. Név szerint, s ez a jó Pásztor nemcsak számokban beszél, s nemcsak azt mondja, hogy Magyarországon 4 %, kb. 400 ezer ember cigány, meg nemcsak számokban beszél, és nem csak azt írja, hogy 53-an merítkeztek be, hurrá, hurrá! Hanem azt mondja, hogy igen, ott van köztük a Lakatos Borcsa, meg ott van Pataki Józsi, meg ott van az az Erzsi, aki nagyon mélyről jött, és Jehova Tanúin keresztül mindenféle vallást kipróbált már, most itt van az ő nyájában. Meg ott van közöttük a Szikora András, akit már gyerekkorában bagónak neveztek, mert összeszedte a csikkeket az utcán, és kicsi korától szívta a cigit, de megszabadult, mert van ilyen is. És igaz, hogy még mindig úgy tartja a kezét, mert, mert születési rendellenességgel kell élnie, de hívő. És ismeri őket.

És az utolsó gondolat, hogy meg is ismerteti magát, és erre buzdítja a köztük munkálkodókat, *"növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében"*.

Köszönöm.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Dániel, sok erőt kívánunk neked, ehhez a munkához, ami nagyon szép és nagyon nehéz. Amerikában egy jó ideig a baptisták azzal kísérleteztek, hogy vegyes gyülekezeteket hoztak létre, feketék fehérek együtt voltak a gyülekezetben, aztán kiderült, hogy ez nem működik. A fekete testvérek kiváltak és megcsinálták a feketék szövetségét. Ez nagyon szépen fejlődik, vagy hárommillió fekete baptista van ebben a Szövetségben. Teljesen más a mentalitás, teljesen más a kulturális háttér, és nagy valószínűséggel Magyarországon is, meg mindenütt a világon ezt így lehet igazán jól csinálni. Mindenesetre a jó Pásztorra kellene figyelniük, aki egészen biztosan nem fekete báránként kezeli őket sem.

Újvári Ferenc újpesti lelkipásztor testvért arra kértük, hogy az új bárányokról, és az új bárányok integrálásáról szóljon nekünk.

Újvári Ferenc:

Szeretettel köszöntöm a testvéreket. A lényeg az, hogy elöttem már hallották a testvérek. Nem más jelent az új bárányoknak a behívása és az integrálása, minthogy elmenni hozzájuk, és együtt lenni velük. Hadd tegyünk egy próbát a testvérekkel. Kik azok a testvérek közül, akik a megtérésüket és a gyülekezetbe való beépülésüket úgy élték meg, hogy egy adott valaki mellettük állt, nagyon sokat segített benne, tehát közreműködött benne egy testvér. Aki igen, kérem, tegye föl a kezét. Tehát, nemcsak hogy megtértem, hanem volt egy adott testvér, egy lelkipásztor, egy szülő, vagy elöljáró, aki mellettem állt ebben, vagy egy gyülekezeti tag. Kérem, hogy tegye föl a kezét az.

Úgy kb. a fele arányát látom, lehet, hogy egy kicsit több. Tulajdonképpen személyes kapcsolatokon múlik az, hogy új tagok kerüljenek a gyülekezetbe és ők beépüljenek a gyülekezetbe és megtalálják a helyüket, és a gyülekezet is összhangra találjon velük.

Egészséges ember amikor fölnő, akkor arra gondol, hogy családot alapít, s amikor családot alapít, akkor az természetes számára, hogy gyermeket vagy gyermekeket szeretne, mert az életet szereti, és szeretné továbbadni. És ugyanúgy egészséges idős is azzal nyaggatja a gyerekeit, hogy mikor lesz már unoka, mert benne van az, hogy az életet szereti és azt továbbadni akarja. Baptista közösségünk csak úgy él, és csak úgy él tovább, hogyha gondoskodik megtérőkről és őket integrálja, azaz beépíti a gyülekezetbe. Számoltam, hogy az újpesti szolgálatom lassan nyolc éve alatt összesen 34-en merítkeztek be, ezeknek az arányát próbáltam megnézni, hogy kétharmada durván, vagy egy kicsit több, akik kívülről tértek meg a gyülekezetbe, egy harmada úgymond, akik a gyülekezetből, az ott levő családokból jutottak megtérésre.

Nos, az új tagok, és különösen, ha nagyobb az aránya azoknak, akik a világból térnek meg, jelenléte különösen hat a gyülekezetre. Lehet zavaró, okozhat gondokat, és amivel a közösségünkben azt hiszem nagyon sokszor vívódtunk és

vívódunk, nem olyanok, nem találják a helyüket, nem tudunk velük mit kezdeni, ők se tudnak mit kezdeni velünk. Feszültség alakul ki a régi hívők és az újonnan megtértek között, a közülünk valók és a világból megtértek között. Ennek egyetlen egy megoldását látom, hogy megtanítani egy élő közösségben azokat az új tagjainkat arra, hogy mit jelent hívőnek és baptistának lenni, akiket a jó Isten nekünk adott. Egy egészséges gyülekezet élni és szaporodni akar. Csak az a gyülekezet gondolkodik úgy, hogy jól vagyunk úgy, ahogy vagyunk, aki a halálra készül, egészséges gyülekezet akar megtérőket. Mint ahogy az egészséges szülők akarnak gyermeket, vagy örökbe fogadnak gyermeket. De nem hagyják abba, hogy így jó, ahogy vagyunk. Ez az első.

A másik pedig: Ha gyermeket akarunk, azaz lelki gyermekeket, megtérőket a gyülekezetbe, akarjuk őket megtanítani őket mindenre, amit mi tudunk. Egyetlenegy olyan igeszakasz lett nagyon fontossá a számomra az 1Korinthus 12 a 13-mal megkoronázva, mondjuk úgy a 12. versétől, amikor a gyülekezetről, mint Krisztus testéről szól, és abból egyetlenegy gondolatot emelnék ki, hogy nem mondhatja egyik tag sem, egyik testrészt sem a többinek a testben, hogy nincs rád, vagy rátok szükségem, hanem az a dolguk, hogy szeretetben szolgáljanak egymásnak a tagok. Mi, azért vagyunk a gyülekezetben, hogy akik keresik Krisztust, azok megismerjék azt a gondoskodó és odafigyelő szeretetet rajtunk keresztül, amit sehonnan máshonnan nem kapnak meg.

Amikor Krisztust kereső emberek bejönnek a gyülekezetbe, eljutnak a megtérésig. Ez egy folyamat, nem egyik percről a másikra történik minden esetben, legalább is nem megalapozott megtérésről beszélhetünk, akkor ez egy frissítő, elevenítő hatással van a gyülekezetre, azt mondom, hogy ez a megújulás. Akkor nekünk keresni kell a közösséget ezekkel az új tagokkal. Én magam is néhányszor részt veszek az ún. törekvők, vagy növekvők óráján, és elbeszélgetek ezekkel a lelkekkel és hihetetlen frissítőleg hat rám, ahogy ők fölfedezik a Bibliát. Ahogy fölfedezik a hívő életet. És ha velünk együtt, rajtunk keresztül fedezhetik föl és tanulják meg, akkor sokkal kevésbé lesz gondunk és konfliktusunk a jövőben, és természetes lesz számukra, hogy a gyülekezet a család. Egészséges gyermeknek esze ágában sincs megtagadni a családját, mert apjára, anyjára, öregapjára,

öreganyjára szüksége van. Ahol gond van a családban, ott lesznek feszültségek. A nemzedékek között.

Figyeljünk oda, ne legyen olyan közöttünk egyetlen egy tag sem, aki nem figyel oda egy másik, fiatalabb, vagy egy kereső, vagy megtérő lélekre. Azt mondjuk, egyrészt, nagyon fontos a törekvők és a növekvők órája arra, hogy integráljuk az új tagokat, megtérésre segítsük őket. Megtanulják, hogy hogy kell az Igét látni, hogyan kell hívő módon élni, hogyan kell baptistának lenni, élni a családban, a munkában adakozni és így tovább. Ezt mind tőlünk és személyes kapcsolatban tanulják meg.

Az Újpesti Gyülekezetben azt mondhatom, hogy összességében nagyon kevés gondunk volt és nézeteltérésünk a megtérőkkel, a kívülről jövőkkel, majdnem sokall többször volt konfliktusunk azokkal, akik esetleg közülünk lettek megtérőkké és hívőkké. Ez egy másik érdekes kérdés. Ők úgy fogadtak el bennünket, ahogyan vagyunk.

Hogy a világból milyenek jönnek be, és kapcsolódnak a gyülekezethez? Az Úr Jézus amikor körül nézett, megszánta az embereket a nyomorúságukban és azt mondta, hogy olyanok, mint a juhok pásztora nélkül. S a tanítványokra is nézett. Hát, mi hívjuk az embereket, hirdetjük az evangéliumot. De még inkább azt mondom, hogy Krisztus hívja őket, az Atya vonzza őket és azok jönnek be és térnek meg, akiket ő vonz, mi nem válogathatunk közöttük, mert ő hívja őket, mi elfogadhatjuk őket. Mint lelki gyermekeket taníthatjuk, nevelhetjük őket, ebbe a családba bevonhatjuk őket. Hadd érezzék meg azt a biztató, bátorító, nevelő és intő szeretetet, csak személyes kapcsolatok által lehetséges, ami segíti őket, hogy valóban átvegyék a stafétát, és tovább vigyék a baptista missziót. Abban a gyülekezetben nem okoz gondot a jövő, és a megtérőknek az új tagoknak az integrálása, ahol ezt a kapcsolatot éltetjük. Nagyon sok időt, nagyon sok energiát igényel, nem játszhatjuk el azt, amit a családban, hogy fiam, nincs rád időm most, maradj békén, majd holnap, vagy holnap után. Akkor kell figyelmet adnunk, leülni és beszélgetni.

Nem tudom hány munkaóra lehet egy megtérésben, ez nagyon durva megfogalmazás, de e nélkül nem számíthatunk arra. Nem tudom, hány beszélgetés lehet és munkaóra ilyen értelemben az új tagoknak az integrálásában, de ha azt kispóroljuk, akkor az nagyon visszafelé sül el. De akarjuk az életet, akarjuk az új tagokat. Én hiszem, hogy a nemzetünkkel ellentétben Isten nem azt akarja, hogy fogyjon a baptistáknak a közössége, megcsappanjanak a gyülekezetek, hanem áldást, megtérőket, új lelkeket és növekedést akar adni. Nekünk ezért tenni kell. Mi is

akarjuk őket, ne féljünk tőlük, fogadjuk, mint Isten áldását, az élet mindig az Úr ajándéka és csak oda küldi, ahol egyetértésben vannak az atyafiak – a 133. Zsoltár szerint – és ő az, aki meg tudja tartani és meg tudja áldani ezeket az új lelkeket. Legyen sok örömünk a megtérőkben és az új tagokban, és figyeljünk oda rájuk.

Köszönöm a figyelmet.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen.

Azon gondolkodtam közben, hogy mért van az, hogy Újpesten a kintről érkezőkkel nincs probléma, bizonyos gyülekezetekben meg van probléma. S az az érzésem, hogy ez attól függ, hogy milyen a lelkipásztor. Ha a lelkipásztor – hogy mondjam – lovat ad a kintről érkezők alá, és megpróbálja úgy szervezni, hogy az új megtértek az ő bázisa legyenek a gyülekezettel szemben – és láttunk már ilyet – hát akkor nagy baj van. Ha a lelkipásztor a családot, azt a családot, amelynek ő a pásztora tartja elsődlegesnek és oda integrálja a beérkező bárányokat, akkor egységes marad a nyáj, és természetesen a beérkezők el fogják fogadni, hogy ez egy ilyen család. Lehet más családhoz is csatlakozni, be lehet nőszülni akármilyen családba, de amelyikhez csatlakoztunk, ahhoz illik alkalmazkodni.

Sípos Sándor testvér következik, a Budapest Wesselényi utcai Gyülekezetből presbiter, korábban a Szövetségi Tanács tagja és szóvivője is volt, meg Pécssett sokáig gyülekezetvezető. A közgyűléseken egész jól mentek a dolgok, amikor ő elnökölt.

Sípos Sándor:

Köszönöm a bemutatást és az emlékeztetést, és szeretném kérni, hogy a csengő az lehetőleg ne szólaljon meg, mert nem biztos, hogy tudom tartani azt az időt, amit más testvéreknek sikerült.

Az elmúlt tíz év tapasztalatai nagyon élénken élnek bennem, és nem tudtam megszabadulni ezektől a gondolatoktól, és elnézést kérek, ha egy kicsit talán bővebben fogom meg a mondanivalómat, mert nem is tudtam azt, hogy ennyire sokrétű lesz ez a mai tanácskozás, mint amilyenre alakult végül is. A felkérésben a presbiteri és a gyülekezetvezetői munkával kapcsolatos problémákról kaptam felkérést.

JÓ PÁSZTOR – JÓ PÁSZTORLÁS

A baptista gyülekezetek életében megkülönböztetett jelentősége van a gyülekezeti autonómia keretében megválasztott, felavatott, szolgálatba állított tisztségviselőknek, célszerűbben fogalmazva: a laikus, de mégis kötött formában közreműködő szolgálattelvőknek.

A MBE alapokmányainak egyik legsúlyosabb hiányossága az, hogy évtizednyi mulasztásos alkotmányosértéssel a legjelentősebb szolgálati területek „rendtartása” hiányos, nem készültek el teljes-körüre, s ezzel a mulasztással teret, lehetőséget adott a különféle hagyományok, átöröklődés, kipróbálás, szokás és megszokás, egyéni önmegvalósítás, hatalmi egzisztencializmus kegyes megjelenítési formáinak.

A szabályozatlan viszonyok eredményeként a gyülekezetek szerencsége vagy szerencsétlensége függvényében olyan körülmények jönnek létre, amelyek a legcsodálatosabb missziós, evangelizációs elképzeléseket, módszereket, gyakorlatokat is felhasználva egyszerűen hiteltelenné teszik a hitéletet a kívülről érkező, gyülekezeteinkben keresőnek nevezett személyek előtt is. Gyakran azt gondoljuk, hogy az evangelizáció alkalmával szinte bármit „bevetethünk”, s nem számolunk azzal, hogy az evangéliumot először hallgató nagyon is „normális”, kritikus, szemlélődő, mérlegelő, s egyáltalán nem csőlátó.

Közegyházi és gyülekezeti szolgálataim, évtizedes közvetlen megtapasztalásaim alapján állítom azt, hogy egyházunk a megbízott, avatott, alkalmazott személyek működésének kontrolljában legfeljebb felemás volt, következetesség nélküli, sommásan kifejezve: koncepciótlan, szinte minden elképzelés nélküli.

Az egyházszerkezeti struktúra és hierarchia személyekkel való feltöltése szinte mindig kiemelkedő jelentőségű célfeladat volt minden vezetési ciklusban, a folytatás azonban – bármilyen irányultságúnak bizonyult is a rendszerbe beállt személy teológiai, hitvallási, szolgálati jellemzője – már nem volt vizsgálat tárgya, legfeljebb egy-egy fegyelmi eljárás esetében volt kísérlet erre nézve.

Vizsgáljuk meg a következő négy kérdést, amelyek missziós stratégiai céllal lettek meghirdetve az egyházi és hitélet stagnálása miatt:

1. Legyen lelkipásztor, szinte bármi áron!

Hányféle elképzelés megvalósulásával történt meg a lelkipásztori szolgálatba állítás?

Hányan meg sem közelítették a szükséges, egészséges felkészültségi szintet? Merjük-e azt mondani, hogy a lelkipásztori kar megfelel egy egészséges követelményrendszernek? Hány szintű képzettsége, képesítése van a jelenlegi, szükségszerűen heterogén lelkipásztori karnak? Lehet-e egységes teológiai felkészültsége, hitvallása, **baptista identitása** és szolgálati gyakorlata az ilyen módon létrejött, s gyakorlatilag kontrollálatlan lelkipásztori karnak?

2. Avassunk presbitert!

Vannak-e egészséges minimumfeltételeink az avatáshoz?

A „vezetésben nem bevált” személy avatottságával, visszahívásával, nevelésével hogyan és ki foglalkozzon?

Egyáltalán mi legyen vagy mi lehet az a feladat, amit természetes önállósággal, szabályszerűen, „jogosan” végezhet a presbiter?

3. Legyenek diakónusaink!

A diakónus önálló szolgálati terület-e, vagy csak a presbiteri avatás előszobája?

A két szolgálati terület partneri, vagy alá-fölé rendeltségben működik?

Milyen kompetenciái vannak a gyülekezeti hitéletben a diakónusi avatottságú testvérnek? Komolyan szükség van erre az avatási területre?

4. Az eredményes misszió kulcsa: evangélisták szolgálatba állítása.

Meggondolatlanul lett bedobva az „evangélista” szolgálati terület fogalma a köztudatba, s az ilyen elnevezéssel szolgálatba állított személyek egy része mindenféle egészséges és szükséges kontroll nélkül, saját elképzeléseik után szinte bármit megtehetnek, sőt vannak akik még a „B” középről drukkolnak is nekik.

Pedig nem szoltam még arról, hogy egy részüknek baptista identitásáról nem vagyok meggyőződve, tevékenységük felett igazából nem örökös felelős gyülekezeti háttér.

Joggal kell feltennem a kérdést:

Evangelistát melyik/milyen gyülekezetnek, testületnek van joga avatni?

Melyik illetékességi területen, missziókerületben vagy más földrajzi megközelítésben legális a megjelenése, egyházi közszereplése? Ezzel szemben a presbiter és a diakónus csak az avató gyülekezet illetékességi területén végezhet önálló szolgálatot, más területre csak meghívás, felkérés esetén juthat el.

A feltett kérdések súlya sokkal imponálóbb, ha figyelembe vesszük azt, hogy pl. a vasárnap délelőtti, egyidejűleg elhangzó igehirdetések száma többszöröse a lelkipásztori kar taglétszámának. Az igehirdetés – mint amely remélhetőleg a gyülekezeti hitélet egyik legfőbb eseménye – tartalmi és formai megjelenítésének messzemenő következményei vannak, igaz többnyire csak hosszabb, némelykor nehezen belátható távon.

Hitvallásunk 20 tétele már régóta megújításra, újabb tétélekkel való kibővítésre vár. A hétköznapi hitéleti kérdések bibliai megválaszolására lenne szükség hitelvi állásfoglalásokkal, de azok sajnos nem készülnek. A BTA tanári kara által készített tanulmányok sorsáról csak némi információnk van!

A hitoktatás állami legalizációja óta nincs elfogadott baptista hittan, hittankönyv! A vasárnapi iskolai tanítás és a hittan tematikája nem lehet azonos!

A korábban nagyon is merev baptista elvek ma már nehezen adaptálhatók, Kornya és társainak követelményrendszere a 21. Században nem alkalmazható.

Mitől baptista a baptista, egyáltalán hogyan álljunk a baptista identitás kérdéséhez?

Elkötelezett baptista gyülekezeti tagokat szeretnénk magunk körül látni, vagy jó nekünk a szimpatizáns, a hangulat-keresztény is?

Többen, vagy sűrűbben legyünk?

Mit jelent ma az istentisztelet, melyek azok az értékek, amelyek nélkül már nem tekinthető a rendezvény, esemény istentiszteletnek?

Ezekre a problémákra, teológiai szakfeladatokra a szolgálattevők döntő többsége nincs felkészítve, támogatva, teljesen autodidakta, a szó valódi értelmében laikus!

Évtizedekkel ezelőtt a BÉKEHÍRNÖK legalább egy aktuális, időben megjelent cikkével segítette a szolgálattevőt ebben a tekintetben!

A gyülekezetvezetőkről

A gyülekezet egészséges, hitvallásszerű életében meghatározó szerepe van a gyülekezetvezetőknek. Sokan csak a látványos megnyilvánulást érzékelik e szolgálatból: pl. a hirdetések, köszöntések rendszeres megtételét, s nem veszik észre, hogy szükséges lenne egy olyan követelményrendszer, amely reálisan a meglévő és a közülük választható személyek potenciálját veszi figyelembe. Még az avatással szolgáló, vagy avatható „minőségű” személy esetében is kevés lehet az un. „egytalentumos” képesség, mert ez a szolgálat más és több, mint az előjárói megbízás vagy az avatottságba való beleöregedés.

A gyülekezetvezetői szolgálat legfőbb területei

A gyülekezetvezető legfőbb feladatai: a Biblia, Baptista Hitvallás, MBE Alapokmányaiban rögzítetteknek megfelelően a baptista hitélet elvi és gyakorlati dominanciájának biztosítása, a pozitív baptista hagyományok ápolása.

Ezen belül a lekipásztori szolgálati levélben, a lekipásztori munkaköri leírásban megfogalmazottakból a Gyülekezetre háruló kötelezettségek teljesítésének aktív felügyelete, a lekipásztor/ok és a gyülekezeti vezetőség, valamint a gyülekezet egésze közötti folyamatos és egészséges munkakapcsolat fenntartásának biztosítása.

A gyülekezetvezető felelős azért, hogy a Bibliában megfogalmazott elvárásokon felül a hitéletben az etikus, törvényes, szabályszerű működés feltételei meglegyenek, s ezek a szabályozók érvényesüljenek mind az egyéni (szolgálattevői), mind a csoportos és gyülekezeti hitélet keretében.

A hitvallási követelmények teljes-értékű teljesítése esetén is szükséges a következő főbb feladatokban való naprakész jártasság:

- pénzügyi, számviteli ismeretek,
- gazdasági, gazdálkodási ismeretek,
- műszaki kérdésekben való jártasság,
- jogi, igazgatási ismeretek,
- munkaügyi, munkabiztonsági kérdések,
- biztonságtechnika, tűzvédelem, vagyonvédelem, környezetvédelem,
- jószolgálati és karitatív tevékenység,
- információ, tájékoztatás, adatvédelem, személyiségi jogi ügyek,
- MBE illetékes vezetői által hatáskörébe utalt kérdések, stb.

(Ez csak egy része a lehetséges variációknak)

A gyülekezetvezető felelőssége nevesített, nem keverhető össze az általánosan bevett testületi felelősséggel, mert az jogi, erkölcsi, állampolgári felelősség az általános értelemben vett felelősségen túl.

Ez a felelősség megjelenik a gyülekezet normális életén belül, de számolni kell a gyülekezet képviselével is, amely akár formális vagy informális, de különös jelentőségű a Gyülekezet „külső” képviselése esetén, amely megjelenik:

- állami, önkormányzati szervek előtt,
- más egyházak képviselői előtt,
- Társadalmi és tömegszervezetek előtt,
- MBE,
- Missziókerület,
- MBE gyülekezetei és szervezetei előtt,
- Hitvallásunkkal nem ütköző missziós szervezetek előtt is.

A gyülekezetvezetéssel együtt járó feladatok eredményes és célszerű megvalósítását más-szóval nevezhetném a gyülekezetvezetés művészetének is, amely messze nem a tudományos vezetéselmélet egyfajta gyakorlati megjelenítése,

hanem a hitélet fegyelmeinek, jó rendjének, lelki töltetének szinte kézzelfogható alkalmazása.

A fegyelmezés, szeretetből jövő figyelmeztetés, eligazítás, kiigazítás, tanácsolás, stb. számtalan szituációban szükségszerűen megjelenik, s az erre a feladatra való készséget és képességet semmiféle szervezett formában, keretek között, vagy akár valamiféle rendszerességgel nem tanítják, nem készítenek fel semmilyen szinten ezekre.

Külön fejezetben kellene arról szólni, hogy mi a szerepe, mekkora a felelőssége a gyülekezetvezetőnek akkor, amikor pl. a lelkipásztori szolgálatot ellátó személy valamilyen ok miatt alkalmatlanná válik, vagy milyen feladatai vannak a hosszabb lelkipásztor-nélküli időszak sikeres átvészelésében.

Mi tehát a szükséges és mi lehet ehhez a javaslat?

Szükségesnek látom, hogy az avatottak munkaközössége mielőbb megszülessék, s az egész Egyházra kiterjesztve kezdjen el együttműködni!

Ha nem képes az Egyház szervezeti keretei között ez a munkaközösség létrejönni és értelmesen működni, akkor legalább a Budapesti Baptista Missziókerület gyülekezeteiből mutassunk erre példát!

Ha ebben a feladatban konkrét támogatóra lelhetünk a JÓ PÁSZTOR Alapítvány segítségével, akkor legalább próbáljuk meg az együttműködés életképességét.

A jövőben az avatottak munkaközösségének az országos vezetés véleményező, tanácsadó testületévé kellene kifejlődnie, s hasznosságának tudatában elérni azt, hogy a közgyűlések előtti időben a „nagy döntések” meghozatala előtt, hitelvi állásfoglalások és más hasonló ügyekben ez a testület is hallassa, hallathassa hangját érdemben.

Szükségesnek látom, hogy a felelős gyülekezetvezetők munkaközössége mielőbb megszülessék, s az egész Egyházra kiterjesztve kezdjen együttműködni!

Ha nem képes az Egyház szervezeti keretei között ez a munkaközösség létrejönni és értelmesen működni, akkor legalább a Budapesti Baptista Missziókerület gyülekezeteiből mutassunk erre példát!

Ha ebben a feladatban konkrét támogatóra lelhetünk a JÓ PÁSZTOR Alapítvány segítségével, akkor legalább próbáljuk meg az együttműködés életképességét.

A tanítványokat Jézus bárányokként küldte útra, a farkasok közé. A bárányok élete pásztor/ok nélkül elképzelhetetlen.

Péter helyreállításakor a feltámadott Jézus Krisztus feladatot adott Péternek: legeltesd, őrizd bárányaimat.

Pál apostol az efezusi vénektől való búcsújakor mondta: „viseljetek gondot magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőjévé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltesétek az Isten egyházát, melyet tulajdon vérével szerzett.” (Ap. Csel. 20.28.) Ebben a gondolatvilágban fogalmaztam meg nem könnyen az elhangzottakat.

Köszönöm a figyelmet.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Ez egy igen alapos tanulmány, nem tudom, hogy tudunk az idővel majd jól gazdálkodni, de ehhez jó lenne majd hozzászólni. A végén szeretnénk, nagyon szeretnénk, hogyha ezekhez hozzászólhatnánk. Tesztelve a jelenlevő lelkipásztorok, gyülekezetvezetők, presbiterek véleményét, hadd kérdezzem meg, hogy kik azok, akik egyet tudnak érteni azzal, amit Sípos testvér itt előadott. Én igen, és úgy látom, hogy túlnyomó többség szintén. És, hogy nagyon szabályosak legyünk, kérdezzük meg, hogy ellenszavazat van-e? Nincsen; tartózkodás: ő tartózkodik és még ketten. Ez talán még arra is fölbuzdít bennünket, hogy a Jó Pásztor Alapítvány Internet elérhetőségét kihasználva oda minimum föltegyük ezt az előadást, de lehet, hogy részleteket a következő újságban is hozunk.

Oláh Gábor presbiter testvér, a Budapest-József utcai Gyülekezet vezetője következik

Oláh Gábor:

Azt hiszem, egyszer Dunaharaszttiban szolgált a József utcai énekkar, és az volt a kérése a Háló testvérnek, hogy szolgáljak igével. Lenézek. Kit látok az első sorban? Almási Tibor testvért. Mondom, jaj! Én, meg az igehirdetés, ugye... Inkább suszter maradjon a kaptafánál...

Csak azért vezettem be így a gondolatimat, mert való igaz, hogy egy kicsit rajta marad egynémelyikünkön egyfajta bélyeg, vagy kategória vagy skatulya, hogy ez zenész, vagy költő, ez építész, ez orvos. Amikor engem a gyülekezeti szolgálatra kirendeltek, akkor én teljes szívvel lélekkel, odaszántam az életemet, és való igaz, hogy kell olyasmikkel is foglalkozni, aminek sok köze nincs a zenéhez.

Szeretnék először visszautalni Sándor testvérnek a dolgozatára, én odaírnám azt is, hogy a gyülekezetvezető legyen naprakész az általános és zenei műveltségben. Ezt is odaírnám a pénzügyi stb. stb. után. Ugyanis egyszerűen hihetetlenül nehéz a mai világban működni, kommunikálni bárkivel is, hogyha az embernek nincs megfelelő ismerete. Én ismerek olyan doktort, doktorokat, akik bizonyos kérdésekben szakbarbárok, egyszerűen nem tudnak hozzászólni, és én nem tartom őket alkalmasnak arra például, hogy egy olyan közegben megforduljanak, ahol esetleg olyan ismeretekre is szükség van, amit elvárnak esetleg egy közösség képviselőjétől.

A másik, amire visszautalnék, a Daninak az előadása, a cigánymisszióval kapcsolatban. A mi gyülekezetünk is kapcsolatban áll egy cigánymissziós csoporttal, és nagyon megütötte a fületem, amikor bizonyosságot tett az ottani evangéliumot hirdető és ott munkálkodó testvér. Föl kell ismertetni velük azt, hogy mi az, hogy bűn. A cigány identitás az etnikai tudatban bizonyos erkölcsi normák elfogadottak, ami a Biblia szerint nem az. És meg kellett nekik magyarázni és értetni, hogy ez nem helyes. Ez volt a legnehezebb. És amikor azt mondta az illető testvér, hogy amikor eljutott oda egy kislány, hogy ő bizonyosságot tett arról, hogy tisztán szeretne férjhez menni, az nagyobb dolog volt, mint hogyha egy hegy belement volna a tengerbe. Ugyanis náluk a neveltetés, az etnikai gyökerek azok ezt nem tartják bűnnek. Mért mondom ezt el?

1.) Egy csomó olyan dolog szivárgott be a közösségünkbe, amelyek olyan címen, hogy bizonyos etnikumok, bizonyos szokások, bizonyos területek liturgiai

megnyilvánulásai, milyen alapon mondjuk mi arra, hogy ez jó vagy nem jó. És akkor, amikor én ezekkel a dolgokkal szembe szállok, akkor azt mondom, hogy a Biblia alapján és jogán. És lehet, hogy szórakozó helyeken, családokban, vagy valamilyen közösségi megnyilvánulásokban elfogadott normákat, a gyülekezetben bűnnek kell titulálni. Például az én szememben ilyen a rockzene, a kemény rockzene, vagy ilyen a „baptista” rap. A hajam égnek áll. Egyszerűen a gyökerek, a mondanivaló nem egyeztethető össze a Bibliával. A gyümölcse, az eredménye nem egyeztethető össze. Ki kell mondani, hogy bűn, ki kell mondani!

Nem ki kell bélelni az imaházainkat, hanem a tiszta evangéliumot kell hirdetni. Nem jól kell érezni magukat a baptista fiataloknak a gyülekezetekben, hanem meg kell térni nekik ott. Úgy gondolom, hogy ez elsődleges probléma vagy feladat.

Hogy mért mondom ezt? Mint gyülekezetvezető, nagyon sok konfliktusom volt gyülekezeten belül, gyülekezeten kívül is bizonyos kérdésekben, és én úgy gondolom, hogy föl kell vállalni egy gyülekezetvezetőnek, hogy igent, vagy nemet mond. Nekem is vannak gyermekeim, őket is megütötték bizonyos hatások, nekik is meg kellett harcolni azokat a dolgokat. A jó Isten nem engedte meg, de ha úgy lett volna, velük is szembeszálltam volna bizonyos kérdésekben, amivel nem értek egyet a Biblia alapján. Megosztja a közösséget az a fajta szemlélet, hogy egy kicsit engedjük, hogy jól érezzék magukat bizonyos körök a gyülekezetben. A gyülekezetvezetőnek ezt észre kell venni, ezt el kell mondani, emellett ki kell állni.

2.) Nem szabad engedni, hogy alternatív istentisztelet legyen bármelyik imaházban. Nálunk egyszer-kétszer volt erre kísérlet, és ez ellen szívvel-lélekkel harcolok, az ifjúság vagy bármelyik csoport a gyülekezetben a gyülekezet részeként kell, hogy szolgáljon, akár minden vasárnap. De nem lehet olyan, hogy ez öregek istentisztelete, ez fiatalok istentisztelete, ez nem tudom kiknek az istentisztelete. Nem szabad engedni, mert akkor van egyrészt lehetőség különféle hasonlítgatásokra. Elhiszik az alternatív istentiszteletet hallgatók, hogy ez is lehetőség, meg az is lehetőség, arról is elhiszik, ami egy kicsit eltér a Bibliától, és abban a pillanatban a kétely és a minimális szakadási magok vagy csírák el vannak hintve. Minden alkalommal mindig mindenkinek egy közösségben kell szolgálni a gyülekezetben.

Szerintem ez is gyülekezetvezetői vagy presbiter probléma, hogy ezekről beszéljen az ember.

3.) A vezetőségben nálunk minden alkalommal megvitatjuk, megtárgyaljuk azokat a kérdéseket, amelyek a gyülekezetből följönnek. Most éppen egy ifjúsággal kapcsolatos beszélgetés előtt állunk, mert a fiatalok egy csomó mindenben tájékozatlanok. Hallanak sokféle információt, hivatalosak sokféle konferenciára, olvasnak sokféle internetes oldalt, és ugye csodálkoznak. Nekem többször fölítették a kérdést, hogy „Gábor bácsi” – bocsánat „Gábor bátyám!” – talán így szebb, hogy „itt miért nem, és ott miért igen?” Nagyon nehéz ezekre a kérdésekre válaszolni. Néha az ember megpróbál érvekkel, néha meg csak ilyen egyszerűen, hogy csak. Nem tudok mit mondani, csak.

Beszélgettem most az egyik testvérrel, és egy nagyon érdekes mondást mondott nekem, nem bírok tőle szabadulni. Egy régi indiai bölcs azt mondta, hogy a legnagyobb tüzet is el lehet oltani egy pohár vízzel, csak ott az elején, mikor meggyullad, akkor. Akkor kell csinálni, nem pedig amikor már lángra lobbant, és leégette a fél várost, vagy az egész országot.

Konfliktusokat fel kell vállalni, presbiter testvérek, és a Biblia alapján bizonyosságot kell tenni arról a meggyőződésünkről. Hallassuk a szavunkat, légy szíves, mindenki! Hallassuk a szavunkat, mondjuk ne csak – bocsánatot kérek – olyan környezet előtt, akikkel tudom, hogy azonos véleményen vagyok, hanem ott is merjük elmondani, ahol ütközünk.

4.) Észrevettük a gyülekezetben, hogy a gyülekezet vezetőségének a munkája – presbiterek, diakónusok és a választott vezetők – intenzívebbé vált, amikor megvallottuk bűneinket egymás előtt, imádkoztunk egymásért, és megpróbáltunk példát mutatni abban, hogy mi szabadulunk meg először azoktól a rossz dolgoktól, amelyeket esetleg másokban észre veszünk. Először én egy kicsit féltem ettől a dologtól. Hihetetlen megkönnyebbülést hozott ez. Úgyhogy lehet esetleg a Jó Pásztor Baráti Körének vagy tagjainak ez is egyfajta iránymutatója, hogy kicsit nézzünk magunkba, a kivetni valókat megkeresni. Ha látják a fiatalok előttünk, hogy mi bátran fölismerjük és elismerjük a hibáinkat, lehet, hogy odafigyelnek arra, amit mondunk.

Köszönöm a figyelmet.

Dr. Almási Mihály:

Arra gondoltam, hogy Szabolcs énekéhez visszatérhetnénk, ne menjünk el úgy, hogy ezt az éneket nem tudjuk teljesen jól.

Jézus, Te Jó Pásztor vagy utamon
Életem átjárja szent nyugalom
Szomjamat hűsíti friss forrásvíz
Asztalod vár rám, ó, mennyei íz!
Áldalak, Uram, hogy gondoskodsz rólam,
Nyájadhoz tartozom, köszönöm Uram,
Hálás szív imádjon ma tégedet,
Jó Pásztor, Néked zeng a dicséret!

Dr. Almási Mihály:

Ádány Mihály testér következik, a Budai Gyülekezet presbitere, gyülekezetvezető.

Ádány Mihály:

Köszönöm szépen. Két bevezető gondolat közül az egyik az éppen ez lenne, hogy Sípos Sanyi bácsi dolgozata után, amit én is tátott szájjal hallgattam – tekintsétek úgy, hogy felkért hozzászóló vagyok ehhez a témához. A másik bevezető gondolatom pedig az, hogy nagyon sok bátorítást kaptam az eddigi előadásokból amellet, hogy nagyon élveztem azt, hogy milyen sokszínű témát megmutatunk ma, és úgy gondolom, hogy mindegyik előadó 5 perces előadó csak éppen megvillantott valamit abból a sok gondolatból és tapasztalatból, ami az ő életében fülgyülemlett és én is azt mondtam volna, vagy azt mondanám, hogy én is a tapasztalataimról szeretnék beszámolni, ami lehet, hogy egy kicsit nagyképű megfogalmazás, de éppen az bátorít benne, hogy sokan a korosztályomból a nap folyamán, eddigi részében mondtak hasonló dolgokat és hát, nem zavartatom magam ezek után. Én is el szeretném mondani a tapasztalatokat.

Három gondolat köré csoportosítanám nagyon röviden, amit szeretnék mondani. Az első egy kicsit a gyakorlati oldaláról megközelítve a kérdést, szeretnék egyfajta modellt elétek tárni, ami szerintem működőképes. A második gondolatban

elmondanám, hogy az én tapasztalatomból mi az a legkritikusabb pont, ahol úgy érzem, hogy a gyülekezetvezetőnek nagyon bölcsen kell dönteni. És harmadsorban néhány gyakorlati javaslatot szeretnék szintén tovább adni továbbgondolás céljából. Hiszen az lehet az én célom is, hogy mindazok a gondolatok, amiket elmondunk, másokban is gondolatokat ébresszenek.

Az első mondandóm tehát másfél percen egy modell. 12 évvel ezelőtt választott meg engem és egyik társamat a gyülekezet gyülekezetvezetővé. És a 12 évből 5 és fél volt, amikor volt lelkipásztorunk a maradék 6 és fél évben pedig ügyvezető lelkipásztorok alatt voltunk gyülekezetvezetők. A többes szám magyarázatot igényel, és ez lenne a modell. Nem tudtam rekonstruálni magamban, miközben készültem erre a rövid beszámolóra, hogy alakult ki ez a mód, de 1992-ben úgy vállaltuk az egyik presbiter testvéremmel a gyülekezetvezetőségi szolgálatot, hogy közösen. Azt mondtuk, hogy egyenrangúnak tekintjük egymást, természetesen valamelyikőnket nevesíteni kell, és kellett azóta, hogy ő az egyes számú gyülekezetvezető, a másik pedig a helyettese, de magunk között is és a gyülekezet előtt is mindig azt képviseltük, hogy mi közösen vagyunk a gyülekezetvezetők. Az is feltétel volt akkor – én akkor 30 éves voltam, nagy merészség volt a gyülekezet részéről annak idején, hogy engem megválasztott gyülekezetvezetőnek, de talán éppen ezt oldotta, hogy az én gyülekezetvezető társam 16 évvel idősebb nálam – jól kiegészítettük egymást. És akkor azt mondtuk, hogy bármi is lesz a szavazat aránya, ő az első számú vezető, én pedig a helyettese. Aztán amikor újraválasztás volt néhány évvel ezelőtt, akkor ő mondta azt, hogy most akár mi lesz az arány, most cseréljük meg ezt a szerepet, és én legyek az egyes számú gyülekezetvezető ő pedig a helyettesem. Jól működik ez a modell, ajánlom mindenkinek meggondolásra, egyet értve mindazzal, amit Sípos Sanyi bácsi mondott, hogy nagyon sokféle területhez kell érteni, és kell egy egyes számú kijelölt vezetőnek lenni. De miközben az én gyülekezetvezető társam a kora miatt is bölcsebb, mint én, aztán más a mentalitása, én egy kicsit meggondolatlanabb vagyok, vagy könnyebben döntök, ő egy kicsit megfontoltabb, tehát jól kiegészítjük egymást. Ő az adózási ügyekhez ért, mert ő könyvelőként és adószakértőként dolgozik, énnekem műszaki végzettségem van. Én fiatalabb vagyok, a fiatalokhoz közelebb vagyok, ő az idősebbekhez van közelebb. Ő is, én is mindketten a gyülekezetben nőttünk fel, tehát gyakorlatilag az én 42 évemmel és az ő 58 évével lefedjük a gyülekezet majdnem teljes korosztályát, mindenki valamilyen módon

ismerős nekünk. Nagyon ajánlom ezt mindenkinek megfontolásra, hogy nagyon sok munka van, ahogy Sípos testvér is mondta, nagyon sok mindenhez kell érteni. Nagyon sok időt vesz ez igénybe, főleg akkor, amikor nincs lelkipásztor. És nagyon jó tudni azt, hogy amihez én nem értek, vagy amit én nem tudok szervezni, azt ő megszervezi, természetesen tájékoztatjuk mindenről egymást. Ő neki nagyobb affinitása van a lelkigondozási kérdésekhez, én ebben kevésbé vagyok járatos talán. De ilyen módon ez a modell működőképes, és még egy nagyon fontos szempont van.

Mivel mindent megbeszélünk ketten, így bármilyen javaslat, ami odakerül a vezetőség elé, a lelkipásztorral is közösen, már egyfajta szűrőn átment. Már mi megvitattuk egymással, megbeszéltük, kibeszéltük a témát, és már egy olyan javaslat kerül a vezetőség, és a gyülekezet elé, amiben már ketten egyet értenek, és ez nagyon nagy dolog. Tudjuk a Bibliában is, hogy az egyetértés az nagyon nagy dolog.

Egyetlen egy hátránya van, ezt sem hallgatom el: nagyon sok időt igényel az egyeztetés. És amikor konszenzust keresünk, akkor óhatatlanul minimális kompromisszumokkal jár ez. Én is mondom valamit, Ő is és aztán egyetértünk. Mindenki egy kicsit alakítja, változtatja a véleményét, de hiszem, hogy ebben az együttműködésben az Úr van benne. Én ennek a pozitív tapasztalatait szerettem volna első gondolatként körbeadni.

A második gondolat egy kényes kérdés. Nekem a legnagyobb problémát magamban az okozta a 12 év alatt, (és én is úgy vagyok most vele, mint Oláh Gábor testvér mondta az előbb, hogy itt ül a lelkipásztorom az első sorban), de a 12 évben volt más lelkipásztor is és volt más időszak, amikor nem voltak lelkipásztorok. Én a magam gyülekezetvezetői szerepében azt éreztem legkritikusabbnak, hogy a gyülekezetvezető, a gyülekezet és a lelkipásztor háromasa ez hogyan működik együtt. A gyülekezetnek ugyanis van egy olyan elvárása, hogy a gyülekezetvezető egy kicsit legyen szószóló, képviselő a lelkipásztor felé, vagy akár a lelkipásztorral szemben is. A lelkipásztornak pedig megvan az a jogos elvárása, hogy van egy gyülekezetvezető, aki ismeri a gyülekezetet – ez esetünkben valóban így van, hogy jól ismerjük – hát, segítsük őt abban, hogy a lelkipásztort képviseljük a gyülekezet

irányában. És ez a kettős ügynöki szerep – most nagyon sarkítva mondom az idő rövidege miatt – ez a kicsi ütköző, pont ezt nagyon nehéz bölcsen lekezelni úgy, hogy az Isten népe haladjon, és a gyülekezetben békesség legyen, de én hiszem, hogy Isten eddig is adott ehhez erőt, és ezután is fog, És persze akkor nincs probléma, hogyha a gyülekezet és a lelkipásztor teljes összhangban egy irányban megy, és hiszem, hogy előttünk ilyen időszak áll, És ezt kívánom mindenkinek itt a többi gyülekezetvezető társamnak is.

A harmadik gondolat pedig néhány gyakorlati javaslat: ami persze úgy gondolom, nem a spanyol viasz felfedezése, talán megfontolásra ajánlom. Az egyik az az, hogy megnéztem a szervezeti és működési szabályzatunkban is, és ezzel összhangban van, határozott időre legyenek választva a gyülekezetvezetők. Nagyon jó gondolat ez, így működik az élet, a választott tisztségviselők legyenek határozott időre választva. Tudom, hogy bizalmat kaptam és 4 vagy 5 év múlva elszámolok ezzel a testvéreknek. A megméretés soha sem hátrányos egyik fél számára sem. Ez ellen szól persze, hogy egy választás mindig felbolygatja egy kicsit a gyülekezeti kedélyállapotokat, de talán megéri ezt vállalni ennek ellenére.

A másik gondolat, hogy 12 évvel ezelőtt úgy vállaltuk el a szolgálatot, hogy foglalmaztuk magunknak egy munkaköri leírást, ezzel az érthető szóval mondom, és a gyülekezetnek fölolvastuk, elfogadtattuk, hogy mi úgy gondoljuk, hogy a gyülekezetvezetőknek ez a szerepe. Megnéztem 12 éve elteltével ezt a leírást. Hát, érdekes, lehet, hogy most bizonyos tételeit máshogy írnám, de én úgy gondolom, egyez egy jó törekvés, és Sanyi bácsinak is az egyik gondolata erre irányult, hogy legyenek ezek megfogalmazva és leírva.

Hozzáteszem, persze, hogy az élet bonyolultabb egy munkaköri leírásnál, egy munkahelyen is a munkakör az mindig határtalan, a zongora cipeléstől a fénymásolásig mindent magába tud foglalni adott esetben, de azért nem baj, hogyha van mihez igazodni.

A harmadik dolog, annyiféle mindenhez kell érteni a gyülekezetvezetőnek, hallottuk a felsorolást, mint minimumkövetelményt, hogy nagyon jó, hogyha mégis maradnak olyan területek, ha netán a gyülekezetvezető sem ért hozzá, mert nem

vagyunk mi sem Joly Jokerek, akkor olyan testvért vonjunk be a munkába, aki ért hozzá. Pl. a gyülekezetünkben a szociális terület nagyon jó kezekben van, egy olyan – most már – nyugdíjas orvosnő látja el ezt a feladatokat, aki szintén ott nőtt föl a gyülekezetben, szemmel tartja a gyülekezet időseit, elesettjeit, és egy előljárási javaslatot tesz, hogy kinek milyen segínyt adjunk, vagy kire kell odafigyelni. Ehhez ő ért legjobban, nem kell ezt a feladatot átvenni tőle.

És a negyedik, ez a legfontosabb, hogy egy bizalmi légkör kell az egészhez. És úgy gondolom, hogy ez a nagyon fontos, és ezt szeretném a legvégére maradván hangsúlyozni, hogy én nagyon örülök neki, hogy 12 év alatt az előjáró társaimtól megkaptuk ezt a bizalmat, soha nem kérdőjelezték meg a döntéseinket. Van, amikor azonnal kell dönteni, amikor nincs idő körbetelefonálni még a vezetőséget sem, természetesen utólag tájékoztatjuk őket a döntéseinkről, de a bizalmi légkör ez annyit jelent, hogy merjünk dönteni, tudunk dönteni és az előjáró társak elfogadják ezt a döntést. Örülök neki, hogy ezeket a tapasztalatokat megoszthattam és annak is örülök, hogy itt a Budapesti Missziókerületben már beindult egy kezdeményezés gyülekezetvezetők rendszeres összejöveteléről. Én személy szerint már is élvezem az áldásait, mert telefonkapcsolatban voltam néhány testvérral, egy bizonyos kérdésben és tudtunk bizalmasan beszélni valamiről. Én örülök, hogyha ez kiteljesedik, és tovább folytatódik akár az Alapítvány koordinálásával, vagy akár az Alapítvánnyal együttműködve is.

Köszönöm szépen a testvérek figyelmét.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Dr. Kiss Ferenc testvér, aki tanár, pszichológus, nyugdíjas lelkipásztor, *A Jó Pásztor és az idősödő bárányok* címmel tartja meg előadását.

Dr. Kiss Ferenc:

„Én vagyok a jó Pásztor. A jó Pásztor életét adja a juhokért.” Ez ma is mindannyiunkra érvényes. A jó Pásztornál a folyamat nem szűnik meg. Ő nemcsak nyugdíjas korig jó Pásztorunk, hanem azután is. Tehát most is. A pszichológusok azt tanítják, hogy nagyon nehéz az életük, a sorsuk a nyugdíjasoknak, az idősödő embereknek, éppen ezért erre a korra föl kell készíteni őket jó időben. Én azt gondolom, hogy a hívő emberek, akik a jó Pásztor vezetése alatt éltek le fiatal

korukat, azok föl is készültek az idősödő korra. Nehéz az életünk? Az én véleményem, mint egy a pszichológusok közül az, hogy akinek szép volt az ifjú élete, mert a jó Pásztorra hallgatott, annak még szebb az idős kora, ha továbbra is hallgat a jó Pásztorra. Nos, az egyik lelkipásztor úgy imádkozott, hogy Uram, ments meg engem a nyugdíjas lelkipásztortól. Mert a nyugdíjas lelkipásztornak a tehetsége fogy, a kritikai érzéke pedig növekszik.

A másik ilyen tulajdonsága a nyugdíjasoknak, ahogy szeretnek sokat beszélni. És nem mindig arról, ami a közönséget, vagy a pácienset érdekli. Nos, testvéreim, akkor tulajdonképpen az idősödő ember hogyan töltheti az életét, hogy az szebb legyen, mint az előző, mint az ifjú kora. Itt valakitől megkérdeztem a szünetben, hogy hányad része annak – ennek a 73 éves, mert a testvérünk 73 éves – hányad része az életnek. Habozott, hát, azt mondja, ki kellene számítani. Hát, mondom, számítsuk ki. Hát, mikronokban lehetne számítani, mert a hívő ember élete meddig tart? Ez a rövid, amiről nagyon sokszor beszélünk, amit a zsoltáríró így fogalmaz meg, hogy 70, legfeljebb 80 esztendő, de tesz hozzá jelzőket is, hogy ez mi. A nyugdíjas ember erről szeret sokat beszélni, és nem az örömeiről, és nem a Krisztussal való együttéléseiről, a megtapasztalásáról, hanem hogy mennyi nyomorúságban volt része. Ez a kisebbik része az életünknek. Tehát a hívő embernek az élete, tehát az élet ez után következik.

Tudunk-e beszélni a jövőnkéről? Arról a jövőről, ami vár bennünket. Ezt rövidesen – aki ugye 70-en felül van, mondhatjuk, hogy ezt rövidesen – itt hagyjuk. No, de nem volt annyi tapasztalatunk az eddigi életben Jézus Krisztus mellett, a jó Pásztor mellett? Nem teljesült az életünkbe sok-sok ígéret, amit az Úr Jézus ígért? Vagy ha nem teljesült be, akkor nem adtunk érte hálát? Ezek az ígérek nem biztosítékok arra, az ígérek beteljesedése nem biztosíték arra, hogy a további ígérek is be fognak teljesedni? És hadd idézzek csak úgy a Bibliából néhány szót: azt mondja az Úr Jézus, „*veletek maradok*” azt mondja: „*eljövök értetek, magammal viszlek*” „*azt akarom, hogy ott legyetek, ahol én vagyok*”, „*a dicsőséget Atyám, amit nékem adtál, nekik adtam*”, velünk fog vacsorálni az örökkévalóságban. Ezek is ígérek, amik még nem teljesedtek be. Van annyi élettapasztalatunk, hogy merjük vállalni azt, hogy igen, ezek is beteljesednek. És akkor eszembe jut néhány testvér, aki, amikor készült elmenni. Mondok egy nevet, nem felejttem el, Barkóczi testvér,

Kiskőrösön. Egyszer magához hívatott halála előtt, és azt mondta a felesége, hogy csak néhány percet időzsek, mert nagyon gyenge, és még Viczián testvér várja és ő már elköltözik. Köszöntöm, és azt mondtam neki, hogy Pali bátyám, akit eddig hirdettél, most hazavár. Megfogta a kezem, maga mellé ültetett, és azt mondja. Ferikém, én nem félek, én hazamegyek. De te, a helyeden vagy? És másfél óráig arról beszélt, hogy én nem vagyok a helyemen. Mert én szórakozni járok a pesti gyülekezetekbe. És az Isten nem azért állított engem Szentendrére, nem azért költöztetett oda, hogy én szórakozni járjak. Felelősségre fog vonni. No, azt emelem ki, én hazamegyek – mondta.

Azután még egy kedves nevet említek, akit szintén ismerhettek, még az idősebbek: Révész Sándor testvér, amikor a kórházban látogattuk, levágták már az egyik lábát. És hát vigasztalni szerettük volna, szolgatársak. És ő vigasztalt meg. Azt mondja: Tudjátok, a munkát elvégeztem, s az idő is lejárt. Én hazamegyek. A jó Pásztorság alatt éltek, és amikor el kellett hagyni ezt az életet, nem voltak kétségbe esve, hogy jaj, mi lesz. Hazamegyek. Testvéreim, beszélünk-e mi a jövőnkéről? Az Úr Jézus Krisztus hazavár bennünket, helyet készített.

Nos, azt is mondják, hogy sokat szeretnek beszélni az öreg emberek. De akit a jó Pásztor irányít, a hosszúságot is irányítja, és azt is, hogy hol, mikor és kinek mondja el az ő bizonyosságát. Testvéreim, tanuljuk meg, ott, ahol lehet, mindenütt beszéljünk a jövőnkéről.

Köszönöm.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Most arra leszek kíváncsi, hogy két fiatalember milyen hosszan fog beszélni.

Következik ugyanis Nagy Sándor testvér, a Teológiai Akadémia Tanulmányi Osztályának a titkára, tahitótfalusi lelkipásztor: „*A Jó Pásztor és az odaszánás*”, utána Kotán Béla testvér, lelkipásztor Órbottyánból, „*A lelkipásztor és a szent élet.*”

Nagy Sándor:

Szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket. Azon gondolkoztam, amikor erre a mai délutánra megkaptam a fölkérést, hogy amikor megkaptam az újságot, a Jó Pásztor újságot, és elkezdtem olvasni, hogy milyen okból jön létre egy ilyen újság, egyáltalán

milyen okból jön létre, vagy jött létre a történelem folyamán bármilyen hasonló szerveződés, vagy mozgalom, a mögött én mindig – úgy gondolom és úgy láttam – hogy valamilyen módon az odaszánásnak a problematikája is fölmerül. És én azért akartam beszélni erről a témáról, mert a közösségünkért aggódok. És úgy gondolom, hogy talán az odaszánásunkat is mérlegre kell tenni.

Milyen odaszánásra gondolok? Milyen odaszánásról beszél nekünk az Ige? Amikor jöttem idefele, gépkocsival, akkor találkoztam egy kamionnal, a hősök terére tartott, ahol egy másfajta rendezvény zajlik most éppen, kampányszerű rendezvény, és ennek az oldalára ki volt írva, hogy felvonulás Jézusért. És nagyon sok fiatal minden bizonnyal nagyon sok ember odamegy, vagy valamilyen módon kifejezi odaszánását Jézusért. És azon gondolkodtam, amikor idefele jöttem, hogy vajon ilyen jellegű odaszánásra hívott bennünket az Isten? Vajon ilyen kampányszerű, kicsit talán populista odaszánást kér tőlünk az Isten, vagy pedig másfajta? Az kétségtelen, hogy olyan odaszánásról beszél a Biblia, akármelyik prófétai elhívást megnézzük, akár magának az Úr Jézusnak az életét is megnézzük, amelyre nagyon sokan fölfigyeltek. Sőt, ahol ezek a szolgák megjelentek, vagy ahol ezek a próféták működtek, ott szinte mindenki észrevette, hogy ezek az Istennek a szolgálói. Azonban ők érdekes módon mégsem ilyen fogásokra vágytak, és mégsem ilyen ódon próbálták megfogni az Istennek az ügyét. Hanem egy csöndes, engedelmes életben. És amikor Pál apostolnak a mindannyiánk által jól ismert sorait szeretném fölolvasni a testvéreknek, a Római levél 12. részéből az első két versből, akkor azt gondolom, hogy ez a néhány vers is bemutatja azt, hogy Isten a baptista közösségünkön belül milyen elhívást szeretne és milyen odaszánást szeretne látni a mi életünkben. Hadd olvassam ezt föl:

„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent, és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos istentiszteleteteket. És ne szabjátok magatok e világhoz, hanem változzatok meg a ti elméteknek megújulása által, meg megvizsgáljátok, hogy mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarta.”

Én azt gondolom, hogy olyan odaszánásra hív bennünket Isten, amely engedelmisséget és igaz istentiszteletet vár tőlünk egyéni szinten is. S jó lenne

megvizsgálni, amit már előttem is elmondott akár Papp Dániel testvér, akár Újvári Ferenc testvér, hogy akár az egyéni életünkben, akár a családi életünkben hogyan jelennek meg ezek az odaszánt életek.

Két évvel ezelőtt voltam feleségemmel és kislányunkkal egy lelkipásztor családnál vendégségben. Azért nem mondom a nevét, mert itt ül, és nekem egy nagyon kedves pillanat volt abban a találkozásban, abban az együttlétben az, hogy az a kedves szolgatársam gyermekeivel minden reggel leült, Bibliát olvasott, énekeltek és imádkoztak. S ebe a körbe engem is bevontak. S akkor eldőlt bennem az, hogy én is szeretném ezt csinálni. És szeretném így csinálni, valami hasonló módon csinálni. És tegnap este nagyon későn értem haza egy imakörrel, s olyan 11 óra körül léptem be a lakásba. Nagyon halkán próbáltam közlekedni, de amikor becsuktam az ajtót, akkor a hálósobából kiszóltak, hogy „Apa”. Hát, fönt volt a kislányom és azt mondta, hogy „gyere be imádkozni”. Nagyon, nagyon hálás voltam Istennek azért, hogy a kislányom már itt tarthat. És mindannyiúnkat bátorítok arra, hogy mint édesapák, mint édesanyák, mint nagymamák és nagypapák, szánjuk oda magunkat családjunkban is, hogy a mi gyermekeink és unokáink, azok mint igaz istentisztelet hadd legyenek Isten színe előtt.

És legyen ez igaz a gyülekezetben is. Hallottuk már az igét, a jó Pásztor ott hagyta a 99-et azért, hogy elmenjen azért az egyért. Legyenek fontosak nekünk, a mi odaszánásunkban is látszódnak meg, hogy elmegyünk azokért a báránykákért, azokért az eltévedt, vagy talán soha meg soha nem talált bárányokért, akiket keres a jó Pásztor. Kívánom, hogy legyen ilyen odaszánt közösségünk a Baptista Egyház.

Kotán Béla:

Köszöntök szeretettel mindenkit. Amikor megkaptam a témát, akkor azt gondoltam, hogy az enyém a legfontosabb. Szent életről, szentségről kell beszéljek. Hadd olvassak néhány igeverset: *„Láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve, palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak mellette, 6–6 szárnya volt mindegyiknek. Kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült. Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet. A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel.”*

Amikor a Biblia Isten szentségéről beszél, akkor egyszerűen csak azt mondja, hogy szent. Nincsenek fokozatok. Isten megnyilvánulásai szentek. Amikor az ember szentségéről beszél, akkor akár Péter, akár a többi apostol elkezd sorolni, hogy nem ilyen, hanem olyan. És két irányba is tájékozódhatunk azon túl, hogy Istennel volt találkozásunk, hogy nem ilyen, hanem olyan.

Különös felfedezésem volt a Bibliából, amikor rácsodálkoztam arra a gondolatra, hogy az Apostolok Cselekedetei elmondják, hogy milyenek voltak a tanítványok. Aztán néhány év múlva érkeznek a levelek a gyülekezetbe, hogy milyeneknek kell lenni a tanítványoknak. És már mondják újra és újra, hogy nem ilyen, hanem olyan. Az efézusi levélben azt mondja Pál, hogy aki lopni szokott, többé nem lopjon, hanem dolgozzon. És sok mindent el lehetne sorolni, hogy ha valamit nem szoktunk tenni, akkor most már itt az ideje, hogy szokjuk. Ha meg szoktunk tenni valamit, ami nem illik össze Istennel, ami nem isteni megnyilvánulás az életünkben, nem krisztusi megnyilvánulás az életünkben, arról szokjunk le. Isten szent. Nincsenek fokozatok. Sokat beszélhetnénk a szentségről, de csak azok értik, akik már maguk személyesen találkoztak Istennel. Mint itt Ézsaiás. Éppen ezért az tudom mondani, hogy hiába próbáljuk tanítani az embereket – ez kell, a Krisztussal való találkozás után –, de hiába tanítom, hogy így meg úgy kellene viselkedni, nem tud, lehetetlen. Nem tudja mi az az igazi szentség. Isten szent.

Amikor Naámán megtisztult, s nyilván abban a gyógyulásban Isten keze volt, azt fedezte fel, akkor azt mondja, *„a te szolgát nem készít többé sem ilyen, sem olyan áldozatot más isteneknek, hanem csak az Úrnak.”* A jellemünk, a viselkedésünk erről szól: nekik nem, de az Úrnak igen. És csak neki.

Olvasgattam Tosernak a könyvét, nagyon szeretem: A Szent ismerete a címe, érdemes végig tanulmányozgatni. Megtanultunk szentségtelenül élni, és azt természetesnek tekintjük. És nem ábrándulunk ki, és sorolja a dolgokat, ha ezt, meg ezt látjuk. Pedig a szent ember az kiábrándul. A szent embernek összetörik a szíve, ha saját életében felfedez valami olyat, ami nem Krisztusból való, és amikor a gyülekezetben, a közösségben ezt látja, akkor igenis összetörik a szíve.

Hadd mondjam újra, nem az a szent ember, akit a Bibliából megtanítunk, hogy milyen is legyen, hanem akinek az életéből hatalmas erővel Jézus Krisztus nyilvánul meg. De ez akkor is igaz, hogyha bejön az imaházba és leül, egy szót nem szól. Mert hatalmas erővel a Krisztus nyilvánul meg az életéből. És amikor megszólal, akkor is.

Azt gondolom, ez a szentség, ez vonzó. Ez a szentség, ez egyedülálló, utánozhatatlan. Nem lehet ezt utánozni. Egyedül egy dolgot mondhatunk el nagyon komolyan újra és újra a testvéreknek is, gyülekezetben, fiatalnak és időseknek, hogy talán szükséged lenne találkozásra Istennel. S odaállhatok én is, ti is melléjük és bemutathatjuk, ha találkoztunk az Úrral.

A szent ember ismeri a bocsánatkérésnek a drága lehetőségét. Szokott sírni. Alig látok a gyülekezetekben, vagy talán nem is olyanokat, akik sírnak. Ezért nagyon mélyen vagyunk. Alig vagyunk, akik valósággal átélik, hogy bocsánatot kértek, és az az Isten, akinek nem kötelező megbocsátani az embernek, az irgalmas volt hozzá. Átéli a bűnbocsánat örömét, és a legszabadabb ember. Mert nincs többé vád. És szabad, és boldogan lép tovább.

Abban a korban nőttek fel fiatalokként – 38 éves vagyok már –, hogy a rendszerváltás után áhítoztuk az ébredést, a megújulást, és még eddig nem jött. És úgy látom, hogy még most sem jön. Mert még mindig nincsenek olyanok, akik sírnak, akik összeroskadtak, hogy így állunk. S én azt gondolom, hogyha egyre többen kezdünk el sírni, odaállni Isten jelenlétébe, átélni minden alkalommal, azt keresni, hogy találkozhatom a szent Istennel, akkor lesz ébredés.

Néhányan együtt vagyunk. Ézsaiás átélte, hogy nemcsak a templom küszöbei, az eresztékek remegtek bele Isten jelenlétébe, szentségébe, hanem az ő szíve is. És amikor mi bejöttünk ide, Jézus bekísért minket a padba és leültünk, beleremegett a szívünk? Amikor az orgonista kezét megfogja Jézus és odateszi az orgonára, beleremeg a szíve? Akik aláírnak egy papírt, mert Jézus odateszi a kezüket, a tollukat, beleremeg a szívük. Amikor a kezünket egy-egy házaspárnak a fejére rátesszük, beleremeg a szívünk, hogy Jézus keze tette oda, és azt hisszük, hogy ott is van és áldott is lesz?

Igyekeztem úgy eljönni, amikor hallottam a meghívást, hogy ha nekem Jézus azt mondja, hogy itt kell lennem, akkor itt leszek. S csak azt mondom, amit ő is mondana. Hadd mondjam azt, hogy szeretlek valamennyiőtöket. Azokat is, akik nem jöttek el. De adja meg az Úr, hogy mindig, amikor az ő házába lépünk, akkor a szent Istennel találkozunk. Ezt keressétek. Ha ezt nem találtuk meg, akkor semmit nem találtunk meg. Ha találkoztál vele ma, itt ezen a helyen, másképp mész haza. S az a boldog ember. S azt tudja használni Isten igazán. Mert őbenne az ő megnyilvánulásai fognak történni ezen a földön. Aki nem szent, sokféle emberi megnyilvánulás lehet ideig, óráig, alkalom adtán az az ember még boldog is lehet abban, hogy tesz valamit, de összeomolhat. Erre nincs szükség. Isten hadd építsen maradandót általunk is, hiszem, hogy szentek által, akik találkoztunk Krisztussal. Ámen.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Tóka Szabolcs testvér szolgálata következik: *"A Jó Pásztor és a zene"* címmel.

Tóka Szabolcs:

Szeretettel köszöntöm én is a testvéreket. Nagyon komoly feladat és öröm is egy ilyen konferencián hozzászólni. Igyekeztem jegyzetelni, és néha mikor egy-egy gondolatom támadt, azt is leírom, leírtam és szeretném ezeket megosztani. A jó Pásztor és a zene. Délelőtt hallottunk már utalást, hogy a pásztornak két fontos eszköze, szerszáma van, a bot, illetve a husáng, illetve a kampós bot.

Hát, nem tudom, a magyar népi kultúrában, vagy pásztorságban a furulya mikor társult hozzá, ennek majd külön utána kellene néznie, akár történészeinknek, akár teológusainknak, hogy mikor jön a képbe. Ez más népeknél is általános-e vagy csak a magyar népi hagyományok beszélnek erről. De minden esetre nagyon kedves dolog, hogy a pásztor a maga faragta fűzfa síppal, hát nem is tudom hogy a nyájának, vagy magának, vagy mindkettőnek de azért úgy kikapcsolódásképpen tudott egy kicsit muzsikálni.

Van egy mondás, ami nagyon gyakran eszembe jut, és ez Platonnak az Állam c. munkájából való: „Ha megváltoztatják a zene törvényeit, megváltoznak az állam törvénye is”.

Nagyon örködnünk kell közösségileg azon, hogy milyen zene maradjon, maradhat, legyen gyülekezeteinkben. Ezért dolgozunk, sokszor nem könnyű feladat, mert számos más irányzat hat gyülekezeten belül, a médiákon és azon kívül, mindezeket jól tudjuk.

Tegnap, amikor 16 éves nagy fiam Ágoston gimnáziumi kiiratkozását intéztük, első osztályt végzett, de iskolaváltásra kerül sor, a váci Zeneművészeti Szakközépiskola orgona tanszakán folytatja jövő évben tanulmányait, és néhány szót váltottunk az osztályfőnökével. Szülőként is, hívő emberként is nagyon megható volt, és nagyon hálás tudtam lenni azért, amit mondott. Azt mondta, hogy Ágoston jó hatással volt az osztálytársaira, felnyitotta figyelmüket a klasszikus zene szépségei felé, a tanszaki rendezvényekre, amelyek a Székesfehérváron, az egyik belvárosi katolikus templomban történtek, erre elhívta az osztálytársait, többen közülük először voltak templomba, orgonált osztálytársaival együtt egy karácsonyi műsorban az idősek otthonában, egyszóval jó hatással tudott rájuk lenni. Valamit átvett abból, amit a családban, vagy gyülekezetben, vagy közösségünkön belül Újpesten a nyári tanfolyamokon tapasztalt. Szeretném, ha tíz, húsz, vagy további évek múlva is úgy tudnék örülni ennek a friss hajtásnak, mint most. És ahhoz, hogy ez így legyen, hogy fiataljaink értéket vigyenek magukkal tovább, értéket nyerjenek, ez a családban felelősség.

A napokban olvastam az újságban, hogy valamelyik latin-amerikai országban az egyik börtönben elrendelték, hogy a rabok naponta 15 perc Mozart zenét hallgassanak. Csak kicsit játszva a gondolattal: ha gyerekkorukban is Mozart-zenét hallgattak voltak volna, vagy játszottak volna zongorán, hegedűn, orgonán, fuvolán, vagy nem 15 percet, hanem harmincat, vagy egy órát, vajon börtönbe kerültek volna-e. Nem mindegy, hogy gyermekeink számára mit adunk. Annyira örültem, Albertirsán mikor gyermekkoromat töltöttem, a gyülekezet gyermekseregének nagy százaléka zeneiskolás volt. És tudom, hogy sok baptista gyülekezetben ez ma is így történik, mert fontosnak tartják a zenei nevelést a szülők.

Vannak, akik meg akarják spórolni ezt a munkát. Pedig nem olyan iradatlan költség, hiszen hála a jó Istennek, Magyarországon a zenetanulás szinte ma még majdnem ingyenesen folytatható alapszinten. Bárkinek joga van a zeneiskolába beiratkozni. S mégis vannak, akik a könnyebb utat akarják vállalni, tanulás nélkül, talán a nagy hang erejére apellálva, számítva próbálnak érdemeket vagy sikert szerezni gyülekezeten vagy ifjúságon belül.

Bocsánat, hogy ezt elmondom, de éppen nem régen hallottam a Bartók rádió egyik műsorvezetőjétől – hogy ez csak vicc, vagy anekdota, nem tudom – de az ötvenes években a Hortobágyon egy pásztoriskolát indítottak, és mivel nagyon sürgős volt az oktatás, könnyített tantervet hirdetek meg számukra. Három tantárgyból állt az iskolai tanulmány, az első volt a kiterelés, a második a beterelés és a harmadik az orosz. Hát, nem hiszem, hogy a bárányok ebből bármit profitáltak volna, de valami hasonló folyamatot észlelek olykor-olykor. És tényleg, nem ez a célja a konferenciának, hogy bántsunk bárkit is, vagy sérelmeket, egyéni sérelmeket mondjunk el, de ezért tenni kell.

Székesfehérvár a 90-es évek közepén fölkerült egy világlistára a leggyorsabban fejlődő tíz város közé. Ez talán 95-96-ban volt. Nagyon sok zöldmezős beruházás indult meg, és ha valamit lehet kívánni a Jó Pásztor Alapítvány számára, a magunk hozzáállására, hogy legyen ez egy új missziós, zöldmezős beruházás, élve a korábbi tapasztalatokkal, hitelődeink missziós plántálását folytassuk. Talán korszerűbb, vagy mai eszközökkel, módszerekkel, és ennek része a zene is, amely több évszázados, kitaposott ösvényt olyan mértékben hagyott ránk, amit érdemes átörökíteni gyermekeinkre, fiataljainkra.

Valamit el kell még mondanom, talán eggyel több kapcsolódási pont van a Jó Pásztor témaköréhez nekem, vagy családomnak, mint másoknak, ugyanis minékünk a házi orvosunkat is Juhásznak hívják. Dr. Juhász Árpád, aki hithű katolikus atyánkfia, volt szerencsém kántori szolgálatát is hallgatni, illetve gyermekét tanítani, és jó kapcsolat van köztünk, de nem ez a legfőbb dolog, hanem az, hogy ha részt vehetünk gyermekek – az ő gyermeke jutott eszembe, aki időközben szintén orvos lett – ha részt vehetünk a gyermekek oktatásában és nevelésében... mert mi is a zene? Többféle megközelítés létezik. A zene eszköz az ember életérzéseinek, lelki szellemi életének kifejezésére. Ez egészen az ókortól vagy őskortól napjainkig. A

zene képesség ugyanezeknek a kifejezésére. Isten adta eszköz arra, hogy az ember harmóniában éljen önmagával, embertársaival, a természettel és ezt a háromszöget maga Isten tudja betölteni.

Legyünk bátrak abban, amikor állást kell foglalni, mint ahogy hallottuk több fölszólalásban is és Oláh Gábor testvértől is, hogy igenis melyik hangot keressék a bárányok. Mi magunk is ismerhetünk több olyan közéleti személyiséget, talán humoristát, akik valamikor a hangutánzó képességükkel törtek be az ország élvonalába, vagy különböző műsorokba, és úgymond a mai napig ebből kitűnően megélnék. Tényleg, különleges képesség hangot utánozni. De ami egy show műsorban vagy médiában természetes dolog, az itt nálunk nem megy, mert akkor a bárányok nem tudják, melyik hangot kövessék, elbizonytalanodnak. Legyen határozott állásfoglalás és merjünk engedni annak az énekanyagnak, akár ami az új könyvben megjelent, vagy korábbi szép hagyományainknak. És vállalni kell a fáradságot, vállalni a munkát, ez is odaszánás.

Olvastam egy mondást, illetve Napóleon mondásai közül egyet: "A harcokban vannak olyan pillanatok, amikor egy dal többet jelent, mint száz ágyú." Szükség van az énekünkre nekünk is, szükség van arra, hogy fiataljainknak, gyermekeinknek átadjuk, és meg kell dolgozni azért, nem megy magától. Sokszor nem is tudjuk ellenőrizni, mert ők is az Internethez, a CD-khez, az osztálytársakhoz, az osztálytársakon keresztül annyiféle hatás éri, de ne adjuk fel.

Köszönöm szépen.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Huszta Csaba csepeli lelkipásztor testvértől hallgassunk néhány szót "A Jó Pásztor, az igazság, az igazmondás és a becsületesség" dolgáról.

Huszta Csaba:

Azzal kezdeném, hogy elhangzott a délelőtti előadásban a Levente testvértől egy idézet a 23. Zsoltárral kapcsolatban: „*Amíg az Úr a pásztorom, addig semmiben nem szűkölködöm.*” És ez a mondat ennek az illetén értelmezése indította, vagy juttatta eszembe az a több, mint húsz évvel ezelőtt történt eseményt az elhívásom kapcsán, ami velem történt. Hosszú heteken keresztül kaptam az igéket, amikkel megszólított

az Úr, hogy gyere és legyél az én szolgám. És én mindenféle kifogást találtam, hogy miért nem vagyok alkalmas, nem jó, nem így kell, mást is lehetne csinálni, nemcsak lelkipásztorként. És egyszer a Jó Pásztor igékről hallottam igehirdetést, és ebben egy mondat, amelyik benne van az Igében, hogy *„az én juhaim hallgatnak az én hangomra.”* Az igehirdetésben így lett nagyon élesen nekem fordítva, én akkor ezt így éltem át: aki nem hallgat a jó Pásztorra, az nem az ő juha. És akkor indult el bennem az, hogy én az ő juhának tartom magam, és mégsem akarok engedelmessé válni, vacillálok, nem akarok elindulni. Ekkor győzött meg az Úr. De igen, az ő juha, vagyok, akkor hallgatok az ő szavára.

Igazság, igazmondás, becsületesség vannak a címben, ami elém lett szabva. Ezek olyan kérdések, amik sajnos, az egyházi közéletünkben eléggé hiányt szenvedő dolgok. Pedig az Úr Jézus nagyon egyértelművé tette, hogy amit ő vár tőlünk, minden egyes hívőtől, minden egyes baptistától, az az igazság, az igazmondás, és a becsületesség. Nyilván egyiket sem akarja ez fölözni, amik idáig elhangoztak, meg a szentségre, az életszentségre is nagy szükség, zenére, mindenre, de most ezt a kérdést szeretném egy igével kezdeni vagy tovább folytatni.

Az Úr Jézus, amikor mint jó Pásztor készült arra az útra, vagy már rajta is volt azon az úton, amiről így beszélt, mint jó Pásztor, hogy a jó pásztor életét adja a juhaiért, tehát ott állva Pilátus előtt, azt mondta nagyon röviden és tömören az ő küldetéséről, *hogy „én azért születtem és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra”.* És itt kapcsolódik az én élményemhez. Ha az ő juhai vagyunk, hallgatunk a pásztorra a szavára. Ha az igazságból valók vagyunk – aki maga Jézus Krisztus – hogyha van közösségünk vele, akkor hallgatunk az ő szavára. És ez a kiindulása az összes többinek, az igazmondásnak, a becsületességnek, a tiszta életnek, a szentségnek a Krisztusban, vagyunk-e, az igazságban vagyunk-e, hallgatunk-e az ő szavára?

Ezt tanulnunk kell folyamatosan és ebben élünk, hiszen szintén az Úr Jézus mondta, fordított sorrendben a dolgot egy másik helyen *„ha ti megtartjátok az én ígéretet, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”*

Mi van előbb? Hallgatni rá, aztán az igazság, vagy az igazságban járni és hallgatni rá? Együtt van ez. Egyik a másik nélkül nincs. Hallgatni a Jó Pásztorra, benne lenni az igazságban és élni azt.

Az Úr Jézus nagyon egyértelmű szavakat mondott az igazmondással kapcsolatban, ennyit mondott: a ti beszédetek legyen igen, igen; vagy nem, nem, ami pedig ezen felül van, az a gonosztól van. És ehhez képest mégis nagy bátorság, amikor nem mondunk igazat, vagy féligazságokat mondunk, vagy elhallgatunk valamiket. Ezek mind-mind számon lesznek kérve rajtunk.

Nagyon örülök, hogy ez az Alapítvány elindította és megerősítette a munkáját, mert az egyik fontos céljának azt látom, hogy a mai egyházi közéletünkben hadd hangozzon egyre erősebben a Krisztus igazsága, a Krisztus igaz szava, vagy a Krisztus szavának megfelelő igaz beszédek és igaz megnyilvánulások. És ide tartozik a becsületesség kérdése is, ami elkezdhető ott, hogy becsületesen értelmezzük az igét. Becsületesen hirdessük az igét. Becsületesen hallgassuk az igét. Tehát amikor nekem szól, nekünk szól, és leleplez, akkor ne kezdjünk el magyarázkodni, ne kezdjünk el más igékhez nyúlni, amikkel próbálnánk érvényteleníteni az előbbinek az üzenetét, hanem mondjuk azt, hogy leleplezett, bűnös vagyok, bocsánat, kérem a helyreállítást és a megtisztítást. Aztán becsületesség a mindennapi életben, az anyagi dolgok területén, a beszédünkben, gondolkodásunkban, mindenben.

Még egy igét szeretnék ide idézni a Római levélből: *„Az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség, és a Szentlélekben való öröm. Mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt.”* Ennek a mondatnak legtöbbször úgy hallottam az idézését, hogy ez a középső kis félmondat, vagy töredék került előtérben, hogy *„a Szentlélekben való öröm.”* És ennek nagy-nagy fejtörésekkel, különböző jeleit adhatná a közösség, hogy hogyan is fejezzük ki az örömeinket, az örömünket a Krisztusban. Ám azt a megelőző néhány szót, azt soha nem hallom erőteljesen idézni, hogy *„az Isten országa igazság és békesség”* és harmadszorra *„a Szentlélekben való öröm”*. Mert ha ez így együtt megvan – mert kell örülni, kell, és jó, hogyha tudunk örülni – és azt gondolom, hogy ez a mai nap, még hogyha nem is volt olyan fergeteges, ugrálós, de mégis jókedvvel

és örömmel lehetünk együtt és békeséggel. De az igazságon kell, hogy alapuljon, a Krisztusban megtalált igazságon alapulva, és akkor ennek következménye, hogy kedvesek vagyunk az Úr előtt, és megbízhatóak az emberek előtt. Vagyis becsületesnek találhatunk.

Én azt kívánom, hogy ez a közösség az egész ország több gyülekezetéből, körzetéből vagyunk együtt, és még hogyha úgy is tűnik, hogy nem olyan sokan, de mintegy sós lehetünk ebben a mai Magyarországi Baptista Egyházban, mint a Jó Pásztor Körnek, Baráti Körnek a tagjai, és így képviseljük a Krisztust, az ő igazságát, így képviseljük a tiszta beszédet, így éljük a becsületes életet, becsületes hívő életet. Mert becsületes, biblikus baptistákra van szükség minden kerületben, minden körzetben, minden gyülekezetben, és minden otthonban. Legyünk mi ilyenek!

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Közben szolgálatból megérkezett idősebb László Gábor testvér, pestimrei lelkipásztor, Most őt kérjük szeretettel, hogy mondja el a bizonyágtételét "A Jó Pásztor és a család" témakörben.

Id. László Gábor:

Köszöntöm szeretettel a kedves testvéreket. Örülök, ha már a végén is, de egy kicsit itt lehetek a testvérekkel. Igaz, hogy nem hallgattam a szolgálatokat, csak éppen a programba volt lehetőségem belenézni, hogy mi mindenről volt szó. Nekem ez a téma adatott, hogy egy pár gondolatot mondjak el a családdal kapcsolatosan.

Kedves Testvéreim, mindannyiánk előtt tudott és ismert dolog, hogy a család nagyon nehéz időket él meg, és a kor szellem szinte sok-sok családi életet szétzilál és jó volna nekünk is az Úr gyermekeinek többet szólni arról, hogy mi is igazán az alapja a családi életnek, és ha gondok, problémák vannak, akkor hol gyógyulhat a család. Néhány gondolatot hoztak testvéreim elé. Szokták mondani, hogy a jó kezdet az fél siker. Azt hiszem, hogy az indulás már nagyon meghatározza a családi élet jövőjét. Amikor az Úr Isten a kertben látta az ember életét, ez a gondolat hangzott el az ő ajkáról, nem jó az embernek egyedül lenni. Az egyedüllét az egy nagyon rossz dolog, és úgy tűnik, testvéreim, hogy még az édeni állapot sem pótolja a társtalanságot, vagy éppen a Mindenható Istennel való napi kapcsolat, találkozás,

amely vélhető megvolt, ez sem pótolta azt, hogy az embernek igaz, hozzáillő társa legyen. A Mindenható Isten felajánlotta az ő segítségét, az ő tanácsát, közbenjárását, amikor ezt mondta, hogy „szerzek néki”.

Kedves Testvéreim, azt hiszem, ez az ajánlat ma is tart, és ha sokan igénybe vettük ezt, akkor a jó kezdetnek lehetünk a tanúi. Szerzek néki, mondja a Mindenható Isten, és ha ő szerzi, akkor elmondhatja a férj is, a feleség is, hogy megtaláltam az igazit. Az igazit, amellyel aztán egy életre összeköthetjük az életünket. Úgy annyira, hogy azt mondja az Újszövetségi szent íge, hogy „*lesznek ketten egy testté*”. Ez a közösség, ez egy szoros, és egy életre szóló, egymást felvállaló, egymást támogató, egymást boldogító közösség, ahol nemcsak elvárások vannak, hanem elsősorban az a szempont, hogy a másik fél boldog legyen. Ez természetesen jól kamatozik visszahatóan is.

A másik célja a házastársi kapcsolatnak tehát egyrészt, hogy támaszt találjanak egymásba, és egész földi életen együtt éljenek az élet öröme és gondja között, a másik pedig, hogy a Mindenható Isten megajándékozta az embert azzal, hogy az élet továbbadását rábízta. Úgy fogalmazza ezt meg az íge, hogy „*töltsétek be a földet*”. Hát, itt a kontinensünk ezen a részén, ahol mi élünk, itt nincsen túlnépesedés, itt az a gond, hogy fogyunk. Országosan is, talán a gyülekezeteinkben sokszor látszik az, hogy kevés újszülött van. És elfogadni az életet, elfogadni és nevelni azt, ahogyan megadatott Mózes szüleinek, ha csak egy pár évre is, neveljék őket. És ez az ember, amikor felnőtt és hatalmas ígéreteket kapott a fáraó udvarából, ott volt benne az istenfélelem és a nemzetéhez való ragaszkodás. Sorsközösséget vállalat vele. Sok-sok kedves fiatal édesanyának, akik otthon lehetnek, mekkora lehetőséget jelentenek ezek az évek, nevelni és tanítani.

Amikor a család az asztal körül üli, ott találjuk a férjet, ott találjuk a feleséget, ott találjuk a gyerekeket, mit olajfacsemeték, és vagy ott vannak már, vagy odavárják az unokákat is, és ez az óriási boldogság, és a Zsoltáríró az mondja, a hogy ilyen áldásban részesül az, aki féli az Urat. Kedves Testvéreim, emlékszem én is ilyen nagy asztalra, nekünk is volt, vagy talán van is. Sok helyt volt ilyen nagy asztal, és olyan jó dolog, amikor azt körülülhettük. Sajnos, talán ebben az életben sokszor az asztal mellől sok családból vagy a férj hiányzik, vagy a feleség hiányzik, vagy a

gyerekek vettek más irányt, vagy a meg nem született, vagy az el nem fogadott gyermekek hiányoznak az asztal mellől. Mini garzon, mini asztal, nem nagyon férnek hozzá a családdal.

Kedves Testvéreim, bizonyára, hogy más világban élünk. Nehéz megvalósítani, hogy gyakran körül üljük az asztalt, de azért alkalom adtán, jó dolog, ha a szülők is, a gyermekek is, az unokák is kötetlenül elbeszélgetnek, örülnek, ne talán valami humoros dolgokat mondanak el.

Aztán ha tovább megyünk testvéreim, a galáciai levélben arról olvashatunk, hogy egymás terhét hordozzátok. Egy csomó, csomag, szelektálni kell őket, egyiket a kereszt alá, másikat félre tenni, aztán megosztani. Mert egy verssel vagy kettővel később azt mondja az Írás, hogy *"ki-ki a maga terhét hordozza"*. Közös tehermegosztás, mert ebbe a tehermegosztásba bele lehet fáradni. És elhangzik ilyen, hogy nem bírom tovább. Még a legkülönbek is megfáradnak. S ekkor megszólal Jézus Krisztus, a pásztorok Pásztora, a Jó Pásztor, *"jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagyok terhelve"* És ilyenkor le lehet ülni, lehet felejteni, lehet tanulni, lehet átvenni Jézustól dolgokat, és ilyenkor megtörténik a csoda, amit Füle Lajos így fejez ki, egy verstöredékben,

Füle Lajos: A feleségem énekel

Harmat hull, levél lebben így,
Énekel a másik szobában,
A hálaének dallama.
A csukott ajtón átszivárog
S megtölti lelkem templomát
Ímé az Úr jót tett velem,
A feleségem énekel
a másik szobában."

Köszönöm szépen.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Urbán Gedeon szeretne egy néhány szót szólni arról a tervről, hogy testvérgyülekezeteket találjunk a Jó Pásztor Alapítvány szervezésében. Kicsi, vidéki gyülekezetek, meg nagyobb gyülekezetek valamilyen módon talán tudnánk egymásnak segíteni.

Urbán Gedeon:

Bizonyára mindannyian tudjuk, mert kezünkbe szoktuk venni legalább évenként egyszer, mondjuk a közgyűlési jelentéseket, s abban meg tudjuk nézni a gyülekezeti összetételeket, a gyülekezeti létszámarányokat, hogy nagyjából hogy néz ki a mi magyarországi baptista közösségünk. Azért hadd elevenítsem föl ehhez a témához.

Tudjuk, kb. 300 baptista gyülekezet van Magyarországon, és nagyon fontos, hogy lássuk ezeknek a létszámarányait. 300 gyülekezetből 166 gyülekezetnek van a tagsága 20 tag alatt. Ez azt jelenti, hogy a gyülekezeteink 55 %-a 20 tag alatti gyülekezet. A felső részét is szeretném megmondani, azt, hogy 70 tagnál több hány gyülekezet van. Ez a 70-es szám azért lényeges, mert tudjuk, hogy a közösségünkben a 70 tag alatti gyülekezetek kapnak a lelkipásztor illetményhez kiegészítést, a fölötté lévők ilyen értelemben is önállóak. 70 tag fölötti gyülekezet 45 van az egyházunkban, ez azt jelenti, hogy 15 %-a a gyülekezeteknek az, aki 70 taggal többel rendelkezik. Igazából, ami tényleg nagyon nagy szám, s amit talán el szoktunk feledni, ez az, hogy gyülekezeteink 55 %-a olyan kis közösségben él, ami nehezen tud sokfajta terhet elhordozni. Nem is feltétlen az anyagi terhek azok, amik a legnagyobbak, hanem a kis gyülekezeteknek ugyanúgy ebben a mai világban sokfajta szolgálati lehetősége nyílik, de a kis taglétszámból adódik az, hogy sokfajta szolgálati lehetőséggel nem nagyon tudnak élni, még hogyha lehetőség is kínálkozik rá. Nagyon sok és nagyon nagy a szükség ezekben a kis gyülekezetekben, különösképpen akkor, hogyha nemcsak a létszámot nézzük, hanem esetleg a kor összetételét is. A kis gyülekezetek leginkább kis településeken vannak, és leginkább idős tagok vannak ezekben a gyülekezetekben.

A nagy gyülekezetek döntően városi gyülekezetek, nyilván egy-két vidéki nagy gyülekezetünk van, például a kétegyházi, vagy egy-két gyülekezetet nyilván tudnánk mondani. Ezekben a gyülekezetekben pedig alkalom adtán nagy a szolgálati potenciál. Nagy gyülekezetekben is általában egy szószék van és vasárnap két

istentisztelet, de sok szolgáltevő lehet. A nagy gyülekezetekben általában vannak énekkarok, ha több zeneileg jól képzett ember is van, általában egy karmester van, vagy alkalom adtán bevon még maga mellé néhány szolgáltevő testvért. De ha végig gondoljuk mondjuk azt, hogy a nagy gyülekezetekben a nagyon jó zenei képzés következtében, vagy akár az egyházzenei tanfolyamok következtében hány zeneértő ember van, akkor azt látjuk, hogy sokan, akik tudnának, tálentummal rendelkeznek pl. a zenei munkában, nem igazán tudják kibontakoztatni ezt a tálentumukat, ezeket az ajándékokat, Isten országának építésére. Vannak tehát olyan gyülekezeteink, ahol nagyon nagy a missziós szükség, és vannak gyülekezeteink, ahol van sok szolgáltevő, akik alkalomadtán a maguk szolgálatát nem tudják kifejezni, mert sokan vannak szolgáltevők.

Természetes dolog az, hogy ezt a szükségét és ezt az igényt próbáljuk meg valamilyen módon összehozni. Nyilvánvalóan erre voltak már, meg vannak a közösségünkben próbálkozások, akár úgy, hogy kis gyülekezet megkeres nagy gyülekezetet, akik készséget mutatnak erre, akár fordítva, hogy a nagy gyülekezet keresett meg kis gyülekezetet, és találtak így egymásra, ami nyilvánvalóan nagyon hasznos dolog mind a két gyülekezet szempontjából.

Voltak próbálkozások nagyobb összefogásra is, akár hogyha Pátkai Béla testvér missziói titkársága idejére gondolunk, ő próbált kis gyülekezeteket egymáshoz segíteni. Akár a későbbiekben, amikor Kesjár Zsolt testvér, a Tiszántúli Missziókerület elnöke volt, volt javaslata arra nézve, hogy miként találhatnának egymásra nagy gyülekezetek és kis gyülekezetek. Vagy a régebbi időkre vonatkozóan akár az MBISZ idejében ez gyakorlat volt, vagy éppen a BÉSZ történetéből is tudnánk arra példákat mondani, hogy képzett, vagy országos zenei vezetők a kis gyülekezetekben miként vállalták föl, vagy végezték ezt a munkát.

A partner kapcsolatokra a gyülekezetek közötti együttműködésre akár olyan mintát is láthattunk a közelmúltban, amikor magyar gyülekezet tengeren túli, amerikai gyülekezettel próbált valamilyen módon együttműködni. Ez leginkább mondjuk levélváltásban vagy imádságban merült ki. Ami nyilván, az imádság is nagyon fontos és nagyon hasznos.

Miért működünk együtt, illetve mi az, amiből ilyen módon profitálhat akár a kis gyülekezet, akár a nagy gyülekezet?

Egyrészt valóban az a fajta imaközösség, ami létrejöhet kis gyülekezetek és nagy gyülekezetek között, nagyon hasznos. A kis gyülekezetekben gyakran érezzük úgy, vagy érzik úgy a testvérek, hogy kevesen vagyunk, és elveszünk. Ha sokkal jobban látnák a nagy gyülekezetekben működő munkát, és akár az imádságon keresztül ebbe be tudnánk kapcsolódni – nyilván ez az adott kis gyülekezetet is segítené. A nagy gyülekezetek pedig nyilván jól járnak azzal, hogy más gyülekezetek is és más hívő testvérek is imádkoznak értük.

Szolgálati lehetőség. A kis gyülekezetekben – mondtam – sok a szükség, a nagy gyülekezetekben alkalom adtál több a szolgálattelvő. Ugye, a testvérkapcsolatok, mindenféleképpen áldássá lehetnek, akár egymás meglátogatása a közös programokkal.

Talán úgy tűnik, hogy leginkább egy ilyen kis gyülekezet nagy gyülekezet kapcsolatban a nagy gyülekezet az, ami megint ad, és a kicsik azok, akik kérnének valamilyen módon. Érdemes talán azt végig gondolni erre vonatkozóan, hogy a nagy gyülekezeteink azok hogyan is jöttek létre, és a kis gyülekezetek miért kis gyülekezetek. Érdemes lenne megnézni egy-egy nagy gyülekezetnél, hogy mondjuk, a 100–150 tagból hányan vannak olyanok, akik kis faluból, vidékről költöztek föl, akár önmaguk, akár mondjuk a szüleik kerültek be városokba.

Ha azt kérdezzük: rendben van, azt látjuk, hogy a nagyok miként tudnak segíteni a kicsinek, akkor a másik oldalról el tudjuk mondani, hogy azt is tudjuk, hogy a kicsik miként segítettek és adtak már sokat a nagy gyülekezetek számára, szolgálattelvőben, vagy éppen taglétszámban is. Úgy gondolom, hogy minden gyülekezet sokat profitálna belőle, sokat erősödhetne lelki értelemben is, ha a gyülekezetek egymásra találhatnának. Egymás jobb megismerésében és a szolgálatokban. Valami hasonlót szerveztünk annak idején a MOBISZ-nál, és erre vonatkozóan befejezésül egy élményemet szeretném elmondani. Egy pesti gyülekezet ifjúsági csoportja ment ki egy vidéki kis gyülekezetbe szolgálni. A kis gyülekezet kicsit tartózkodóan várta őket és fogadta őket, mert hát, aggódtak azzal

kapcsolatban, hogy a nagy városból, ki tudja, hogy milyen fajta fiatalok érkeznek a gyülekezetbe. Aztán a szolgálat után az egyik idős testvér mondta azt, hogy jó volt azt meglátni és megtapasztalni, hogy a nagyvárosban élő fiatal testvéreink is még hívő testvérek. Ha másért nem, hát ezért mindenféleképpen érdemes lenne, hogy meglássuk azt, hogy a másik gyülekezetben is komoly hívő emberek vannak, és így valóban összedobbanhasson a szívünk, és így együtt tudjuk Isten országát építeni.

Dr. Almási Mihály:

Köszönjük szépen. Az a tervünk, hogy ha lennének olyan nagy gyülekezetek, akik esetleg vállalnának kicsit, akkor próbálnánk közvetíteni, tehát a jelenlevő lelkipásztorokat, gyülekezetvezetőket, előljárókat arra kérnénk, hogy otthon beszéljék meg, hogy a gyülekezetük vállalna-e ilyen testvérgyülekezetet, egy kisebbet, ahova mondjuk, havonta egyszer elmennének egy látogatásra. Szerintem egy nagyobb gyülekezetben van tizenkét előjáró, az azt jelenti, hogy egy-egy előjáróra egy évben egy út jutna. Szerintem meg lehetne ezt oldani. Ha maga mellé venne az az előjáró 3–4 fiatal, mindjárt nem éreznék olyan egyedül magukat a testvérek, azok, akik egyébként tényleg a létükért küzdenek. Ugyanezeknek a testvéreknek az anyagi megsegítését is szeretnénk szorgalmazni. Természetesen a pénzügyi keretei egy alapítványnak behatároltak, és mindig attól függ a segítség mértéke, hogy milyen összegeket tudunk erre szánni. De tudjuk azt, hogy bizony sokfelé, idős, nyugdíjas, vagy nyugdíj előtt álló testvérek, különösen az idős nyugdíjasok nagyon szegényesen élnek.

A nap végéhez közeledve szeretnék elolvasni néhány sort. Ennek az írásnak azt a címet adtam, hogy a *Jó Pásztor Baráti Kör Nyilatkozata*. Kérem a testvéreket, hogy úgy figyeljünk rá, hogy a végén meg szeretném kérdezni, hogy kik azok, akik egyet értenek velem.

Jó Pásztor Baráti Kör Nyilatkozata

„Az első Jó Pásztor Konferencia végeztével szeretnénk kinyilvánítani örömünket afelett, hogy a mi Urunk Jézus megáldotta egységtörekvésünket és összegyűjtött bennünket az egész országból, hogy dicsérjük és magasztaljuk Őt, hogy sorra vegyük tennivalóinkat a családban, a gyülekezetekben, az egyházban és

a társadalomban. Szeretnénk újra odaszánni magunkat az Ő szolgálatára, elkötelezetten őrizni biblikus hitünket, baptista örökségünket, terjeszteni az evangéliumot az Igére és a Szentlélekre figyelve.

Kinyilvánítjuk, hogy mint a Jó Pásztor Baráti Kör tagjai, mélységes alázattal, de elvtelen megalkuvás nélküli határozottsággal követjük az Urat a Szentlélek által megvilágosított teljes Írásra figyelve, imádkozunk és dolgozunk gyülekezeteink és egyházunk szent egységéért, de nem vállalunk közösséget a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel. Ellenállunk annak a sátáni tervnek, hogy a szeretet jegyében kompromisszumot kössünk a bűnnel, hogy a liberalizmusra, a toleranciára vagy épp a személyiségi jogokra hivatkozók erkölcstelen életvitelét elfogadjuk.

Tudjuk, hogy gyermekeink, ifjaink, de az idősebbek sem képesek megőrizni magukat tisztán, csak Isten beszédének megtartása által.

Elhatárolódunk a felszínes „keresztyénségtől”, amelyben a mi Urunk Jézus nevének refrénszerű emlegetésétől kezdve megfér a testies vágyak gerjesztése épp úgy, mint a tévtanítás, de elhatárolódunk a törvényeskedő, öngaz magatartástól is – Urunk tanítását követve. A léha életvitellel vagy a törvényeskedéssel való azonosulás kárhozatos, amit semmiféle jószándék sem igazolhat.

Nagyra értékeljük a legkisebb szórvány-gyülekezetekben élő testvéreink missziós erőfeszítéseit. Minden eszközzel segíteni kívánjuk azokat, akik erejükön felül áldoznak az Úr ügyéért.

Tudjuk, hogy mindezek tekintetében nekünk, vezetőknek igen nagy a felelősségünk, tudjuk, hogy nekünk is szól az Úr igéje: Légy bátor és igen erős, ne félj, és ne rettegj, ne térj el az Igétől se jobbra, se balra! A JÓ PÁSZTOR BARÁTI KÖR mindezt Istentől kapott feladatának tekinti, aminek igyekszik hűséggel megfelelni.

Budapest-Pesterzsébet, 2004. július 19.

Azt szeretném kérni, hogy akik ezzel egyet tudunk érteni, azok tartsuk föl a kezünket. Köszönjük szépen, és akkor azt is megkérdem, hogy aki ezzel nem tud egyet érteni: nincsen ilyen. Aki tartózkodott: olyan sincsen. Ahhoz, hogy a jó Isten áldása megnyugodjék a mi munkánkon, őszinte, nem egymás ellen irányuló, hanem a bűn ellen irányuló küzdelemre, harcra van szükség. Úgy gondolom, hogy amikor ezt a mai napot imaközösséggel befejezzük, akkor talán a 100. Zsoltár adhat nekünk olyan gondolatokat, amelyek az alapítvány, a gyülekezetek és egész közösségünk vonatkozásában fontosak lehetnek. Álljunk föl és hallgassuk a Zsoltárt.

***„Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön.
Szolgáljatok az Úrnak örömmel,
vigadozva járuljatok színe elé!
Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten!
Ő alkotott minket, az övéi vagyunk:
Az ő népe és legelőjének nyája.
Menjetek be kapuin hálaénekekkel,
Udvaraiba dicsérettel!
Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!
Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete,
És hűsége nemzedékről nemzedékre.”***

(100. Zsoltár)

Az Ő népe és legelőjének nyája. Olyan garancia ez, aminél nagyobbra nincsen szükségünk. Ha mi az ő népe vagyunk, legelőjének nyája, akkor ő garantálja a nyáj biztonságát. Valóban úgy van, hogy az Úr Jézus elküldött bennünket, mint bárányokat a farkasok közé, és a farkasok között a bárányoknak nincs esélye, kivéve, ha van pásztoruk. A bárányok, a nyáj elpusztul pásztor nélkül. Óriási a felelőssége a helyi lelkipásztoroknak, óriási a felelőssége a helyi gyülekezetvezetőknek, presbitereknek, diakónusoknak, elöljáróknak, és én azt hiszem, ezt a felelősséget senkire nem háríthatjuk át. Ezért hát nagyon fontos, hogy a pásztorok, presbiterek, diakónusok és sorolhatnám, egyet értsünk abban, hogy minden vész helyzetben a jó Pásztorhoz kell mennünk, az ő segítségét kell kérnünk, mert egyébként elveszünk.

Reménykedve kell tekintenünk a jövő felé, mert az Úr Jézus, aki az Újszövetségben a szöveg tanúsága szerint mindössze háromszor használta azt a szót, hogy eklézsia, az egyik esetben azt mondta, hogy a pokol kapui sem vesznek azon erőt. És ha az egyház igazán Isten népe, igazán Isten ültetése, igazán a Krisztus nyája, akkor ez az ígéret igaz. Hogy ez így lehessen, azért imádkozunk.

– I M Á D S Á G –

Dr. Almási Mihály:

Egyébként pedig természetesen mindenkinek a személyes vagy gyülekezeti adományát is szívesen vesszük. Nyilvánvaló és világos a cél, és mindenki el tudja dönteni azt, hogy szeretné-e támogatni, vagy szeretné-e esetleg a gyülekezete támogatni. Az Úr legyen velünk! És mondjuk el úgy, ahogy szoktuk istentiszteleteink végén, hisz istentisztelet volt ez a mai:

Az Úr közel!
Jövel Uram, Jézus.

Budapest-Pesterzsébet, 2004. június 19.

Kiadja:
JÓ PÁSZTOR
KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
Felelős szerkesztő és kiadó:
Dr. Almási Mihály
PMB 12. Pk. 60.255/12002/4
Számlaszám:
117442252-20061533 OTP Bank Rt.
Tel.: 06-30/9787-331
Fax: 06-1/283-1413
Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279.
www.jopasztor.baptist.hu

FÜGGELÉK

A Jó Pásztor Konferencia
énekei

